

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

10566 *Lei 40/2015, do 1 de outubro, de réxime xurídico do sector público.*

FELIPE VI

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

I

O 26 de outubro de 2012 o Consello de Ministros acordou a creación da Comisión para a Reforma das Administracións Públicas co mandado de realizar un estudo integral dirixido a modernizar o sector público español, dotalo dunha maior eficacia, eliminar as duplicidades que o afectaban e simplificar os procedementos a través dos cales os cidadáns e as empresas se relacionan coa Administración.

O informe, que foi elevado ao Consello de Ministros o 21 de xuño de 2013, formulou 218 propostas baseadas no convencemento de que unha economía competitiva exige unhas administracións públicas eficientes, transparentes, áxiles e centradas no servizo aos cidadáns e ás empresas. Na mesma liña, o Programa nacional de reformas de España para 2014 establece a necesidade de impulsar medidas para racionalizar a actuación administrativa, mellorar a eficiencia no uso dos recursos públicos e aumentar a súa produtividade.

Este convencemento está inspirado no que dispón o propio artigo 31.2 da Constitución española, cando establece que o gasto público realizará unha asignación equitativa dos recursos públicos, e a súa programación e execución responderán aos criterios de eficiencia e economía.

Como se sinala no Informe da Comisión para a Reforma das Administracións Públicas (en diante CORA), a normativa reguladora das administracións públicas pasou por diferentes etapas. Tradicionalmente, as regras reguladoras dos aspectos orgánicos do poder executivo estaban separadas das que disciplinaban os procedementos. Esta separación terminou coa Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, que unificou nun só instrumento estas materias.

A evolución normativa posterior caracterizouse pola profusión de leis, reais decretos e demais disposicións de inferior rango, que completaron a columna vertebral do dereito administrativo. Deste modo, encontramos no momento actual normas que regulan aspectos orgánicos, como a Lei 6/1997, do 14 de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado; a Lei 50/1997, do 27 de novembro, do Goberno, e a Lei 28/2006, do 18 de xullo, de axencias estatais para a mellora dos servizos públicos; e outras que tratan aspectos tanto orgánicos como procedementais da citada Lei 30/1992, do 26 de novembro; ou a Lei 11/2007, do 22 de xuño, de acceso electrónico dos cidadáns aos servizos públicos, por citar as máis relevantes.

Resulta, por tanto, evidente, a necesidade de dotar o noso sistema legal dun dereito administrativo sistemático, coherente e ordenado, de acordo co proxecto xeral de mellora da calidade normativa que inspira todo o informe aprobado pola CORA. Nel prevíuse a elaboración de dúas leis: unha, reguladora do procedemento administrativo, que integraría as normas que rexen a relación dos cidadáns coas administracións; outra, comprensiva do

réxime xurídico das administracións públicas, onde se incluírían as disposicións que disciplinan o sector público institucional. Con isto, abórdase unha reforma integral da organización e funcionamento das administracións articulada en dous eixes fundamentais: a ordenación das relacións *ad extra* das administracións cos cidadáns e empresas, e a regulación *ad intra* do funcionamento interno de cada Administración e das relacións entre elas.

A presente lei responde ao segundo dos eixes citados e abrangue, por un lado, a lexislación básica sobre réxime xurídico administrativo, aplicable a todas as administracións públicas; e, por outro, o réxime xurídico específico da Administración xeral do Estado, onde se inclúe tanto a chamada Administración institucional como a Administración periférica do Estado. Esta lei contén tamén a regulación sistemática das relacións internas entre as administracións, que establece os principios xerais de actuación e as técnicas de relación entre os distintos suxeitos públicos. Queda así sistematizado o ordenamento das relacións *ad intra* e *inter* administracións, que se complementa coa súa normativa orzamentaria, entre a cal destaca especialmente a Lei orgánica 2/2012, do 27 de abril, de estabilidade orzamentaria e sustentabilidade financeira, a Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria, e as leis anuais de orzamentos xerais do Estado.

Consérvase como texto independente a Lei do Goberno, que, por regular de forma específica a cabeza do poder executivo da nación, de natureza e funcións eminentemente políticas, debe manterse separada da norma reguladora da Administración pública, dirixida por aquel. De acordo con este criterio, a presente lei modifica aquela, co obxecto de extraer as materias que, por seren máis propias da organización e funcións dos membros do Goberno en canto órganos administrativos, se deben regular neste texto legal.

O Informe CORA recomenda reformar o ordenamento xurídico administrativo non só por razóns de coherencia normativa e política lexislativa. As administracións públicas, lonxe de constituíren un obstáculo para a vida dos cidadáns e das empresas, deben facilitar a liberdade individual e o desenvolvemento da iniciativa persoal e empresarial. Para isto é imprescindible establecer un marco normativo que impida a creación de órganos ou entidades innecesarios ou redundantes que asegure a eficacia e a eficiencia dos entes públicos exercendo sobre eles unha supervisión continua que permita avaliar o cumprimento dos obxectivos que xustificaron a súa creación, e cuestionar o seu mantemento cando aqueles se esgotasen ou exista outra forma máis eficiente de alcanzalos.

A Organización para a Cooperación e Desenvolvemento Económico (en diante OCDE), valorou a reforma administrativa emprendida pola CORA de forma moi positiva. No informe emitido sobre ela, sinala que o paquete de reformas é resultado dun rigoroso proceso de recolla de datos, diálogo entre profesionais e diagnóstico das debilidades da administracións públicas españolas. Considera a OCDE que o conxunto de asuntos políticos incluídos na reforma (por exemplo, Goberno electrónico, relacións de gobernanza multinivel, boa regulación, reformas orzamentarias), xunto coas iniciativas paralelas adoptadas nos dous últimos anos en áreas como estabilidade orzamentaria, transparencia e rexeneración democrática, explica un dos máis ambiciosos procesos de reforma realizados nun país da OCDE. A presente lei, por tanto, non representa o único instrumento normativo que materializa a reforma, mais si constitúe, xunto coa que disciplinará o procedemento administrativo, de tramitación paralela, e as xa aprobadas sobre transparencia e bo goberno e estabilidade orzamentaria, a pedra angular sobre a cal se edificará a Administración pública española do futuro, ao servizo dos cidadáns.

II

A lei comeza establecendo, nas súas disposicións xerais, os principios de actuación e de funcionamento do sector público español.

Entre os principios xerais, que deberán respectar todas as administracións públicas na súa actuación e nas súas relacións recíprocas, ademais de encontrarse os xa mencionados na Constitución española de eficacia, xerarquía, descentralización, desconcentración, coordinación, e sometemento pleno á lei e ao dereito, destaca a incorporación dos de

transparencia e de planificación e dirección por obxectivos, como expoñentes dos novos criterios que deben guiar a actuación de todas as unidades administrativas.

A lei recolle, coas adaptacións necesarias, as normas ata agora contidas na Lei 11/2007, do 22 de xuño, no relativo ao funcionamento electrónico do sector público, e algunhas das previstas no Real decreto 1671/2009, do 6 de novembro, polo que se desenvolve parcialmente a anterior. Intégranse así materias que demandaban unha regulación unitaria, como corresponde cun contorno no cal a utilización dos medios electrónicos vai ser o habitual, como a sinatura e as sedes electrónicas, o intercambio electrónico de datos en contornos fechados de comunicación e a actuación administrativa automatizada. Establécese, así mesmo, a obriga de que as administracións públicas se relacionen entre si por medios electrónicos, previsión que se desenvolve posteriormente no título referente á cooperación interadministrativa mediante unha regulación específica das relacións electrónicas entre as administracións. Para isto, tamén se establece como novo principio de actuación a interoperabilidade dos medios electrónicos e sistemas e a prestación conxunta de servizos aos cidadáns.

A enumeración dos principios de funcionamento e actuación das administracións públicas complétase cos xa contidos na normativa vixente de responsabilidade, calidade, seguranza, accesibilidade, proporcionalidade, neutralidade e servizo aos cidadáns.

O título preliminar regula pormenorizadamente o réxime dos órganos administrativos, tomando como base a normativa ata agora vixente contida na Lei 30/1992, do 26 de novembro, na cal se incorporan certas novidades. A creación de órganos só se poderá facer logo de comprobación de que non existe ningunha duplicidade cos existentes. Complétanse as previsións sobre os órganos da Administración consultiva e mellórase a regulación dos órganos colexiados, en particular, os da Administración xeral do Estado, entre o cal destaca a xeneralización do uso de medios electrónicos para que estes se poidan constituír, celebrar as súas sesións, adoptar acordos, elaborar e remitir as actas das súas reunións.

Tamén se incorporan neste título os principios relativos ao exercicio da potestade sancionadora e os que rexen a responsabilidade patrimonial das administracións públicas. Entre as novidades máis destacables neste ámbito, merecen especial mención os cambios introducidos na regulación da denominada «responsabilidade patrimonial do Estado lexislador» polas lesións que sufran os particulares nos seus bens e dereitos derivadas de leis declaradas inconstitucionais ou contrarias ao dereito da Unión Europea, que concretan as condicións que se deben dar para que se poida proceder, se for o caso, á indemnización que corresponda.

Por último, régulanse no título preliminar os convenios administrativos, na liña prevista no Ditame 878 do Tribunal de Contas, do 30 de novembro de 2010, que recomendaba sistematizar o seu marco legal e tipoloxía, establecer os requisitos para a súa validez e impor a obriga de remitilos ao propio tribunal. Deste modo, desenvólvese un réxime completo dos convenios, que fixa o seu contido mínimo, clases, duración e extinción e asegura o seu control polo Tribunal de Contas.

III

En relación coa Administración do Estado, o título primeiro parte da regulación contida na Lei 6/1997, do 14 de abril, e aplica certas melloras que o tempo mostrou necesarias. Establécese os órganos superiores e directivos propios da estrutura ministerial e tamén no ámbito da Administración periférica e no exterior. No caso dos organismos públicos, serán os seus estatutos os que establezan os seus órganos directivos.

A lei regula os ministerios e a súa organización interna, sobre a base dos seguintes órganos: ministros, secretarios de Estado, subsecretarios, secretarios xerais, secretarios xerais técnicos, directores xerais e subdirectores xerais.

Intégranse nesta lei funcións dos ministros que ata agora estaban dispersas noutras normas ou que eran inherentes ao exercicio de certas funcións, como celebrar, no ámbito da súa competencia, contratos e convenios; autorizar as modificacións orzamentarias; decidir a representación do ministerio nos órganos colexiados ou grupos de traballo;

render a conta do departamento ante o Tribunal de Contas, e resolver os recursos administrativos presentados ante os órganos superiores e directivos do departamento. A lei reordena parcialmente as competencias entre os órganos superiores, ministros e secretarios de Estado, e directivos, subsecretarios, secretarios xerais, secretarios xerais técnicos e directores xerais dos ministerios, atribuíndo a certos órganos como propias algunhas funcións que ata agora habitualmente se delegaban neles. E co obxecto de posibilitar as medidas de mellora de xestión propostas no Informe CORA, atribúese aos subsecretarios unha nova competencia: a de adoptar e impulsar as medidas tendentes á xestión centralizada de recursos e medios materiais no ámbito do seu departamento.

Atribúense tamén expresamente á Subsecretaría do Ministerio da Presidencia, en coordinación coa Secretaría Xeral da Presidencia do Goberno, as competencias propias dos servizos comúns dos departamentos en relación coa área da Presidencia do Goberno. Débese lembrar que, ao tratarse dun ámbito alleo á estrutura do propio departamento ministerial, esta atribución excede o real decreto en que se fixe a estrutura orgánica daquel.

Co obxecto de evitar a proliferación de centros encargados da prestación de servizos administrativos en cada ente ou unidade e de facilitar que estes sexan provistos por órganos especializados no ámbito do ministerio ou de forma centralizada para toda a Administración, prevese a posibilidade de que a organización e a xestión dos servizos comúns dos ministerios e entidades dependentes poidan ser coordinadas polo Ministerio de Facenda e Administracións Públicas ou outro organismo público; ou ben pola subsecretaría de cada departamento.

IV

Sobre a base da regulación da Administración periférica contida na Lei 6/1997, a lei regula os órganos da Administración xeral do Estado de carácter territorial, os delegados e subdelegados do Goberno. Como principais novidades respecto á regulación ata agora vixente, destacan as seguintes cuestións.

Canto aos delegados do Goberno, refórzase o seu papel político e institucional, defínense como órganos directivos e dispónse que o seu nomeamento atenderá a criterios de competencia profesional e experiencia, e ao desempeño das súas funcións será de aplicación o establecido no título II da Lei 19/2013, do 9 de decembro, de transparencia, acceso á información pública e bo goberno.

Mellórase a regulación da súa suplencia, vacante ou enfermidade, que corresponderá ao subdelegado do Goberno que o delegado designe. En caso de non ter realizado formalmente a designación, e cando se trate dunha comunidade uniprovincial que careza de subdelegado, a suplencia recaerá sobre o secretario xeral.

As competencias dos delegados do Goberno, que ata agora eran recollidas en diversos preceptos, pasan a estar reguladas nun único artigo, sistematizadas en cinco categorías: competencias de dirección e coordinación; de información da acción do Goberno e aos cidadáns; de coordinación e colaboración con outras administracións públicas; competencias relativas ao control de legalidade e competencias relacionadas co desenvolvemento das políticas públicas.

Recóllese expresamente na lei a competencia atribuída aos delegados do Goberno na Lei 33/2003, do 3 de novembro, de patrimonio das administracións públicas, referente á coordinación dos usos dos edificios da Administración xeral do Estado no seu ámbito de actuación, de acordo coas directrices establecidas polo Ministerio de Facenda e Administracións Públicas e pola Dirección Xeral de Patrimonio do Estado.

Respecto dos subdelegados do Goberno, concréntanse os requisitos de titulación para ser nomeado subdelegado do Goberno, de tal maneira que agora se indica o subgrupo funcional a que debe pertencer. Canto ás competencias dos subdelegados do Goberno, e como novidade máis relevante, atribúeselles a de coordinar a utilización dos medios materiais e, en particular, dos edificios administrativos no ámbito da súa provincia.

Recóllese legalmente a existencia dun órgano que se mostrou fundamental na xestión das delegacións e subdelegacións, a secretaría xeral, encargada dos servizos comúns e

da cal dependerán as áreas funcionais. Tamén se establece a nivel legal que a asistencia xurídica e o control financeiro das delegacións e subdelegacións do Goberno serán exercidos pola Avogacía do Estado e pola Intervención Xeral da Administración do Estado, respectivamente, cuestión anteriormente regulada por normativa regulamentaria.

A lei tamén prevé expresamente a existencia da Comisión Interministerial de Coordinación da Administración Periférica do Estado, cuxas atribucións, composición e funcionamento serán obxecto de regulación regulamentaria.

Polo que se refire á Administración xeral do Estado no exterior, efectúase unha remisión á Lei 2/2014, do 25 de marzo, da acción e do servizo exterior do Estado, e á súa normativa de desenvolvemento, en que se declara a aplicación supletoria da presente lei.

V

No ámbito da denominada Administración institucional, a lei culmina e fai efectivas as conclusións alcanzadas neste ámbito pola CORA e que son reflexo da necesidade de dar cumprimento ao previsto no mencionado artigo 31.2 da Constitución, que ordena que o gasto público realice unha asignación equitativa dos recursos públicos e que a súa programación e execución respondan aos criterios de eficiencia e economía. De forma congruente con este mandado, o artigo 135 da Constitución establece que todas as administracións públicas adecuarán as súas actuacións ao principio de estabilidade orzamentaria.

A permanente necesidade de adaptación da Administración institucional apréciase coa mera análise da regulación xurídica dos entes que a compoñen, un panorama no cal se aprobaron de forma sucesiva diferentes leis que, desde distintos puntos de vista, deseñaron o marco normativo dos entes auxiliares de que o Estado dispón.

En primeiro lugar, a regulación xurídica fundamental dos diferentes tipos de entes e organismos públicos dependentes do Estado está prevista na Lei 6/1997, do 14 de abril, que diferencia tres tipos de entidades: organismos autónomos, entidades públicas empresariais e axencias estatais, categoría que se engadiu con posterioridade. Cada un destes organismos públicos conta cunha normativa reguladora específica, que normalmente consta dunha referencia na lei de creación e dun desenvolvemento regulamentario posterior ditado ao aprobar os correspondentes estatutos.

Non obstante, o marco aparentemente xeral é cuestionado pola previsión establecida na disposición adicional décima da Lei, 6/1997, do 14 de abril, que exclúe da súa aplicación determinados entes que contan con previsións legais propias, polo que a lei só se lles aplica de forma supletoria. Esta excepción pon de relevo o principal obstáculo na clarificación normativa destes entes, que non é outro que o desprazamento do dereito común en beneficio dun dereito especial normalmente vinculado a unha percepción propia dun sector de actividade, social ou corporativo que, a través da lexislación específica, logra dotarse dun marco xurídico máis sensible ás súas necesidades.

Con posterioridade á Lei 6/1997, do 14 de abril, a descentralización funcional do Estado recuperou rapidamente a súa tendencia á diversidade. En primeiro lugar, pola aprobación da Lei 50/2002, do 26 de decembro, de fundacións. Nela deséñase o réxime aplicable ás fundacións constituídas maioritariamente por entidades do sector público estatal, aplicando a técnica fundacional ao ámbito da xestión pública.

Desde outro punto de vista, baseado na análise da actividade que realizan os diferentes entes, o ordenamento vixente regulou na Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria, a totalidade do denominado «sector público estatal», que está formado por tres sectores: primeiro, o sector público administrativo, que está constituído pola Administración xeral do Estado; os organismos autónomos dependentes da Administración xeral do Estado; as entidades xestoras, os servizos comúns e as mutuas colaboradoras coa Seguridade Social na súa función pública de colaboración na xestión da Seguridade Social; os órganos con dotación diferenciada nos orzamentos xerais do Estado que, carecendo de personalidade xurídica, non están integrados na Administración xeral do Estado pero forman parte do sector público estatal; as entidades estatais de dereito público e os consorcios, cando os seus actos estean suxeitos directa ou indirectamente ao poder

de decisión dun órgano do Estado, a súa actividade principal non consista na produción en réxime de mercado de bens e servizos e non se financien maioritariamente con ingresos comerciais. Segundo, o sector público empresarial, que está constituído polas entidades públicas empresariais dependentes da Administración xeral do Estado ou de calquera outro organismo público vinculado ou dependente dela; as sociedades mercantís estatais, definidas na Lei 33/2003, do 3 de novembro, de patrimonio das administracións públicas; e as entidades estatais de dereito público distintas das comprendidas no sector público administrativo e os consorcios non incluídos nel. Terceiro, o sector público fundacional, constituído polas fundacións do sector público estatal, definidas na Lei 50/2002, do 26 de decembro.

O seguinte fito normativo foi a Lei 33/2003, do 3 de novembro, que regula o denominado «patrimonio empresarial da Administración xeral do Estado», formado polas entidades públicas empresariais, ás cales se refire o capítulo III do título III da Lei 6/1997, do 14 de abril, as entidades de dereito público cuxos ingresos proveñan, ao menos nun 50 por 100, de operacións realizadas no mercado; e as sociedades mercantís estatais.

A preocupación pola idoneidade dos entes públicos e a vontade de abordar a súa reforma conduciu á aprobación da Lei 28/2006, do 18 de xullo, de axencias estatais para a mellora dos servizos públicos, mediante a cal se creou este novo tipo de ente. O obxectivo prioritario desta lei foi establecer mecanismos de responsabilidade na dirección e xestión dos novos organismos públicos, vinculando o sistema retributivo ao logro dos seus obxectivos e recoñecendo unha maior marxe de discrecionalidade na xestión orzamentaria.

A lei autorizou a creación de 12 axencias, ben que ata o momento só se constituíron 7 delas, e a Axencia Española de Medicamentos e Produtos Sanitarios, autorizada noutra lei.

O obxectivo da reforma foi instaurar a axencia como novo modelo de ente público, pero naceu xa cunha eficacia limitada. A disposición adicional quinta da lei autorizaba o Goberno para transformar en axencia os organismos públicos cuxos obxectivos e actividades se axustasen á súa natureza, o que implicaba o recoñecemento da existencia de entidades que, por non cumpriren este requisito, non precisarían transformación, e que permanecerían na súa condición de organismos autónomos, entidades públicas empresariais ou entes con estatuto especial. E, no entanto, a disposición adicional sétima ordenaba atribuír o estatuto a todos os organismos públicos de futura creación «con carácter xeral».

Por todo isto, non se pode dicir que os obxectivos da lei se atinxisen, mesmo despois de máis de seis anos de vixencia, porque o seu desenvolvemento posterior foi moi limitado e porque as medidas de control de gasto público neutralizaron a pretensión de dotar as axencias de maior autonomía financeira.

Outras normas referíronse con maior ou menor amplitude ao ámbito e á categoría do sector público. É o caso da Lei 30/2007, do 30 de outubro, de contratos do sector público, que diferencia entre o «sector público» e as «administracións públicas», introducindo o concepto de «poderes adjudicadores», distinción igualmente recollida no posterior Real decreto legislativo 3/2011, do 14 de novembro, polo que se aproba o texto refundido da Lei de contratos do sector público.

A Lei 2/2011, do 4 de marzo, de economía sustentable, levou a cabo unha regulación propia e especial para os seis organismos reguladores existentes neses momentos, con especial atención a garantir a súa independencia respecto dos axentes do mercado. Posteriormente, a Lei 3/2013, do 4 de xuño, de creación da Comisión Nacional dos Mercados e da Competencia, integrou nesta supervisión ata sete preexistentes. Mesmo encontramos que a Lei orgánica 2/2012, do 27 de abril, de estabilidade orzamentaria e sustentabilidade financeira, para evitar dúbidas interpretativas, remite á definición do «sector público» «no ámbito comunitario».

O proxecto de reforma administrativa posto en marcha aborda a situación dos entes instrumentais en dúas direccións: medidas concretas de racionalización do sector público estatal, fundacional e empresarial, que se materializaron en sucesivos acordos do Consello

de Ministros, e noutras disposicións; e a reforma do ordenamento aplicable a eles, que se materializa na presente lei, e da cal xa se deran pasos na recente Lei 15/2014, do 16 de setembro, de racionalización do sector público e outras medidas de reforma administrativa, que modificou o réxime xurídico dos consorcios.

Tendo en conta todos estes antecedentes, a lei establece, en primeiro lugar, dúas normas básicas para todas as administracións públicas. Por un lado, a obrigatoriedade de inscribir a creación, transformación ou extinción de calquera entidade integrante do sector público institucional no novo Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local. Esta inscrición será requisito necesario para obter o número de identificación fiscal definitivo da Axencia Estatal de Administración Tributaria. Este rexistro permitirá contar con información completa, fiable e pública do número e dos tipos de organismos públicos e entidades existentes en cada momento. E, por outro lado, obrígase a todas as administracións a disporen dun sistema de supervisión continua das súas entidades dependentes que implique a formulación periódica de propostas de transformación, mantemento ou extinción.

Xa no ámbito da Administración xeral do Estado, establécese unha nova clasificación do sector público estatal para os organismos e entidades que se creen a partir da entrada en vigor da lei, máis clara, ordenada e simple, pois quedan reducidos aos seguintes tipos: organismos públicos, que inclúen os organismos autónomos e as entidades públicas empresariais; autoridades administrativas independentes, sociedades mercantís estatais, consorcios, fundacións do sector público e fondos sen personalidade xurídica. O albo é sistematizar o réxime ata agora vixente no ámbito estatal e melloralo seguindo as pautas que se explican a seguir.

En primeiro lugar, preservando os aspectos positivos da regulación dos distintos tipos de entes, de modo que se favoreza a programación de obxectivos, o control de eficacia dos entes públicos e o mantemento dos estritamente necesarios para a realización das funcións legalmente encomendadas ao sector público.

En segundo lugar, suprimindo as especialidades que, sen moita xustificación, propiciaban a excepción da aplicación de controis administrativos que deben existir en toda actuación pública, no que veu a denominarse a «fuxida do dereito administrativo». A flexibilidade na xestión debe ser compatible cos mecanismos de control da xestión de fondos públicos.

E, en terceiro lugar, dedicando suficiente atención á supervisión dos entes públicos e á súa transformación e extinción, materias estas que, por pouco frecuentes, non demandaran un réxime detallado no pasado. Con isto resólvese unha das principais carencias da Lei de axencias: a ausencia dunha verdadeira avaliación externa á entidade, que permita xulgar se segue a ser a forma máis eficiente e eficaz posible de cumprir os obxectivos que perseguíu a súa creación e que propoña alternativas en caso de non ser así.

Deste modo, establécense dous tipos de controis das entidades integrantes do sector público estatal.

Unha supervisión continua, desde a súa creación ata a súa extinción, a cargo do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas, que vixiará a concorrencia dos requisitos previstos nesta lei.

Un control de eficacia, centrado no cumprimento dos obxectivos propios da actividade da entidade, que será exercido anualmente polo departamento a que estea adscrita a entidade ou organismo público, sen prexuízo do control da xestión económico-financeira que exerza a Intervención Xeral da Administración do Estado.

Este sistema, que segue as mellores prácticas do dereito comparado, permitirá avaliar de forma continua a pervivencia das razóns que xustificaron a creación de cada entidade e a súa sustentabilidade futura. Así evitárase ter que reiterar no futuro a exhaustiva análise que tivo que executar a CORA para identificar as entidades innecesarias ou redundantes e que están en proceso de extinción.

Incorpórase ao contido da lei a regulación dos medios propios e servizos técnicos da Administración, de acordo co que na actualidade se establece na normativa de contratos

do sector público. Como novidade, a creación dun medio propio ou a súa declaración como tal deberá ir precedida dunha xustificación, por medio dunha memoria da intervención xeral, de que a entidade resulta sustentable e eficaz, de acordo cos criterios de rendibilidade económica, e que resulta unha opción máis eficiente que a contratación pública para dispor do servizo ou fornecemento cuxa provisión lle corresponda, ou que concorren outras razóns excepcionais que xustifican a súa existencia, como a seguranza pública ou a urxencia na necesidade do servizo. Así mesmo, estas entidades deberán estar identificadas a través dun acrónimo «MP», para maior seguranza xurídica. Estes requisitos aplicaranse tanto aos medios propios que se creen no futuro como aos xa existentes e establécese un prazo de seis meses para a súa adaptación.

Baixo a denominación de «organismos públicos» a lei regula os organismos autónomos e as entidades públicas empresariais do sector público estatal.

Os organismos públicos defínense como aqueles dependentes ou vinculados á Administración xeral do Estado, ben directamente ben a través doutro organismo público, cuxas características xustifican a súa organización en réxime de descentralización funcional ou de independencia, e que son creados para a realización de actividades administrativas, sexan de fomento, prestación, xestión de servizos públicos ou produción de bens de interese público susceptibles de contraprestación, así como actividades de contido económico reservadas ás administracións públicas. Teñen personalidade xurídica pública diferenciada, patrimonio e tesouraría propios, así como autonomía de xestión, e correspóndenlles as potestades administrativas precisas para o cumprimento dos seus fins salvo a potestade expropiatoria.

Establécese unha estrutura organizativa común no ámbito do sector público estatal, articulada en órganos de goberno, executivos e de control de eficacia, na cal corresponde ao ministro de Facenda e Administracións Públicas a clasificación das entidades, conforme a súa natureza e os criterios previstos no Real decreto 451/2012, do 5 de marzo, polo que se regula o réxime retributivo dos máximos responsables e directivos no sector público empresarial e outras entidades.

En xeral, faise máis exixente a creación de organismos públicos ao sometérense aos seguintes requisitos: por un lado, a elaboración dun plan de actuación cun contido mínimo que inclúe unha análise de eficiencia e as razóns que fundamentan a creación; xustificación da forma xurídica proposta; determinación dos obxectivos que se pretenden cumprir e os indicadores para medilos; acreditación da inexistencia de duplicidades, etc. e, por outro lado, un informe preceptivo do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas.

De acordo co criterio de racionalización anteriormente exposto para toda a Administración xeral do Estado, tanto os organismos existentes no sector público estatal como os de nova creación aplicarán unha xestión compartida dos servizos comúns, salvo que a decisión de non facelo se xustifique na memoria que acompañe a norma de creación por razóns de eficiencia, conforme o artigo 7 da Lei orgánica 2/2012, do 27 de abril, de estabilidade orzamentaria e sustentabilidade financeira, seguranza nacional ou cando a organización e xestión compartida afecte servizos que deban prestarse de forma autónoma en atención á independencia do organismo.

Por primeira vez, inclúese para o sector público estatal un réxime de transformacións e fusións de organismos públicos da mesma natureza xurídica, ben mediante a súa extinción e integración nun novo organismo público ou ben mediante a súa absorción por outro xa existente. A fusión levarase a cabo por medio dunha norma regulamentaria, aínda que supoña modificación da lei de creación. Establécese un maior control para a transformación de organismo autónomo en sociedade mercantil estatal ou en fundación do sector público, co fin de evitar o fenómeno da fuxida dos controis do dereito administrativo, para o cal se exige a elaboración dunha memoria que o xustifique e un informe preceptivo da Intervención Xeral da Administración do Estado. No entanto, facilítase a transformación de sociedades mercantís estatais en organismos autónomos, que están sometidos a controis máis intensos.

Regúlase, tamén no ámbito estatal, a disolución, liquidación e extinción de organismos públicos. Neste senso, detállanse as causas de disolución, entre as cales destaca a

situación de desequilibrio financeiro durante dous exercicios orzamentarios consecutivos, circunstancia que non opera de modo automático, ao poder corrixirse mediante un plan elaborado para o efecto.

O proceso de disolución é áxil, ao bastar un acordo do Consello de Ministros. Deberá designarse un órgano administrativo ou entidade do sector público institucional como liquidador, cuxa responsabilidade será directamente asumida pola Administración que o designe, sen prexuízo da posibilidade de repetir contra aquel cando houber causa legal para isto.

Publicado o acordo de disolución, a liquidación iníciase automaticamente e terá lugar por cesión e integración global de todo o activo e pasivo do organismo na Administración xeral do Estado, que sucederá a entidade extinguida en todos os seus dereitos e obrigas. Formalizada a liquidación, producirase a extinción automática.

Canto á tipoloxía propia do sector institucional do Estado, a lei recolle as seguintes categorías de entidades: organismos públicos, que comprende os organismos autónomos e as entidades públicas empresariais; as autoridades administrativas independentes; as sociedades mercantís estatais; as fundacións do sector público estatal; os consorcios; e os fondos sen personalidade xurídica. Nos capítulos correspondentes a cada tipo defínese o seu réxime xurídico, económico-financeiro, orzamentario, de contratación e de persoal. Os organismos autónomos desenvolven actividades derivadas da propia Administración pública, en calidade de organizacións instrumentais diferenciadas e dependentes desta, mentres que as entidades públicas empresariais se cualifican por simultanearen o exercicio de potestades administrativas e de actividades prestacionais, de xestión de servizos ou de produción de bens de interese público, susceptibles de contraprestación. As autoridades administrativas independentes teñen atribuídas funcións de regulación ou supervisión de carácter externo sobre un determinado sector ou actividade económica, e para o seu desempeño deben estar dotadas de independencia funcional ou dunha especial autonomía respecto da Administración xeral do Estado, o que deberá determinarse nunha norma con rango de lei. En atención a esta peculiar idiosincrasia, réxense en primeiro termo pola súa normativa especial, e supletoriamente, en canto sexa compatible coa súa natureza e funcións, pola presente lei.

Mantense o concepto de sociedades mercantís estatais actualmente vixente na Lei 33/2003, do 3 de novembro, respecto das cales se inclúe como novidade que a responsabilidade aplicable aos membros dos seus consellos de administración designados pola Administración xeral do Estado será asumida directamente pola Administración designante. Todo isto, sen prexuízo de que poida exixirse de oficio a responsabilidade do administrador polos danos e perdas causados cando concorre dolo, ou culpa ou negligencia graves.

A lei establece con carácter básico o réxime xurídico dos consorcios, ao tratarse dun réxime que, por definición, afectará todas as administracións públicas, seguindo a liña das modificacións efectuadas pola Lei 15/2014, do 16 de setembro, de racionalización do sector público e outras medidas de reforma administrativa. A creación dun consorcio en que participe a Administración xeral do Estado debe estar prevista nunha lei e ir precedida da autorización do Consello de Ministros. O consorcio constitúese mediante o correspondente convenio, ao cal se deberán xuntar os estatutos, un plan de actuación de igual contido que o dos organismos públicos e o informe preceptivo favorable do departamento competente na Facenda pública ou na intervención xeral que corresponda. As entidades consorciadas poderán acordar, coa maioría que se estableza nos estatutos, ou na falta de previsión estatutaria, por unanimidade, a cesión global de activos e pasivos a outra entidade xuridicamente adecuada coa finalidade de manter a continuidade da actividade e alcanzar os obxectivos do consorcio que se liquida. A súa disolución é automática mediante acordo do máximo órgano de goberno do consorcio, que nomeará un órgano ou entidade como liquidador. A responsabilidade do empregado público que sexa nomeado liquidador será asumida pola entidade ou a Administración que o designou, sen prexuízo das accións que esta poida exercer para, se for o caso, repetir a responsabilidade que corresponda. Finalmente, cabe destacar que se avanza no rigor orzamentario dos

consorcios, que estarán suxeitos ao réxime de elaboración de orzamentos, contabilidade e control da Administración pública a que estean adscritos e, por tanto, se integrarán ou, se for o caso, acompañarán os orzamentos da Administración de adscrición nos termos previstos na súa normativa.

Establécese o réxime xurídico das fundacións do sector público estatal, que mantén as liñas fundamentais da Lei 50/2002, do 26 de decembro, de fundacións. A creación das fundacións, ou a adquisición de forma sobrevida desta forma xurídica, efectuarase por lei. Deberase prever a posibilidade de que no patrimonio das fundacións do sector público estatal poida existir achega do sector privado de forma non maioritaria. Como novidade, establécese con carácter básico o réxime de adscrición pública das fundacións e do protectorado.

Regúlanse, por último, neste título os fondos carentes de personalidade xurídica do sector público estatal, figura cuxa frecuente utilización demandaba o establecemento dun réxime xurídico, e que deberán crearse por lei.

VI

O título III establece un réxime completo das relacións entre as distintas administracións públicas, que deberán suxeitarse a novos principios reitores cuxa última razón se encontra nos artigos 2, 14 e 138 da Constitución, como a adecuación ao sistema de distribución de competencias, a solidariedade interterritorial, a programación e a avaliación de resultados e o respecto á igualdade de dereitos de todos os cidadáns.

Seguindo a xurisprudencia constitucional, defínense e diferéncianse dous principios clave das relacións entre administracións: a cooperación, que é voluntaria, e a coordinación, que é obrigatoria. Sobre esta base regúlanse os diferentes órganos e formas de cooperar e coordinar.

Desenvólvense amplamente as técnicas de cooperación e, en especial, as de natureza orgánica, entre as cales destaca a Conferencia de Presidentes, que se regula por primeira vez, as conferencias sectoriais e as comisións bilaterais de cooperación. Dentro das funcións das conferencias sectoriais destaca, como novidade, a de seren informadas sobre anteproxectos de leis e proxectos de regulamentos do Goberno da Nación ou dos consellos de Goberno das comunidades autónomas, cando afecten de maneira directa o ámbito competencial das outras administracións públicas ou cando así estea previsto na normativa sectorial aplicable. Con isto preténdese potenciar a planificación conxunta e evitar a aparición de duplicidades.

Aclárase que as conferencias sectoriais poderán adoptar recomendacións, que implican o compromiso dos que votasen a favor de orientaren as súas actuacións nesa materia no sentido acordado, coa obriga de motivar o seu non seguimento; e acordos, que poderán adoptar a forma de plans conxuntos, que serán de obrigado cumprimento para todos os membros non discrepantes, e que serán exhibibles ante a orde xurisdiccional contencioso-administrativa. Cando a Administración xeral do Estado exerza funcións de coordinación, de acordo coa xurisprudencia constitucional, o acordo será obrigatorio para todas as administracións da conferencia sectorial.

Prevese o posible funcionamento electrónico destes órganos, o que favorecerá as convocatorias das conferencias sectoriais, que poderán ser máis frecuentes, e aforrará custos de desprazamento.

Dentro do deber de colaboración delimitáanse os supostos en que a asistencia e a cooperación poden ser negadas por parte da Administración requirida, e concréntanse as técnicas de colaboración: a creación e o mantemento de sistemas integrados de información; o deber de asistencia e auxilio para atender as solicitudes formuladas por outras administracións para o mellor exercicio das súas competencias e calquera outra prevista na lei. Non obstante, o deber de colaboración a que están sometidas as administracións públicas exercerase con sometemento ao establecido na normativa específica aplicable.

Créase un rexistro electrónico estatal de órganos e instrumentos de cooperación, con efecto constitutivo, de forma que poida ser de xeral coñecemento, de forma fiable, a

información relativa aos órganos de cooperación e coordinación en que participan a Administración xeral do Estado e os seus organismos públicos e entidades vinculados ou dependentes, e que convenios hai en vigor en cada momento.

Dáse tamén resposta legal ás interrelacións competenciais que se viñeron desenvolvendo durante os últimos anos, propiciando a creación voluntaria de servizos integrados ou complementarios, nos cales cada Administración teña en conta as competencias doutras administracións públicas e coñeza os seus proxectos de actuación para mellorar a eficacia de todo o sistema administrativo.

Tamén se potencia a dispoñibilidade de sistemas electrónicos de información mutua, cada vez máis integrados, tal como se puxo de relevo coa Lei 20/2013, do 9 de decembro, de garantía da unidade de mercado.

Nas disposicións adicionais da lei recóllense, entre outras materias, a mención á Administración dos territorios históricos do País Vasco, os delegados do Goberno nas cidades de Ceuta e Melilla, a estrutura administrativa nas illas menores, as relacións coas cidades de Ceuta e Melilla, a adaptación de organismos públicos e entidades existentes, a xestión compartida de servizos comúns dos organismos públicos existentes, a transformación dos medios propios existentes, o Rexistro estatal de órganos e instrumentos de cooperación, a adaptación dos convenios vixentes, a Comisión Sectorial de Administración Electrónica, a adaptación aos consorcios en que participa o Estado, os conflitos de atribucións intraministeriais, así como o réxime xurídico do Banco de España, as autoridades portuarias e portos do Estado, as entidades xestoras e servizos comúns da Seguridade Social, a Axencia Estatal de Administración Tributaria e a organización militar, únicos cuxas peculiaridades xustifican un tratamento separado.

Nas disposicións transitorias establécese o réxime aplicable ao sector público institucional existente na entrada en vigor da lei, así como as regras aplicables aos procedementos de elaboración de normas en curso.

Na disposición derogatoria única recóllense a normativa e as disposicións de igual ou inferior rango que quedan derogadas.

Entre as disposicións derradeiras inclúese a modificación da regulación do Goberno contida na Lei 50/1997, do 27 de novembro; tamén se modifica a Lei 33/2003, do 3 de novembro; e establécese os títulos competenciais conforme os cales se dita a lei, a habilitación para o seu desenvolvemento normativo; e a entrada en vigor, prevista para un ano despois da publicación da lei no «Boletín Oficial del Estado».

As modificacións introducidas na actual lei do Goberno supoñen unha serie de transcendentales novidades. Así, adécuase o réxime dos membros do Goberno ás previsións da Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio do alto cargo da Administración xeral do Estado. Canto ao presidente do Goberno, aos vicepresidentes e aos ministros, introdúcense melloras técnicas sobre o procedemento e formalidades do cesamento. No caso de existiren ministros sen carteira, por real decreto determinarase o ámbito das súas competencias, a estrutura administrativa, así como os medios materiais e persoais que queden adscritos aos ditos órganos.

Ademais disto, prevese excepcionalmente a asistencia doutros altos cargos ao Consello de Ministros cando sexan convocados, posibilidade que ata agora só se prevía respecto dos secretarios de Estado.

Flexibilízase o réxime da suplencia dos membros do Consello de Ministros, xa que non se considerará ausencia a interrupción transitoria da asistencia dos ministros ás reunións dun órgano colexiado. En tales casos, as funcións que poidan corresponder ao membro do Goberno durante esa situación serán exercidas pola seguinte autoridade en rango presente.

O real decreto de creación de cada unha das comisións delegadas do Goberno deberá regular, ademais doutras cuestións, o réxime interno de funcionamento e, en particular, o de convocatorias e suplencias. Desta maneira, complétase o réxime de tales órganos.

Establécese tamén unha habilitación ao Goberno para que defina determinadas cuestións, como son a regulación das precedencias nos actos oficiais dos titulares dos

poderes constitucionais e das institucións nacionais, autonómicas, departamentos ministeriais e órganos internos destes, así como o réxime dos expresidentes do Goberno.

De acordo co propósito de que a tramitación telemática alcance todos os niveis do Goberno, prevese que o ministro da Presidencia poida ditar instrucións para a tramitación de asuntos ante os órganos colexiados do Goberno que regulen a posible documentación de propostas e acordos por medios electrónicos.

Os órganos de colaboración e apoio ao Goberno seguen a ser os mesmos que na normativa actual: Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios, Secretariado do Goberno e gabinetes do presidente do Goberno, dos vicepresidentes, dos ministros e dos secretarios de Estado. A lei introduce melloras no funcionamento destes órganos, en particular, atribúe á Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios a análise ou discusión daqueles asuntos que, sen seren competencia do Consello de Ministros ou das súas comisións delegadas, afecten varios ministerios e sexan sometidos á Comisión polo seu presidente.

Recóllense tamén a nivel legal as funcións do Secretariado do Goberno como órgano de apoio do ministro da Presidencia, do Consello de Ministros, das comisións delegadas do Goberno e da Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios, e encoméndanselle outras que están relacionadas coa tramitación administrativa da sanción e promulgación real das leis, a expedición dos reais decretos, a tramitación dos actos e disposicións do rei cuxo referendo corresponde ao presidente do Goberno ou ao presidente do Congreso dos Deputados e a tramitación dos actos e disposicións que o ordenamento xurídico atribúe á competencia do presidente do Goberno, entre outras.

Canto ao réxime de funcionamento do Consello de Ministros, destaca como novidade a regulación da posibilidade de avocar, por proposta do presidente do Goberno, as competencias cuxa decisión corresponda ás comisións delegadas do Goberno.

Por último, modifícase o título V da Lei do Goberno, con dúas finalidades.

En primeiro lugar, refórmase o procedemento a través do cal se exerce a iniciativa legislativa e a potestade regulamentaria, en liña cos principios establecidos con carácter xeral para todas as administracións na Lei de procedemento administrativo e que entrañan a elaboración dun plan anual normativo; a realización dunha consulta pública con anterioridade á redacción das propostas; o reforzamento do contido da memoria da análise de impacto normativo; a atribución de funcións ao Ministerio da Presidencia para asegurar a calidade normativa e a avaliación *ex post* das normas aprobadas.

Estas importantes novidades, tributarias das iniciativas levadas a cabo sobre *Better Regulation* na Unión Europea, seguen, así mesmo as recomendacións que nesta materia formulou a Organización para a Cooperación e o Desenvolvemento Económicos (OCDE) no seu informe emitido en 2014 «Spain: From Administrative Reform to Continuous Improvement». É a Comunicación da Comisión Europea ao Consello do 25 de xuño de 2008 («A Small Business Act» for Europe) a que entre as súas recomendacións inclúe fixar datas concretas de entrada en vigor de calquera norma que afecte as pequenas e medianas empresas, proposta que se incorpora á normativa estatal e que contribuirá a incrementar a seguranza xurídica na nosa actividade económica.

En segundo lugar, extráese o artigo dedicado ao control do Goberno do título V, no cal impropriadamente se encontraba, de modo que pasa a constituír un específico con este exclusivo contido, cunha redacción máis acorde coa normativa reguladora da xurisdición contencioso-administrativa.

TÍTULO PRELIMINAR

Disposicións xerais, principios de actuación e funcionamento do sector público

CAPÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto.*

A presente lei establece e regula as bases do réxime xurídico das administracións públicas, os principios do sistema de responsabilidade das administracións públicas e da potestade sancionadora, así como a organización e funcionamento da Administración xeral do Estado e do seu sector público institucional para o desenvolvemento das súas actividades.

Artigo 2. *Ámbito subxectivo.*

1. A presente lei aplícase ao sector público, que comprende:
 - a) A Administración xeral do Estado.
 - b) As administracións das comunidades autónomas.
 - c) As entidades que integran a Administración local.
 - d) O sector público institucional.
2. O sector público institucional está integrado:
 - a) Por calquera organismo público e entidade de dereito público vinculado ou dependente das administracións públicas.
 - b) Polas entidades de dereito privado vinculadas ou dependentes das administracións públicas, que quedarán suxeitas ao disposto nas normas desta lei que especificamente se refiran a elas, en particular aos principios previstos no artigo 3 e, en todo caso, cando exerzan potestades administrativas.
 - c) Polas universidades públicas que se rexerán pola súa normativa específica e supletoriamente polas previsións da presente lei.
3. Teñen a consideración de administracións públicas a Administración xeral do Estado, as administracións das comunidades autónomas e as entidades que integran a Administración local, así como os organismos públicos e entidades de dereito público previstos na alínea a) do número 2.

Artigo 3. *Principios xerais.*

1. As administracións públicas serven con obxectividade os intereses xerais e actúan de acordo cos principios de eficacia, xerarquía, descentralización, desconcentración e coordinación, con sometemento pleno á Constitución, á lei e ao dereito.
Deberán respectar na súa actuación e relacións os seguintes principios:
 - a) Servizo efectivo aos cidadáns.
 - b) Simplicidade, claridade e proximidade aos cidadáns.
 - c) Participación, obxectividade e transparencia da actuación administrativa.
 - d) Racionalización e axilidade dos procedementos administrativos e das actividades materiais de xestión.
 - e) Boa fe, confianza lexítima e lealdade institucional.
 - f) Responsabilidade pola xestión pública.
 - g) Planificación e dirección por obxectivos e control da xestión e avaliación dos resultados das políticas públicas.
 - h) Eficacia no cumprimento dos obxectivos fixados.

- i) Economía, suficiencia e adecuación estrita dos medios aos fins institucionais.
- j) Eficiencia na asignación e utilización dos recursos públicos.
- k) Cooperación, colaboración e coordinación entre as administracións públicas.

2. As administracións públicas relacionaranse entre si e cos seus órganos, organismos públicos e entidades vinculados ou dependentes a través de medios electrónicos, que aseguren a interoperabilidade e seguranza dos sistemas e solucións adoptadas por cada unha delas, garantirán a protección dos datos de carácter persoal e facilitarán preferentemente a prestación conxunta de servizos aos interesados.

3. Baixo a dirección do Goberno da Nación, dos órganos de goberno das comunidades autónomas e dos correspondentes das entidades locais, a actuación da Administración pública respectiva desenvólvese para alcanzar os obxectivos que establecen as leis e o resto do ordenamento xurídico.

4. Cada unha das administracións públicas do artigo 2 actúa para o cumprimento dos seus fins con personalidade xurídica única.

Artigo 4. Principios de intervención das administracións públicas para o desenvolvemento dunha actividade.

1. As administracións públicas que, no exercicio das súas respectivas competencias, establezan medidas que limiten o exercicio de dereitos individuais ou colectivos ou exixan o cumprimento de requisitos para o desenvolvemento dunha actividade, deberán aplicar o principio de proporcionalidade e escoller a medida menos restritiva, motivar a súa necesidade para a protección do interese público, así como xustificar a súa adecuación para lograr os fins que se perseguen, sen que en ningún caso se produzan diferenzas de trato discriminatorias. Así mesmo, deberán avaliar periodicamente os efectos e resultados obtidos.

2. As administracións públicas velarán polo cumprimento dos requisitos previstos na lexislación que resulten aplicables, para o cal poderán, no ámbito das súas respectivas competencias e cos límites establecidos na lexislación de protección de datos de carácter persoal, comprobar, verificar, investigar e inspeccionar os feitos, actos, elementos, actividades, estimacións e demais circunstancias que foren necesarias.

CAPÍTULO II

Dos órganos das administracións públicas

Sección 1.ª Dos órganos administrativos

Artigo 5. Órganos administrativos.

1. Terán a consideración de órganos administrativos as unidades administrativas a que se atribúan funcións que teñan efectos xurídicos fronte a terceiros ou cuxa actuación teña carácter preceptivo.

2. Corresponde a cada Administración pública delimitar, no seu respectivo ámbito competencial, as unidades administrativas que configuran os órganos administrativos propios das especialidades derivadas da súa organización.

3. A creación de calquera órgano administrativo exixirá, ao menos, o cumprimento dos seguintes requisitos:

- a) Determinación da súa forma de integración na Administración pública de que se trate e a súa dependencia xerárquica.
- b) Delimitación das súas funcións e competencias.
- c) Dotación dos créditos necesarios para a súa posta en marcha e funcionamento.

4. Non poderán crearse novos órganos que supoñan duplicación doutros xa existentes se, ao mesmo tempo, non se suprime ou restrinxe debidamente a competencia

destes. Con este obxecto, a creación dun novo órgano soamente terá lugar logo de comprobación de que non existe outro na mesma Administración pública que desenvolva igual función sobre o mesmo territorio e poboación.

Artigo 6. *Instrucións e ordes de servizo.*

1. Os órganos administrativos poderán dirixir as actividades dos seus órganos xerarquicamente dependentes mediante instrucións e ordes de servizo.

Cando unha disposición específica así o estableza, ou se considere conveniente por razón dos destinatarios ou dos efectos que se poidan producir, as instrucións e ordes de servizo publicaranse no boletín oficial que corresponda, sen prexuízo da súa difusión, de acordo co previsto na Lei 19/2013, do 9 de decembro, de transparencia, acceso á información pública e bo goberno.

2. O incumprimento das instrucións ou ordes de servizo non afecta por si só a validez dos actos ditados polos órganos administrativos, sen prexuízo da responsabilidade disciplinaria en que se poida incurrir.

Artigo 7. *Órganos consultivos.*

A Administración consultiva poderá articularse mediante órganos específicos dotados de autonomía orgánica e funcional con respecto á Administración activa ou a través dos servizos desta última que prestan asistencia xurídica.

En tal caso, os ditos servizos non poderán estar suxeitos a dependencia xerárquica, xa sexa orgánica ou funcional, nin recibir instrucións, directrices ou calquera clase de indicación dos órganos que elaborasen as disposicións ou producisen os actos obxecto de consulta e, para cumprir con tales garantías, actuarán de forma colexiada.

Sección 2.ª *Competencia*

Artigo 8. *Competencia.*

1. A competencia é irrenunciable e será exercida polos órganos administrativos que a teñan atribuída como propia, salvo os casos de delegación ou avocación, cando se efectúen nos termos previstos nesta ou noutras leis.

A delegación de competencias, as encomendas de xestión, a delegación de sinatura e a suplencia non supoñen alteración da titularidade da competencia, aínda que si dos elementos determinantes do seu exercicio que en cada caso se prevén.

2. A titularidade e o exercicio das competencias atribuídas aos órganos administrativos poderán ser desconcentradas noutros xerarquicamente dependentes daqueles nos termos e cos requisitos que prevexan as propias normas de atribución de competencias.

3. Se algunha disposición atribúe a competencia a unha Administración, sen especificar o órgano que debe exercela, entenderase que a facultade de instruír e resolver os expedientes corresponde aos órganos inferiores competentes por razón da materia e do territorio. Se existir máis dun órgano inferior competente por razón de materia e territorio, a facultade para instruír e resolver os expedientes corresponderá ao superior xerárquico común destes.

Artigo 9. *Delegación de competencias.*

1. Os órganos das diferentes administracións públicas poderán delegar o exercicio das competencias que teñan atribuídas noutros órganos da mesma Administración, mesmo cando non sexan xerarquicamente dependentes, ou nos organismos públicos ou entidades de dereito público vinculados ou dependentes daquelas.

No ámbito da Administración xeral do Estado, a delegación de competencias deberá ser aprobada previamente polo órgano ministerial de quen dependa o órgano delegante e, no caso dos organismos públicos ou entidades vinculados ou dependentes, polo órgano

máximo de dirección, de acordo coas súas normas de creación. Cando se trate de órganos non relacionados xerarquicamente, será necesaria a aprobación previa do superior común se ambos pertencen ao mesmo ministerio, ou do órgano superior de quen dependa o órgano delegado, se o delegante e o delegado pertencen a diferentes ministerios.

Así mesmo, os órganos da Administración xeral do Estado poderán delegar o exercicio das súas competencias propias nos seus organismos públicos e entidades vinculados ou dependentes, cando resulte conveniente para alcanzar os fins que teñan asignados e mellorar a eficacia da súa xestión. A delegación deberá ser previamente aprobada polos órganos de que dependan o órgano delegante e o órgano delegado, ou aceptada por este último cando sexa o órgano máximo de dirección do organismo público ou entidade vinculado ou dependente.

2. En ningún caso poderán ser obxecto de delegación as competencias relativas:

a) Aos asuntos que se refiran a relacións coa Xefatura do Estado, a Presidencia do Goberno da Nación, as Cortes Xerais, as presidencias dos consellos de Goberno das comunidades autónomas e as asembleas lexislativas das comunidades autónomas.

b) Á adopción de disposicións de carácter xeral.

c) Á resolución de recursos nos órganos administrativos que ditasen os actos obxecto de recurso.

d) Ás materias en que así se determine por norma con rango de lei.

3. As delegacións de competencias e a súa revogación deberán publicarse no «Boletín Oficial del Estado», no da comunidade autónoma ou no da provincia, segundo a Administración a que pertenza o órgano delegante, e o ámbito territorial de competencia deste.

4. As resolucións administrativas que se adopten por delegación indicarán expresamente esta circunstancia e consideraranse ditadas polo órgano delegante.

5. Salvo autorización expresa dunha lei, non poderán delegarse as competencias que se exerzan por delegación.

Non constitúe impedimento para que se poida delegar a competencia para resolver un procedemento a circunstancia de que a norma que o regule prevexa, como trámite preceptivo, a emisión dun ditame ou informe; non obstante, non se poderá delegar a competencia para resolver un procedemento unha vez que no correspondente procedemento se emitise un ditame ou informe preceptivo sobre el.

6. A delegación será revogable en calquera momento polo órgano que a conferise.

7. O acordo de delegación daquelas competencias atribuídas a órganos colexiados para cuxo exercicio se requira un quórum ou maioría especial deberase adoptar observando, en todo caso, ese quórum ou maioría.

Artigo 10. *Avocación.*

1. Os órganos superiores poderán avocar para si o coñecemento dun ou varios asuntos cuxa resolución corresponda ordinariamente ou por delegación aos seus órganos administrativos dependentes, cando circunstancias de índole técnica, económica, social, xurídica ou territorial o fagan conveniente.

Nos supostos de delegación de competencias en órganos non dependentes xerarquicamente, o coñecemento dun asunto poderá ser avocado unicamente polo órgano delegante.

2. En todo caso, a avocación realizarase mediante acordo motivado que deberá ser notificado aos interesados no procedemento, se os houber, con anterioridade ou simultaneamente á resolución final que se dite.

Contra o acordo de avocación non caberá recurso, aínda que se poderá impugnar no que, se for o caso, se interpoña contra a resolución do procedemento.

Artigo 11. *Encomendas de xestión.*

1. A realización de actividades de carácter material ou técnico da competencia dos órganos administrativos ou das entidades de dereito público poderá ser encomendada a outros órganos ou entidades de dereito público da mesma ou de distinta Administración, sempre que entre as súas competencias estean esas actividades, por razóns de eficacia ou cando non se posúan os medios técnicos idóneos para o seu desempeño.

As encomendas de xestión non poderán ter por obxecto prestacións propias dos contratos regulados na lexislación de contratos do sector público. En tal caso, a súa natureza e réxime xurídico axustaranse ao previsto nesta.

2. A encomenda de xestión non supón cesión da titularidade da competencia nin dos elementos substantivos do seu exercicio e será responsabilidade do órgano ou entidade encomendante ditar cantos actos ou resolucións de carácter xurídico dean soporte ou nos cales se integre a concreta actividade material obxecto de encomenda.

En todo caso, a entidade ou órgano encomendado terá a condición de encargado do tratamento dos datos de carácter persoal a que puider ter acceso en execución da encomenda de xestión e seralle de aplicación o disposto na normativa de protección de datos de carácter persoal.

3. A formalización das encomendas de xestión axustarase ás seguintes regras:

a) Cando a encomenda de xestión se realice entre órganos administrativos ou entidades de dereito público pertencentes á mesma Administración, deberase formalizar nos termos que estableza a súa normativa propia e, na súa falta, por acordo expreso dos órganos ou entidades de dereito público intervinientes. En todo caso, o instrumento de formalización da encomenda de xestión e a súa resolución deberán ser publicados, para a súa eficacia, no «Boletín Oficial del Estado», no boletín oficial da comunidade autónoma ou no da provincia, segundo a Administración a que pertenza o órgano encomendante.

Cada Administración poderá regular os requisitos necesarios para a validez de tales acordos, que incluírán, ao menos, expresa mención da actividade ou actividades a que atinxan, o prazo de vixencia e a natureza e alcance da xestión encomendada.

b) Cando a encomenda de xestión se realice entre órganos e entidades de dereito público de distintas administracións, formalizarase mediante sinatura do correspondente convenio entre elas, que deberá ser publicado no «Boletín Oficial del Estado», no boletín oficial da comunidade autónoma ou no da provincia, segundo a Administración a que pertenza o órgano encomendante, salvo no suposto da xestión ordinaria dos servizos das comunidades autónomas polas deputacións provinciais ou, cando for o caso, cabidos ou consellos insulares, que se rexerá pola lexislación de réxime local.

Artigo 12. *Delegación de sinatura.*

1. Os titulares dos órganos administrativos poderán, en materias da súa competencia, que exerzan, ben por atribución ben por delegación de competencias, delegar a sinatura das súas resolucións e actos administrativos nos titulares dos órganos ou unidades administrativas que deles dependan, dentro dos límites sinalados no artigo 9.

2. A delegación de sinatura non alterará a competencia do órgano delegante e para a súa validez non será necesaria a súa publicación.

3. Nas resolucións e actos que se asinen por delegación farase constar esta circunstancia e a autoridade de procedencia.

Artigo 13. *Suplencia.*

1. Na forma que dispoña cada Administración pública, os titulares dos órganos administrativos poderán ser suplidos temporalmente nos supostos de vacante, ausencia ou enfermidade, así como nos casos en que fose declarada a súa abstención ou recusación.

Se non se designa suplente, a competencia do órgano administrativo será exercida por quen designe o órgano administrativo inmediato superior de quen dependa.

2. A suplencia non implicará alteración da competencia e para a súa validez non será necesaria a súa publicación.

3. No ámbito da Administración xeral do Estado, a designación de suplente poderá ser efectuada:

a) Nos reais decretos de estrutura orgánica básica dos departamentos ministeriais ou nos estatutos dos seus organismos públicos e entidades vinculados ou dependentes, segundo corresponda.

b) Polo órgano competente para o nomeamento do titular, ben no propio acto de nomeamento ben noutro posterior cando se produza o suposto que dea lugar á suplencia.

4. Nas resolucións e actos que se diten mediante suplencia farase constar esta circunstancia e especificarase o titular do órgano en cuxa suplencia se adoptan e quen efectivamente está a exercer esta suplencia.

Artigo 14. *Decisións sobre competencia.*

1. O órgano administrativo que se considere incompetente para a resolución dun asunto remitirá directamente as actuacións ao órgano que considere competente, circunstancia que deberá notificar aos interesados.

2. Os interesados que sexan parte no procedemento poderanse dirixir ao órgano que se encontre coñecendo dun asunto para que decline a súa competencia e remita as actuacións ao órgano competente.

Así mesmo, poderanse dirixir ao órgano que consideren competente para que requira de inhibición o que estea a coñecer do asunto.

3. Os conflitos de atribucións só se poderán suscitar entre órganos dunha mesma Administración non relacionados xerarquicamente, e respecto de asuntos sobre os cales non finalizase o procedemento administrativo.

Sección 3.ª *Órganos colexiados das distintas administracións públicas*

Subsección 1.ª *Funcionamento*

Artigo 15. *Réxime.*

1. O réxime xurídico dos órganos colexiados axustarase ás normas contidas na presente sección, sen prexuízo das peculiaridades organizativas das administracións públicas en que se integran.

2. Os órganos colexiados das distintas administracións públicas en que participen organizacións representativas de intereses sociais, así como aqueles compostos por representacións de distintas administracións públicas, contén ou non con participación de organizacións representativas de intereses sociais, poderán establecer ou completar as súas propias normas de funcionamento.

Os órganos colexiados a que se refire este número quedarán integrados na Administración pública que corresponda, aínda que sen participaren na estrutura xerárquica desta, salvo que así o establezan as súas normas de creación, se deduza das súas funcións ou da propia natureza do órgano colexiado.

3. O acordo de creación e as normas de funcionamento dos órganos colexiados que diten resolucións que teñan efectos xurídicos fronte a terceiros deberán ser publicados no boletín ou diario oficial da Administración pública en que se integran. Adicionalmente, as administracións poderán publicalos noutros medios de difusión que garantan o seu coñecemento.

Cando se trate dun dos órganos colexiados a que se refire o número 2 deste artigo, a citada publicidade será realizada pola Administración a quen corresponda a presidencia.

Artigo 16. *Secretario.*

1. Os órganos colexiados terán un secretario, que poderá ser un membro do propio órgano ou unha persoa ao servizo da Administración pública correspondente.

2. Corresponderá ao secretario velar pola legalidade formal e material das actuacións do órgano colexiado, certificar as súas actuacións e garantir que os procedementos e regras de constitución e adopción de acordos son respectadas.

3. En caso de que o secretario non membro sexa suplido por un membro do órgano colexiado, este conservará todos os seus dereitos como tal.

Artigo 17. *Convocatorias e sesións.*

1. Todos os órganos colexiados se poderán constituír, convocar, celebrar as súas sesións, adoptar acordos e remitir actas tanto de forma presencial como a distancia, salvo que o seu regulamento interno recolla expresa e excepcionalmente o contrario.

Nas sesións que celebren os órganos colexiados a distancia, os seus membros poderán encontrarse en distintos lugares sempre que se asegure por medios electrónicos, considerándose tamén tales os telefónicos e audiovisuais, a identidade dos membros ou persoas que os suplan, o contido das súas manifestacións, o momento en que estas se producen, así como a interactividade e intercomunicación entre eles en tempo real e a dispoñibilidade dos medios durante a sesión. Entre outros, consideraranse incluídos entre os medios electrónicos válidos o correo electrónico, as audioconferencias e as videoconferencias.

2. Para a válida constitución do órgano, para efectos da celebración de sesións, deliberacións e toma de acordos, requirirase a asistencia, presencial ou a distancia, do presidente e secretario ou, se for o caso, dos que os suplan, e a da metade, ao menos, dos seus membros.

Cando se trate dos órganos colexiados a que se refire o artigo 15.2, o presidente poderá considerar validamente constituído o órgano, para efectos de celebración de sesión, se asisten os representantes das administracións públicas e das organizacións representativas de intereses sociais membros do órgano aos cales se atribúe a condición de portavoces.

Cando estiveren reunidos, de maneira presencial ou a distancia, o secretario e todos os membros do órgano colexiado ou, se for o caso, as persoas que os suplan, poderanse constituír validamente como órgano colexiado para a celebración de sesións, deliberacións e adopción de acordos sen necesidade de convocatoria previa, cando así o decidan todos os seus membros.

3. Os órganos colexiados poderán establecer o réxime propio de convocatorias, se este non está previsto polas súas normas de funcionamento. Tal réxime poderá prever unha segunda convocatoria e especificar para esta o número de membros necesarios para constituír validamente o órgano.

Salvo que non resulte posible, as convocatorias serán remitidas aos membros do órgano colexiado a través de medios electrónicos, facendo constar nelas a orde do día xunto coa documentación necesaria para a súa deliberación cando for posible, as condicións en que se vai celebrar a sesión, o sistema de conexión e, se for o caso, os lugares en que estean dispoñibles os medios técnicos necesarios para asistir e participar na reunión.

4. Non poderá ser obxecto de deliberación ou acordo ningún asunto que non figure incluído na orde do día, salvo que asistan todos os membros do órgano colexiado e sexa declarada a urxencia do asunto polo voto favorable da maioría.

5. Os acordos serán adoptados por maioría de votos. Cando se asista a distancia, os acordos entenderanse adoptados no lugar onde teña a sede o órgano colexiado e, na súa falta, onde estea situada a presidencia.

6. Cando os membros do órgano voten en contra ou se absteñan, quedarán exentos da responsabilidade que, se for o caso, poida derivar dos acordos.

7. Os que acrediten a titularidade dun interese lexítimo poderán dirixirse ao secretario dun órgano colexiado para que lles sexa expedida certificación dos seus acordos. A certificación será expedida por medios electrónicos, salvo que o interesado manifieste expresamente o contrario e non teña obriga de se relacionar coas administracións por esta vía.

Artigo 18. *Actas.*

1. De cada sesión que celebre o órgano colexiado o secretario levantará acta, que especificará necesariamente os asistentes, a orde do día da reunión, as circunstancias de lugar e tempo en que se celebrou, os puntos principais das deliberacións e o contido dos acordos adoptados.

Poderanse gravar as sesións que celebre o órgano colexiado. O ficheiro resultante da gravación, xunto coa certificación expedida polo secretario da súa autenticidade e integridade, e cantos documentos en soporte electrónico se utilizasen como documentos da sesión, poderán acompañar a acta das sesións, sen necesidade de facer constar nela os puntos principais das deliberacións.

2. A acta de cada sesión poderase aprobar na mesma reunión ou na inmediata seguinte. O secretario elaborará a acta co visto e prace do presidente e remitiraa a través de medios electrónicos aos membros do órgano colexiado, que poderán manifestar polos mesmos medios a súa conformidade ou reparos ao texto, para efectos da súa aprobación, e, en caso afirmativo, considerárase aprobada na mesma reunión.

Cando se optase pola gravación das sesións celebradas ou pola utilización de documentos en soporte electrónico, deberánse conservar de forma que se garanta a integridade e autenticidade dos ficheiros electrónicos correspondentes e o acceso a eles por parte dos membros do órgano colexiado.

Subsección 2.ª Dos órganos colexiados na Administración xeral do Estado

Artigo 19. *Réxime dos órganos colexiados da Administración xeral do Estado e das entidades de dereito público vinculadas ou dependentes dela.*

1. Os órganos colexiados da Administración xeral do Estado e das entidades de dereito público vinculadas ou dependentes dela rexeranse polas normas establecidas neste artigo e polas previsións que sobre eles se establecen na Lei de procedemento administrativo común das administracións públicas.

2. Corresponderá ao seu presidente:

- a) Exercer a representación do órgano.
- b) Acordar a convocatoria das sesións ordinarias e extraordinarias e a fixación da orde do día, tendo en conta, se for o caso, as peticións dos demais membros, sempre que fosen formuladas coa suficiente anticipación.
- c) Presidir as sesións, moderar o desenvolvemento dos debates e suspendelos por causas xustificadas.
- d) Dirimir co seu voto os empates, para efectos de adoptar acordos, excepto se se trata dos órganos colexiados a que se refire o artigo 15.2, nos cales o voto será dirimente se así o establecen as súas propias normas.
- e) Asegurar o cumprimento das leis.
- f) Visar as actas e certificacións dos acordos do órgano.
- g) Exercer cantas outras funcións sexan inherentes á súa condición de presidente do órgano.

En casos de vacante, ausencia, enfermidade ou outra causa legal, o presidente será substituído polo vicepresidente que corresponda e, na súa falta, polo membro do órgano colexiado de maior xerarquía, antigüidade e idade, por esta orde.

Esta norma non será de aplicación aos órganos colexiados previstos no artigo 15.2 nos cales o réxime de substitución do presidente debe estar especificamente regulado en cada caso ou establecido expresamente por acordo do pleno do órgano colexiado.

3. Os membros do órgano colexiado deberán:

- a) Recibir, cunha anticipación mínima de dous días, a convocatoria coa orde do día das reunións. A información sobre os temas que figuren na orde do día estará ao dispor dos membros en igual prazo.
- b) Participar nos debates das sesións.
- c) Exercer o seu dereito ao voto e formular o seu voto particular, así como expresar o sentido do seu voto e os motivos que o xustifican. Non se poderán abster nas votacións os que pola súa calidade de autoridades ou persoal ao servizo das administracións públicas teñan a condición de membros natos de órganos colexiados, en virtude do cargo que desempeñan.
- d) Formular rogos e preguntas.
- e) Obter a información precisa para cumprir as funcións asignadas.
- f) Cantas outras funcións sexan inherentes á súa condición.

Os membros dun órgano colexiado non se poderán atribuír as funcións de representación recoñecidas a este, salvo que expresamente se lles outorgasen por unha norma ou por un acordo validamente adoptado, para cada caso concreto, polo propio órgano.

En casos de ausencia ou de enfermidade e, en xeral, cando conorra algunha causa xustificada, os membros titulares do órgano colexiado serán substituídos polos seus suplentes, se os houber.

Cando se trate de órganos colexiados dos referidos no artigo 15, as organizacións representativas de intereses sociais poderán substituír os seus membros titulares por outros, acreditándoo ante a secretaría do órgano colexiado, con respecto ás reservas e limitacións que establezan as súas normas de organización.

Os membros do órgano colexiado non poderán exercer estas funcións cando conorra conflito de interese.

4. A designación e o cesamento, así como a substitución temporal do secretario en supostos de vacante, ausencia ou enfermidade realizaranse segundo o disposto nas normas específicas de cada órgano e, na súa falta, por acordo deste.

Corresponde ao secretario do órgano colexiado:

- a) Asistir ás reunións con voz pero sen voto, e con voz e voto se a secretaría do órgano a exerce un membro do órgano.
- b) Efectuar a convocatoria das sesións do órgano por orde do presidente, así como as citacións aos seus membros.
- c) Recibir os actos de comunicación dos membros co órgano, sexan notificacións, peticións de datos, rectificacións ou calquera outra clase de escritos de que deba ter coñecemento.
- d) Preparar o despacho dos asuntos, redactar e autorizar as actas das sesións.
- e) Expedir certificacións das consultas, ditames e acordos aprobados.
- f) Cantas outras funcións sexan inherentes á súa condición de secretario.

5. Na acta figurará, por solicitude dos respectivos membros do órgano, o voto contrario ao acordo adoptado, a súa abstención e os motivos que a xustifiquen ou o sentido do seu voto favorable.

Así mesmo, calquera membro ten dereito a solicitar a transcripción íntegra da súa intervención ou proposta, sempre que, en ausencia de gravación da reunión anexa á acta, presente no acto, ou no prazo que sinale o presidente, o texto que se corresponda fielmente coa súa intervención, e así se fará constar na acta ou unírase copia a ela.

Os membros que discrepen do acordo maioritario poderán formular voto particular por escrito no prazo de dous días, que se incorporará ao texto aprobado.

As actas aprobaranse na mesma ou na seguinte sesión; non obstante, o secretario poderá emitir certificación sobre os acordos que se adoptasen, sen prexuízo da ulterior aprobación da acta. Considerarase aprobada na mesma sesión a acta que, con posterioridade á reunión, sexa distribuída entre os membros e reciba a conformidade destes por calquera medio do cal o secretario deixe expresión e constancia.

Nas certificacións de acordos adoptados emitidas con anterioridade á aprobación da acta farase constar expresamente tal circunstancia.

Artigo 20. *Requisitos para constituír órganos colexiados.*

1. Son órganos colexiados aqueles que se creen formalmente e estean integrados por tres ou máis persoas, aos cales se atribúan funcións administrativas de decisión, proposta, asesoramento, seguimento ou control, e que actúen integrados na Administración xeral do Estado ou algún dos seus organismos públicos.

2. A constitución dun órgano colexiado na Administración xeral do Estado e nos seus organismos públicos ten como presuposto indispensable a determinación na súa norma de creación ou no convenio con outras administracións públicas polo cal se cree o dito órgano, dos seguintes aspectos:

- a) Os seus fins ou obxectivos.
- b) A súa integración administrativa ou dependencia xerárquica.
- c) A composición e os criterios para a designación do seu presidente e dos restantes membros.
- d) As funcións de decisión, proposta, informe, seguimento ou control, así como calquera outra que se lle atribúa.
- e) A dotación dos créditos necesarios, se for o caso, para o seu funcionamento.

3. O réxime xurídico dos órganos colexiados a que se refire o número 1 deste artigo axustarase ás normas contidas no artigo 19, sen prexuízo das peculiaridades organizativas contidas na presente lei ou na súa norma ou convenio de creación.

Artigo 21. *Clasificación e composición dos órganos colexiados.*

1. Os órganos colexiados da Administración xeral do Estado e dos seus organismos públicos, pola súa composición, clasifícanse en:

- a) Órganos colexiados interministeriais, se os seus membros proceden de diferentes ministerios.
- b) Órganos colexiados ministeriais, se os seus compoñentes proceden dos órganos dun só ministerio.

2. Nos órganos colexiados a que se refire o número anterior poderá haber representantes doutras administracións públicas, cando estas o acepten voluntariamente, cando un convenio así o estableza ou cando unha norma aplicable ás administracións afectadas o determine.

3. Na composición dos órganos colexiados poderán participar, cando así se determine, organizacións representativas de intereses sociais, así como outros membros que se designen polas especiais condicións de experiencia ou coñecementos que concorran neles, en atención á natureza das funcións asignadas a tales órganos.

Artigo 22. *Creación, modificación e supresión de órganos colexiados.*

1. A creación de órganos colexiados da Administración xeral do Estado e dos seus organismos públicos soamente requirirá de norma específica, con publicación no «Boletín Oficial del Estado», nos casos en que se lles atribúa calquera das seguintes competencias:

- a) Competencias decisorias.

b) Competencias de proposta ou emisión de informes preceptivos que deban servir de base a decisións doutros órganos administrativos.

c) Competencias de seguimento ou control das actuacións doutros órganos da Administración xeral do Estado.

2. Nos supostos enunciados no número anterior, a norma de creación deberá revestir a forma de real decreto no caso dos órganos colexiados interministeriais cuxo presidente teña rango superior ao de director xeral; orde ministerial conxunta para os restantes órganos colexiados interministeriais, e orde ministerial para os deste carácter.

3. En todos os supostos non comprendidos no número 1 deste artigo, os órganos colexiados terán o carácter de grupos ou comisións de traballo e poderán ser creados por acordo do Consello de Ministros ou polos ministerios interesados. Os seus acordos non poderán ter efectos directos fronte a terceiros.

4. A modificación e supresión dos órganos colexiados e dos grupos ou comisións de traballo da Administración xeral do Estado e dos organismos públicos levarase a cabo na mesma forma disposta para a súa creación, salvo que esta fixase o prazo previsto para a súa extinción, e neste caso esta producirase automaticamente na data sinalada para o efecto.

Sección 4.ª Abstención e recusación

Artigo 23. Abstención.

1. As autoridades e o persoal ao servizo das administracións en que se dean algunhas das circunstancias sinaladas no número seguinte absteranse de intervir no procedemento e comunicaranlo ao seu superior inmediato, quen resolverá o procedente.

2. Son motivos de abstención os seguintes:

a) Ter interese persoal no asunto de que se trate ou noutro en cuxa resolución poida influír a daquel; ser administrador de sociedade ou entidade interesada, ou ter cuestión litixiosa pendente con algún interesado.

b) Ter un vínculo matrimonial ou situación de feito asimilable e o parentesco de consanguinidade dentro do cuarto grao ou de afinidade dentro do segundo, con calquera dos interesados, cos administradores de entidades ou sociedades interesadas e tamén cos asesores, representantes legais ou mandatarios que interveñan no procedemento, así como compartir despacho profesional ou estar asociado con estes para o asesoramento, a representación ou o mandato.

c) Ter amizade íntima ou inimidade manifesta con algunha das persoas mencionadas na alínea anterior.

d) Ter intervido como perito ou como testemuña no procedemento de que se trate.

e) Ter relación de servizo con persoa natural ou xurídica interesada directamente no asunto, ou terlle prestado nos dous últimos anos servizos profesionais de calquera tipo e en calquera circunstancia ou lugar.

3. Os órganos xerarquicamente superiores a quen se encontre nalgunha das circunstancias sinaladas no punto anterior poderán ordenarlle que se absteña de toda intervención no expediente.

4. A actuación de autoridades e persoal ao servizo das administracións públicas nos cales concorran motivos de abstención non implicará, necesariamente e en todo caso, a invalidez dos actos en que interviñesen.

5. A non abstención nos casos en que concorra algunha desas circunstancias dará lugar á responsabilidade que proceda.

Artigo 24. Recusación.

1. Nos casos previstos no artigo anterior, os interesados poderán promover recusación en calquera momento da tramitación do procedemento.

2. A recusación presentarase por medio dun escrito en que se expresará a causa ou causas en que se funda.

3. No día seguinte o recusado manifestará ao seu inmediato superior se se dá ou non nel a causa alegada. No primeiro caso, se o superior aprecia a concorrencia da causa de recusación, acordará a súa substitución acto seguido.

4. Se o recusado nega a causa de recusación, o superior resolverá no prazo de tres días, logo dos informes e comprobacións que considere oportunos.

5. Contra as resolucións adoptadas nesta materia non caberá recurso, sen prexuízo da posibilidade de alegar a recusación ao interpor o recurso que proceda contra o acto que poña fin ao procedemento.

CAPÍTULO III

Principios da potestade sancionadora

Artigo 25. *Principio de legalidade.*

1. A potestade sancionadora das administracións públicas exercerase cando fose expresamente recoñecida por unha norma con rango de lei, con aplicación do procedemento previsto para o seu exercicio e de acordo co establecido nesta lei e na Lei de procedemento administrativo común das administracións públicas e, cando se trate de entidades locais, de conformidade co disposto no título XI da Lei 7/1985, do 2 de abril.

2. O exercicio da potestade sancionadora corresponde aos órganos administrativos que a teñan expresamente atribuída por disposición de rango legal ou regulamentario.

3. As disposicións deste capítulo serán extensivas ao exercicio polas administracións públicas da súa potestade disciplinaria respecto do persoal ao seu servizo, calquera que sexa a natureza xurídica da relación de emprego.

4. As disposicións deste capítulo non serán de aplicación ao exercicio polas administracións públicas da potestade sancionadora respecto dos que estean vinculados a elas por relacións reguladas pola lexislación de contratos do sector público ou pola lexislación patrimonial das administracións públicas.

Artigo 26. *Irretroactividade.*

1. Serán de aplicación as disposicións sancionadoras vixentes no momento de se produciren os feitos que constitúan infracción administrativa.

2. As disposicións sancionadoras producirán efecto retroactivo en canto favorezan o presunto infractor ou o infractor, tanto no referido á tipificación da infracción como á sanción e os seus prazos de prescripción, mesmo respecto das sancións pendentes de cumprimento ao entrar en vigor a nova disposición.

Artigo 27. *Principio de tipicidade.*

1. Só constitúen infraccións administrativas as vulneracións do ordenamento xurídico previstas como tales infraccións por unha lei, sen prexuízo do disposto para a Administración local no título XI da Lei 7/1985, do 2 de abril.

As infraccións administrativas serán clasificadas pola lei en leves, graves e moi graves.

2. Unicamente pola comisión de infraccións administrativas poderán imporse sancións que, en todo caso, estarán delimitadas pola lei.

3. As disposicións regulamentarias de desenvolvemento poderán introducir especificacións ou graduacións ao cadro das infraccións ou sancións establecidas legalmente que, sen constituíren novas infraccións ou sancións, nin alteraren a natureza ou límites das que a lei establece, contribúan á máis correcta identificación das condutas ou á máis precisa determinación das sancións correspondentes.

4. As normas definidoras de infraccións e sancións non serán susceptibles de aplicación analóxica.

Artigo 28. *Responsabilidade.*

1. Só poderán ser sancionadas por feitos constitutivos de infracción administrativa as persoas físicas e xurídicas, así como, cando unha lei lles recoñeza capacidade de obrar, os grupos de afectados, as unións e entidades sen personalidade xurídica e os patrimonios independentes ou autónomos, que resulten responsables deles a título de dolo ou culpa.

2. As responsabilidades administrativas que deriven da comisión dunha infracción serán compatibles coa exigencia ao infractor da reposición da situación alterada por el ao seu estado orixinario, así como coa indemnización polos danos e perdas causadas, que será determinada e exixida polo órgano a que corresponda o exercicio da potestade sancionadora. Se non se satisfixer a indemnización no prazo que para o efecto se determine en función da súa contía, procederase na forma prevista no artigo 101 da Lei do procedemento administrativo común das administracións públicas.

3. Cando o cumprimento dunha obriga establecida por unha norma con rango de lei corresponda a varias persoas conxuntamente, responderán de forma solidaria das infraccións que, se for o caso, se cometan e das sancións que se impoñan. Non obstante, cando a sanción sexa pecuniaria e sexa posible, individualizarase na resolución en función do grao de participación de cada responsable.

4. As leis reguladoras dos distintos réximes sancionadores poderán tipificar como infracción o incumprimento da obriga de previr a comisión de infraccións administrativas polos que se encontren suxeitos a unha relación de dependencia ou vinculación. Así mesmo, poderán prever os supostos en que determinadas persoas responderán do pagamento das sancións pecuniarias impostas aos que delas dependan ou estean vinculadas.

Artigo 29. *Principio de proporcionalidade.*

1. As sancións administrativas, sexan ou non de natureza pecuniaria, en ningún caso poderán implicar, directa ou subsidiariamente, privación de liberdade.

2. O establecemento de sancións pecuniarias deberá prever que a comisión das infraccións tipificadas non resulte máis beneficiosa para o infractor que o cumprimento das normas infrinxidas.

3. Na determinación normativa do réxime sancionador, así como na imposición de sancións polas administracións públicas, deberase observar a debida idoneidade e necesidade da sanción que se vaia impor e a súa adecuación á gravidade do feito constitutivo da infracción. A graduación da sanción considerará especialmente os seguintes criterios:

- a) O grao de culpabilidade ou a existencia de intencionalidade.
- b) A continuidade ou persistencia na conduta infractora.
- c) A natureza dos prexuízos causados.
- d) A reincidencia, por cometer no termo dun ano máis dunha infracción da mesma natureza cando así fose declarado por resolución firme en vía administrativa.

4. Cando o xustifique a debida adecuación entre a sanción que deba aplicarse coa gravidade do feito constitutivo da infracción e as circunstancias concorrentes, o órgano competente para resolver poderá impor a sanción no grao inferior.

5. Cando da comisión dunha infracción derive necesariamente a comisión doutra ou outras, deberase impor unicamente a sanción correspondente á infracción máis grave cometida.

6. Será sancionable, como infracción continuada, a realización dunha pluralidade de accións ou omisións que infrinxan o mesmo ou semellantes preceptos administrativos, en execución dun plan preconcebido ou aproveitando idéntica ocasión.

Artigo 30. Prescrición.

1. As infraccións e sancións prescribirán segundo o disposto nas leis que as establezan. Se estas non fixan prazos de prescrición, as infraccións moi graves prescribirán aos tres anos, as graves aos dous anos e as leves aos seis meses; as sancións impostas por faltas moi graves prescribirán aos tres anos, as impostas por faltas graves aos dous anos e as impostas por faltas leves ao ano.

2. O prazo de prescrición das infraccións comezase a contar desde o día en que a infracción se cometeu. No caso de infraccións continuadas ou permanentes, o prazo comezará a correr desde que finalizou a conduta infractora.

Interromperá a prescrición a iniciación, con coñecemento do interesado, dun procedemento administrativo de natureza sancionadora, e o prazo de prescrición reiniciarase se o expediente sancionador estivese paralizado durante máis dun mes por causa non imputable ao presunto responsable.

3. O prazo de prescrición das sancións comezase a contar desde o día seguinte a aquel en que sexa executable a resolución por que se impón a sanción ou cando transcorrese o prazo para recorrer contra ela.

Interromperá a prescrición a iniciación, con coñecemento do interesado, do procedemento de execución, e volverá transcorrer o prazo se aquel está paralizado durante máis dun mes por causa non imputable ao infractor.

No caso de desestimación presunta do recurso de alzada interposto contra a resolución por que se impón a sanción, o prazo de prescrición da sanción comezase a contar desde o día seguinte a aquel en que finalice o prazo legalmente previsto para a resolución do dito recurso.

Artigo 31. Concorrencia de sancións.

1. Non se poderán sancionar os feitos que o teñan sido penal ou administrativamente, nos casos en que se aprecie identidade do suxeito, feito e fundamento.

2. Cando un órgano da Unión Europea impuxese unha sanción polos mesmos feitos, e sempre que non concorra a identidade de suxeito e fundamento, o órgano competente para resolver deberá tela en conta para efectos de graduar a que, se for o caso, deba impor, e poderá minorala, sen prexuízo de declarar a comisión da infracción.

CAPÍTULO IV**Da responsabilidade patrimonial das administracións públicas****Sección 1.ª Responsabilidade patrimonial das administracións públicas****Artigo 32. Principios da responsabilidade.**

1. Os particulares terán dereito a ser indemnizados polas administracións públicas correspondentes de toda lesión que sufran en calquera dos seus bens e dereitos, sempre que a lesión sexa consecuencia do funcionamento normal ou anormal dos servizos públicos, salvo nos casos de forza maior ou de danos que o particular teña o deber xurídico de soportar de acordo coa lei.

A anulación en vía administrativa ou pola orde xurisdiccional contencioso-administrativa dos actos ou disposicións administrativas non presupón, por si mesma, dereito á indemnización.

2. En todo caso, o dano alegado deberá ser efectivo, avaliable economicamente e individualizado con relación a unha persoa ou grupo de persoas.

3. Así mesmo, os particulares terán dereito a ser indemnizados polas administracións públicas de toda lesión que sufran nos seus bens e dereitos como consecuencia da aplicación de actos legislativos de natureza non expropiatoria de dereitos que non teñan o

deber xurídico de soportar, cando así se estableza nos propios actos legislativos e nos termos que neles se especifiquen.

A responsabilidade do Estado lexislador poderá xurdir tamén nos seguintes supostos, sempre que concorran os requisitos previstos nos números anteriores:

a) Cando os danos deriven da aplicación dunha norma con rango de lei declarada inconstitucional, sempre que concorran os requisitos do número 4.

b) Cando os danos deriven da aplicación dunha norma contraria ao dereito da Unión Europea, de acordo co disposto no número 5.

4. Se a lesión é consecuencia da aplicación dunha norma con rango de lei declarada inconstitucional, procederá a súa indemnización cando o particular obtivese, en calquera instancia, sentenza firme desestimatoria dun recurso contra a actuación administrativa que ocasionou o dano, sempre que se alegase a inconstitucionalidade posteriormente declarada.

5. Se a lesión é consecuencia da aplicación dunha norma declarada contraria ao dereito da Unión Europea, procederá a súa indemnización cando o particular obtivese, en calquera instancia, sentenza firme desestimatoria dun recurso contra a actuación administrativa que ocasionou o dano, sempre que se alegase a infracción do dereito da Unión Europea posteriormente declarada. Así mesmo, deberanse cumprir todos os requisitos seguintes:

a) A norma debe ter por obxecto conferir dereitos aos particulares.

b) O incumprimento debe estar suficientemente caracterizado.

c) Debe existir unha relación de causalidade directa entre o incumprimento da obriga imposta á Administración responsable polo dereito da Unión Europea e o dano sufrido polos particulares.

6. A sentenza que declare a inconstitucionalidade da norma con rango de lei ou declare o carácter de norma contraria ao dereito da Unión Europea producirá efectos desde a data da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado» ou no «Diario Oficial de la Unión Europea», segundo o caso, salvo que nela se estableza outra cousa.

7. A responsabilidade patrimonial do Estado polo funcionamento da Administración de xustiza rexerese pola Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial.

8. O Consello de Ministros fixará o importe das indemnizacións que proceda aboar cando o Tribunal Constitucional declarase, por instancia de parte interesada, a existencia dun funcionamento anormal na tramitación dos recursos de amparo ou das cuestións de inconstitucionalidade.

O procedemento para fixar o importe das indemnizacións será tramitado polo Ministerio de Xustiza, con audiencia ao Consello de Estado.

9. Seguirase o procedemento previsto na Lei de procedemento administrativo común das administracións públicas para determinar a responsabilidade das administracións públicas polos danos e perdas causadas a terceiros durante a execución de contratos, cando sexan consecuencia dunha orde inmediata e directa da Administración ou dos vicios do proxecto elaborado por ela mesma, sen prexuízo das especialidades que, se for o caso, estableza o Real decreto lexislativo 3/2011, do 14 de novembro, polo que se aproba o texto refundido da Lei de contratos do sector público.

Artigo 33. *Responsabilidade concorrente das administracións públicas.*

1. Cando da xestión dimanante de fórmulas conxuntas de actuación entre varias administracións públicas derive responsabilidade nos termos previstos na presente lei, as administracións intervinientes responderán fronte ao particular, en todo caso, de forma solidaria. O instrumento xurídico regulador da actuación conxunta poderá determinar a distribución da responsabilidade entre as diferentes administracións públicas.

2. Noutros supostos de concorrencia de varias administracións na produción do dano, a responsabilidade será fixada para cada Administración atendendo aos criterios de

competencia, interese público tutelado e intensidade da intervención. A responsabilidade será solidaria cando non sexa posible a dita determinación.

3. Nos casos previstos no número primeiro, a Administración competente para incoar, instruír e resolver os procedementos en que exista unha responsabilidade concorrente de varias administracións públicas será a fixada nos estatutos ou regras da organización colexiada. Na súa falta, a competencia virá atribuída á Administración pública con maior participación no financiamento do servizo.

4. Cando se trate de procedementos en materia de responsabilidade patrimonial, a Administración pública competente a que se refire o número anterior deberá consultar as restantes administracións implicadas para que, no prazo de quince días, estas poidan expor canto consideren procedente.

Artigo 34. *Indemnización.*

1. Só serán indemnizables as lesións producidas ao particular provenientes de danos que este non teña o deber xurídico de soportar de acordo coa lei. Non serán indemnizables os danos que deriven de feitos ou circunstancias que non se puidesen prever ou evitar segundo o estado dos coñecementos da ciencia ou da técnica existentes no momento de produción daqueles, todo isto sen prexuízo das prestacións asistenciais ou económicas que as leis poidan establecer para estes casos.

Nos casos de responsabilidade patrimonial a que se refiren os números 4 e 5 do artigo 32, serán indemnizables os danos producidos no prazo dos cinco anos anteriores á data da publicación da sentenza que declare a inconstitucionalidade da norma con rango de lei ou o carácter de norma contraria ao dereito da Unión Europea, salvo que a sentenza dispoña outra cousa.

2. A indemnización calcularase conforme os criterios de valoración establecidos na lexislación fiscal, de expropiación forzosa e demais normas aplicables, ponderándose, se for o caso, as valoracións predominantes no mercado. Nos casos de morte ou lesións corporais poderase tomar como referencia a valoración incluída nos baremos da normativa vixente en materia de seguros obrigatorios e da Seguridade Social.

3. A contía da indemnización calcularase con referencia ao día en que a lesión efectivamente se produciu, sen prexuízo da súa actualización ata a data en que se poña fin ao procedemento de responsabilidade conforme o índice de garantía da competitividade, fixado polo Instituto Nacional de Estatística, e dos xuros que procedan por demora no pagamento da indemnización fixada, os cales se exixirán conforme o establecido na Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria, ou, se for o caso, conforme as normas orzamentarias das comunidades autónomas.

4. A indemnización procedente poderase substituír por unha compensación en especie ou ser aboada mediante pagamentos periódicos, cando resulte máis adecuado para lograr a reparación debida e conveña ao interese público, sempre que exista acordo co interesado.

Artigo 35. *Responsabilidade de dereito privado.*

Cando as administracións públicas actúen, directamente ou a través dunha entidade de dereito privado, en relacións desta natureza, a súa responsabilidade exixirase de conformidade co previsto nos artigos 32 e seguintes, mesmo cando concorran con suxeitos de dereito privado ou a responsabilidade se exixa directamente á entidade de dereito privado a través da cal actúe a Administración ou á entidade que cubra a súa responsabilidade.

Sección 2.ª Responsabilidade das autoridades e persoal ao servizo das administracións públicas

Artigo 36. Exixencia da responsabilidade patrimonial das autoridades e persoal ao servizo das administracións públicas.

1. Para facer efectiva a responsabilidade patrimonial a que se refire esta lei, os particulares exixirán directamente á Administración pública correspondente as indemnizacións polos danos e perdas causados polas autoridades e persoal ao seu servizo.

2. A Administración correspondente, cando indemnizase os lesionados, exixirá de oficio en vía administrativa, das súas autoridades e demais persoal ao seu servizo, a responsabilidade en que incorresen por dolo, ou culpa ou negligencia graves, logo de instrución do correspondente procedemento.

Para a exixencia da dita responsabilidade e, se for o caso, para a súa cuantificación, ponderaranse, entre outros, os seguintes criterios: o resultado danoso producido, o grao de culpabilidade, a responsabilidade profesional do persoal ao servizo das administracións públicas e a súa relación coa produción do resultado danoso.

3. Así mesmo, a Administración instruirá igual procedemento ás autoridades e demais persoal ao seu servizo polos danos e perdas causados nos seus bens ou dereitos cando concorrese dolo, ou culpa ou negligencia graves.

4. O procedemento para a exixencia da responsabilidade a que se refiren os números 2 e 3 tramitarse conforme o disposto na Lei de procedemento administrativo común das administracións públicas e iniciarse por acordo do órgano competente, que se notificará aos interesados e que constará, ao menos, dos seguintes trámites:

- a) Alegacións durante un prazo de quince días.
- b) Práctica das probas admitidas e calquera outra que o órgano competente considere oportuna durante un prazo de quince días.
- c) Audiencia durante un prazo de dez días.
- d) Formulación da proposta de resolución nun prazo de cinco días contados desde a finalización do trámite de audiencia.
- e) Resolución polo órgano competente no prazo de cinco días.

5. A resolución declaratoria de responsabilidade porá fin á vía administrativa.

6. O disposto nos números anteriores entenderase sen prexuízo de pasar, se procede, o tanto de culpa aos tribunais competentes.

Artigo 37. Responsabilidade penal.

1. A responsabilidade penal do persoal ao servizo das administracións públicas, así como a responsabilidade civil derivada do delito, exixirase de acordo co previsto na lexislación correspondente.

2. A exixencia de responsabilidade penal do persoal ao servizo das administracións públicas non suspenderá os procedementos de recoñecemento de responsabilidade patrimonial que se instrúan, salvo que a determinación dos feitos na orde xurisdiccional penal sexa necesaria para a fixación da responsabilidade patrimonial.

CAPÍTULO V

Funcionamento electrónico do sector público

Artigo 38. A sede electrónica.

1. A sede electrónica é aquel enderezo electrónico, dispoñible para os cidadáns a través de redes de telecomunicacións, cuxa titularidade corresponde a unha Administración

pública, ou ben a un ou varios organismos públicos ou entidades de dereito público no exercicio das súas competencias.

2. O establecemento dunha sede electrónica leva unida a responsabilidade do titular respecto da integridade, veracidade e actualización da información e os servizos a que se poida acceder a través dela.

3. Cada Administración pública determinará as condicións e os instrumentos de creación das sedes electrónicas, con suxeición aos principios de transparencia, publicidade, responsabilidade, calidade, seguranza, dispoñibilidade, accesibilidade, neutralidade e interoperabilidade. En todo caso, deberase garantir a identificación do órgano titular da sede, así como os medios dispoñibles para a formulación de suxestións e queixas.

4. As sedes electrónicas disporán de sistemas que permitan o establecemento de comunicacións seguras sempre que sexan necesarias.

5. A publicación nas sedes electrónicas de informacións, servizos e transaccións respectará os principios de accesibilidade e uso de acordo coas normas establecidas ao respecto, estándares abertos e, se for o caso, aqueles outros que sexan de uso xeneralizado polos cidadáns.

6. As sedes electrónicas utilizarán, para identificarse e garantir unha comunicación segura con elas, certificados recoñecidos ou cualificados de autenticación de sitio web ou medio equivalente.

Artigo 39. *Portal de internet.*

Enténdese por portal de internet o punto de acceso electrónico cuxa titularidade corresponda a unha Administración pública, organismo público ou entidade de dereito público que permite o acceso a través de internet á información publicada e, se for o caso, á sede electrónica correspondente.

Artigo 40. *Sistemas de identificación das administracións públicas.*

1. As administracións públicas poderanse identificar mediante o uso dun selo electrónico baseado nun certificado electrónico recoñecido ou cualificado que reúna os requisitos exixidos pola lexislación de sinatura electrónica. Estes certificados electrónicos incluírán o número de identificación fiscal e a denominación correspondente, así como, se for o caso, a identidade da persoa titular, no caso dos selos electrónicos de órganos administrativos. A relación de selos electrónicos utilizados por cada Administración pública, incluíndo as características dos certificados electrónicos e os prestadores que os expiden, deberá ser pública e accesible por medios electrónicos. Ademais, cada Administración pública adoptará as medidas adecuadas para facilitar a verificación dos seus selos electrónicos.

2. Entenderase identificada a Administración pública respecto da información que se publique como propia no seu portal de internet.

Artigo 41. *Actuación administrativa automatizada.*

1. Enténdese por actuación administrativa automatizada calquera acto ou actuación realizada integramente a través de medios electrónicos por unha Administración pública no marco dun procedemento administrativo e na cal non interviñese de forma directa un empregado público.

2. En caso de actuación administrativa automatizada deberase establecer previamente o órgano ou órganos competentes, segundo os casos, para a definición das especificacións, programación, mantemento, supervisión e control de calidade e, se for o caso, auditoría do sistema de información e do seu código fonte. Así mesmo, indicárase o órgano que debe ser considerado responsable para efectos de impugnación.

Artigo 42. *Sistemas de sinatura para a actuación administrativa automatizada.*

No exercicio da competencia na actuación administrativa automatizada, cada Administración pública poderá determinar os supostos de utilización dos seguintes sistemas de sinatura electrónica:

a) Selo electrónico de Administración pública, órgano, organismo público ou entidade de dereito público, baseado en certificado electrónico recoñecido ou cualificado que reúna os requisitos exixidos pola lexislación de sinatura electrónica.

b) Código seguro de verificación vinculado á Administración pública, órgano, organismo público ou entidade de dereito público, nos termos e condicións establecidos, que permita, en todo caso, a comprobación da integridade do documento mediante o acceso á sede electrónica correspondente.

Artigo 43. *Sinatura electrónica do persoal ao servizo das administracións públicas.*

1. Sen prexuízo do previsto nos artigos 38, 41 e 42, a actuación dunha Administración pública, órgano, organismo público ou entidade de dereito público, cando utilice medios electrónicos, realizarase mediante sinatura electrónica do titular do órgano ou empregado público.

2. Cada Administración pública determinará os sistemas de sinatura electrónica que debe utilizar o seu persoal, os cales poderán identificar de forma conxunta o titular do posto de traballo ou cargo e a Administración ou órgano en que presta os seus servizos. Por razóns de seguranza pública os sistemas de sinatura electrónica poderanse referir soamente ao número de identificación profesional do empregado público.

Artigo 44. *Intercambio electrónico de datos en contornos fechados de comunicación.*

1. Os documentos electrónicos transmitidos en contornos fechados de comunicacións establecidos entre administracións públicas, órganos, organismos públicos e entidades de dereito público serán considerados válidos para efectos de autenticación e identificación dos emisores e receptores nas condicións establecidas neste artigo.

2. Cando os participantes nas comunicacións pertencen a unha mesma Administración pública, esta determinará as condicións e garantías por que se rexerá que, ao menos, comprenderán a relación de emisores e receptores autorizados e a natureza dos datos que se intercambiarán.

3. Cando os participantes pertencen a distintas administracións, as condicións e garantías citadas no número anterior estableceranse mediante convenio suscrito entre aquelas.

4. En todo caso, deberase garantir a seguranza do contorno fechado de comunicacións e a protección dos datos que se transmitan.

Artigo 45. *Aseguramento e interoperabilidade da sinatura electrónica.*

1. As administracións públicas poderán determinar os trámites e informes que inclúan sinatura electrónica recoñecida ou cualificada e avanzada baseada en certificados electrónicos recoñecidos ou cualificados de sinatura electrónica.

2. Co fin de favorecer a interoperabilidade e posibilitar a verificación automática da sinatura electrónica dos documentos electrónicos, cando unha Administración utilice sistemas de sinatura electrónica distintos daqueles baseados en certificado electrónico recoñecido ou cualificado, para remitir ou pór á disposición doutros órganos, organismos públicos, entidades de dereito público ou administracións a documentación asinada electronicamente, poderá superpor un selo electrónico baseado nun certificado electrónico recoñecido ou cualificado.

Artigo 46. *Arquivo electrónico de documentos.*

1. Todos os documentos utilizados nas actuacións administrativas almacenaranse por medios electrónicos, salvo cando non sexa posible.

2. Os documentos electrónicos que conteñan actos administrativos que afecten dereitos ou intereses dos particulares deberanse conservar en soportes desta natureza, xa sexa no mesmo formato a partir do cal se orixinou o documento ou noutro calquera que asegure a identidade e integridade da información necesaria para reproducilo. Asegurarase en todo caso a posibilidade de trasladar os datos a outros formatos e soportes que garantan o acceso desde diferentes aplicacións.

3. Os medios ou soportes en que se almacenen documentos deberán contar con medidas de seguranza, de acordo co previsto no Esquema nacional de seguridade, que garantan a integridade, autenticidade, confidencialidade, calidade, protección e conservación dos documentos almacenados. En particular, asegurarán a identificación dos usuarios e o control de accesos, o cumprimento das garantías previstas na lexislación de protección de datos, así como a recuperación e conservación a longo prazo dos documentos electrónicos producidos polas administracións públicas que así o requiran, de acordo coas especificacións sobre o ciclo de vida dos servizos e sistemas utilizados.

CAPÍTULO VI

Dos convenios

Artigo 47. *Definición e tipos de convenios.*

1. Son convenios os acordos con efectos xurídicos adoptados polas administracións públicas, os organismos públicos e entidades de dereito público vinculados ou dependentes ou as universidades públicas entre si ou con suxeitos de dereito privado para un fin común.

Non teñen a consideración de convenios os protocolos xerais de actuación ou instrumentos similares que comporten meras declaracións de intención de contido xeral ou que expresen a vontade das administracións e partes subscritoras para actuaren cun obxectivo común, sempre que non supoñan a formalización de compromisos xurídicos concretos e exixibles.

Os convenios non poderán ter por obxecto prestacións propias dos contratos. En tal caso, a súa natureza e réxime xurídico axustaranse ao previsto na lexislación de contratos do sector público.

2. Os convenios que subscriban as administracións públicas, os organismos públicos e as entidades de dereito público vinculados ou dependentes e as universidades públicas deberán corresponder a algún dos seguintes tipos:

a) Convenios interadministrativos asinados entre dúas ou máis administracións públicas, ou ben entre dous ou máis organismos públicos ou entidades de dereito público vinculados ou dependentes de distintas administracións públicas, e que poderán incluír a utilización de medios, servizos e recursos doutra Administración pública, organismo público ou entidade de dereito público vinculado ou dependente, para o exercicio de competencias propias ou delegadas.

Quedan excluídos os convenios interadministrativos subscritos entre dúas ou máis comunidades autónomas para a xestión e prestación de servizos propios delas, que se rexerán canto aos seus supostos, requisitos e termos polo previsto nos seus respectivos estatutos de autonomía.

b) Convenios intradministrativos asinados entre organismos públicos e entidades de dereito público vinculados ou dependentes dunha mesma Administración pública.

c) Convenios asinados entre unha Administración pública ou organismo ou entidade de dereito público e un suxeito de dereito privado.

d) Convenios non constitutivos nin de tratado internacional, nin de acordo internacional administrativo, nin de acordo internacional non normativo, asinados entre as

administracións públicas e os órganos, organismos públicos ou entes dun suxeito de dereito internacional, que estarán sometidos ao ordenamento xurídico interno que determinen as partes.

Artigo 48. *Requisitos de validez e eficacia dos convenios.*

1. As administracións públicas, os seus organismos públicos e entidades de dereito público vinculados ou dependentes e as universidades públicas, no ámbito das súas respectivas competencias, poderán subscribir convenios con suxeitos de dereito público e privado, sen que isto poida supor cesión da titularidade da competencia.

2. No ámbito da Administración xeral do Estado e os seus organismos públicos e entidades de dereito público vinculados ou dependentes, poderán celebrar convenios os titulares dos departamentos ministeriais e os presidentes ou directores das ditas entidades e organismos públicos.

3. A subscrición de convenios deberá mellorar a eficiencia da xestión pública, facilitar a utilización conxunta de medios e servizos públicos, contribuír á realización de actividades de utilidade pública e cumprir coa lexislación de estabilidade orzamentaria e sustentabilidade financeira.

4. A xestión, xustificación e resto das actuacións relacionadas cos gastos derivados dos convenios que inclúan compromisos financeiros para a Administración pública ou calquera dos seus organismos públicos ou entidades de dereito público vinculados ou dependentes que o subscriban, así como cos fondos comprometidos en virtude de tales convenios, axustaranse ao disposto na lexislación orzamentaria.

5. Os convenios que inclúan compromisos financeiros deberán ser financeiramente sustentables, e os que os subscriban deben ter capacidade para financiar os asumidos durante a vixencia do convenio.

6. As achegas financeiras que se comprometan a realizar os asinantes non poderán ser superiores aos gastos derivados da execución do convenio.

7. Cando o convenio instrumente unha subvención deberá cumprir co previsto na Lei 38/2003, do 17 de novembro, xeral de subvencións, e na normativa autonómica de desenvolvemento que, se for o caso, resulte aplicable.

Así mesmo, cando o convenio teña por obxecto a delegación de competencias nunha entidade local, deberá cumprir co disposto na Lei 7/1985, do 2 de abril, reguladora das bases do réxime local.

8. Os convenios perfeccionaranse pola prestación do consentimento das partes.

Os convenios subscritos pola Administración xeral do Estado ou algún dos seus organismos públicos ou entidades de dereito público vinculados ou dependentes resultarán eficaces unha vez inscritos no Rexistro Electrónico Estatal de Órganos e Instrumentos de Cooperación do sector público estatal, a que se refire a disposición adicional sétima e publicados no «Boletín Oficial del Estado». Previamente e con carácter facultativo, poderanse publicar no boletín oficial da comunidade autónoma ou da provincia que corresponda á outra Administración asinante.

9. As normas do presente capítulo non serán de aplicación ás encomendas de xestión e aos acordos de terminación convencional dos procedementos administrativos.

Artigo 49. *Contido dos convenios.*

Os convenios a que se refire o número 1 do artigo anterior deberán incluír, ao menos, as seguintes materias:

a) Suxeitos que subscriben o convenio e capacidade xurídica con que actúa cada unha das partes.

b) Competencia en que se fundamenta a actuación da Administración pública, dos organismos públicos e das entidades de dereito público vinculados ou dependentes dela ou das universidades públicas.

c) Obxecto do convenio e actuacións que realizará cada suxeito para o seu cumprimento, indicando, se for o caso, a titularidade dos resultados obtidos.

d) Obrigas e compromisos económicos asumidos por cada unha das partes, se os houber, con indicación da súa distribución temporal por anualidades e da súa imputación concreta ao orzamento correspondente de acordo co previsto na lexislación orzamentaria.

e) Consecuencias aplicables en caso de incumprimento das obrigas e compromisos asumidos por cada unha das partes e, se for o caso, criterios para determinar a posible indemnización polo incumprimento.

f) Mecanismos de seguimento, vixilancia e control da execución do convenio e dos compromisos adquiridos polos asinantes. Este mecanismo resolverá os problemas de interpretación e cumprimento que se poidan suscitar respecto dos convenios.

g) Réxime de modificación do convenio. Na falta de regulación expresa, a modificación do contido do convenio requirirá acordo unánime dos asinantes.

h) Prazo de vixencia do convenio tendo en conta as seguintes regras:

1.º Os convenios deberán ter unha duración determinada, que non poderá ser superior a catro anos, salvo que normativamente se prevexa un prazo superior.

2.º En calquera momento antes da finalización do prazo previsto no ordinal anterior, os asinantes do convenio poderán acordar unanimemente a súa prórroga por un período de ata catro anos adicionais ou a súa extinción.

No caso de convenios subscritos pola Administración xeral do Estado ou algún dos seus organismos públicos e entidades de dereito público vinculados ou dependentes, esta prórroga deberá ser comunicada ao Rexistro Electrónico Estatal de Órganos e Instrumentos de Cooperación a que se refire a disposición adicional sétima.

Artigo 50. *Trámites preceptivos para a subscrición de convenios e os seus efectos.*

1. Sen prexuízo das especialidades que a lexislación autonómica poida prever, será necesario que o convenio se acompañe dunha memoria xustificativa onde se analice a súa necesidade e oportunidade, o seu impacto económico, o carácter non contractual da actividade en cuestión, así como o cumprimento do previsto nesta lei.

2. Os convenios que subscriba a Administración xeral do Estado ou os seus organismos públicos e entidades de dereito público vinculados ou dependentes acompañaranse, ademais:

a) Do informe do seu servizo xurídico. Non será necesario solicitar este informe cando o convenio se axuste a un modelo normalizado que recibiu previamente informe do servizo xurídico que corresponda.

b) De calquera outro informe preceptivo que estableza a normativa aplicable.

c) Da autorización previa do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas para a súa sinatura, modificación, prórroga e resolución por mutuo acordo entre as partes.

d) Cando os convenios plurianuais subscritos entre administracións públicas inclúan achegas de fondos por parte do Estado para financiar actuacións que executará exclusivamente outra Administración pública e o Estado asuma, no ámbito das súas competencias, os compromisos fronte a terceiros, a achega do Estado de anualidades futuras estará condicionada á existencia de crédito nos correspondentes orzamentos.

e) Os convenios interadministrativos subscritos coas comunidades autónomas serán remitidos ao Senado polo Ministerio de Facenda e Administracións Públicas.

Artigo 51. *Extinción dos convenios.*

1. Os convenios extínguense polo cumprimento das actuacións que constitúen o seu obxecto ou por incorrer en causa de resolución.

2. Son causas de resolución:

a) O transcurso do prazo de vixencia do convenio sen se ter acordado a súa prórroga.

- b) O acordo unánime de todos os asinantes.
- c) O incumprimento das obrigas e compromisos asumidos por parte dalgún dos asinantes.

Neste caso, calquera das partes poderá notificar á parte incumplidora un requirimento para que cumpra nun determinado prazo coas obrigas ou compromisos que se consideran incumplidos. Este requirimento será comunicado ao responsable do mecanismo de seguimento, vixilancia e control da execución do convenio e ás demais partes asinantes.

Se, transcorrido o prazo indicado no requirimento, persiste o incumprimento, a parte que o dirixiu notificará ás partes asinantes a concorrencia da causa de resolución e entenderase resolto o convenio. A resolución do convenio por esta causa poderá levar á indemnización dos prexuízos causados se así se prevé.

- d) Por decisión xudicial declaratoria da nulidade do convenio.
- e) Por calquera outra causa distinta das anteriores prevista no convenio ou noutras leis.

Artigo 52. *Efectos da resolución dos convenios.*

1. O cumprimento e a resolución dos convenios dará lugar á súa liquidación, co obxecto de determinar as obrigas e compromisos de cada unha das partes.

2. No suposto de convenios de que deriven compromisos financeiros, entenderanse cumpridos cando o seu obxecto se realizase nos termos e á satisfacción de ambas as partes, de acordo coas súas respectivas competencias, tendo en conta as seguintes regras:

a) Se da liquidación resulta que o importe das actuacións executadas por algunha das partes é inferior aos fondos que esta recibiu do resto de partes do convenio para financiar a dita execución, aquela deberá reintegrar a estas o exceso que corresponda a cada unha, no prazo máximo dun mes desde que se aprobou a liquidación.

Transcorrido o prazo máximo dun mes mencionado no parágrafo anterior sen que se producise o reintegro, deberase aboar ás ditas partes, tamén no prazo dun mes contado desde ese momento, o xuro de demora aplicable ao citado reintegro, que será en todo caso o que resulte das disposicións de carácter xeral reguladoras do gasto público e da actividade económico-financiera do sector público.

b) Se for superior, o resto de partes do convenio, no prazo dun mes desde a aprobación da liquidación, deberá aboar á parte de que se trate a diferenza que corresponda a cada unha delas, co límite máximo das cantidades que cada unha delas se comprometeu a achegar en virtude do convenio. En ningún caso as partes do convenio terán dereito a exixir ao resto contía ningunha que supere os citados límites máximos.

3. Non obstante o anterior, se cando conorra calquera das causas de resolución do convenio existen actuacións en curso de execución, as partes, por proposta da comisión de seguimento, vixilancia e control do convenio ou, na súa falta, do responsable do mecanismo a que fai referencia a alínea f) do artigo 49, poderán acordar a continuación e finalización das actuacións en curso que consideren oportunas, establecendo un prazo improrrogable para a súa finalización, transcorrido o cal deberá realizarse a liquidación delas nos termos establecidos no número anterior.

Artigo 53. *Remisión de convenios ao Tribunal de Contas.*

1. Dentro dos tres meses seguintes á subscripción de calquera convenio cuxos compromisos económicos asumidos superen os 600.000 euros, estes deberanse remitir electronicamente ao Tribunal de Contas ou órgano externo de fiscalización da comunidade autónoma, segundo corresponda.

2. Igualmente se comunicarán ao Tribunal de Contas ou órgano externo de fiscalización da comunidade autónoma, segundo corresponda, as modificacións, prórrogas ou variacións de prazos, alteración dos importes dos compromisos económicos asumidos e a extinción dos convenios indicados.

3. O disposto nos números anteriores entenderase sen prexuízo das facultades do Tribunal de Contas ou, se for o caso, dos correspondentes órganos de fiscalización externos das comunidades autónomas, para reclamar cantos datos, documentos e antecedentes considere pertinentes con relación aos contratos de calquera natureza e contía.

TÍTULO I

Administración xeral do Estado

CAPÍTULO I

Organización administrativa

Artigo 54. Principios e competencias de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado.

1. A Administración xeral do Estado actúa e organízase de acordo cos principios establecidos no artigo 3, así como cos de descentralización funcional e desconcentración funcional e territorial.

2. As competencias en materia de organización administrativa, réxime de persoal, procedementos e inspección de servizos, non atribuídas especificamente conforme unha lei a ningún outro órgano da Administración xeral do Estado, nin ao Goberno, corresponderán ao Ministerio de Facenda e Administracións Públicas.

Artigo 55. Estructura da Administración xeral do Estado.

1. A organización da Administración xeral do Estado responde aos principios de división funcional en departamentos ministeriais e de xestión territorial integrada en delegacións do Goberno nas comunidades autónomas, salvo as excepcións previstas por esta lei.

2. A Administración xeral do Estado comprende:

- a) A organización central, que integra os ministerios e os servizos comúns.
- b) A organización territorial.
- c) A Administración xeral do Estado no exterior.

3. Na organización central son órganos superiores e órganos directivos:

a) Órganos superiores:

- 1.º Os ministros.
- 2.º Os secretarios de Estado.

b) Órganos directivos:

- 1.º Os subsecretarios e secretarios xerais.
- 2.º Os secretarios xerais técnicos e directores xerais.
- 3.º Os subdirectores xerais.

4. Na organización territorial da Administración xeral do Estado son órganos directivos tanto os delegados do Goberno nas comunidades autónomas, que terán rango de subsecretario, como os subdelegados do Goberno nas provincias, os cales terán nivel de subdirector xeral.

5. Na Administración xeral do Estado no exterior son órganos directivos os embaixadores e representantes permanentes ante organizacións internacionais.

6. Os órganos superiores e directivos teñen ademais a condición de alto cargo, excepto os subdirectores xerais e asimilados, de acordo co previsto na Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio do alto cargo da Administración xeral do Estado.

7. Todos os demais órganos da Administración xeral do Estado encóntranse baixo a dependencia ou dirección dun órgano superior ou directivo.

8. Os estatutos dos organismos públicos determinarán os seus respectivos órganos directivos.

9. Corresponde aos órganos superiores establecer os plans de actuación da organización situada baixo a súa responsabilidade e aos órganos directivos o seu desenvolvemento e execución.

10. Os ministros e secretarios de Estado son nomeados de acordo co establecido na Lei 50/1997, do 27 de novembro, do Goberno, e na Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio do alto cargo da Administración xeral do Estado.

11. Sen prexuízo do previsto na Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio do alto cargo da Administración xeral do Estado, os titulares dos órganos superiores e directivos son nomeados atendendo a criterios de competencia profesional e experiencia na forma establecida nesta lei, e será de aplicación ao desempeño das súas funcións:

- a) A responsabilidade profesional, persoal e directa pola xestión desenvolvida.
- b) A suxeición ao control e avaliación da xestión polo órgano superior ou directivo competente, sen prexuízo do control establecido pola lei xeral orzamentaria.

Artigo 56. *Elementos organizativos básicos.*

1. As unidades administrativas son os elementos organizativos básicos das estruturas orgánicas. As unidades comprenden postos de traballo ou dotacións de cadro de persoal vinculados funcionalmente por razón das súas funcións e organicamente por unha xefatura común. Poden existir unidades administrativas complexas que agrupen dúas ou máis unidades menores.

2. Os xefes das unidades administrativas son responsables do correcto funcionamento da unidade e da adecuada execución das tarefas asignadas a ela.

3. As unidades administrativas establécense mediante as relacións de postos de traballo, que se aprobarán de acordo coa súa regulación específica, e intégranse nun determinado órgano.

CAPÍTULO II

Os ministerios e a súa estrutura interna

Artigo 57. *Os ministerios.*

1. A Administración xeral do Estado organízase en Presidencia do Goberno e en ministerios, que comprenden, cada un deles, un ou varios sectores funcionalmente homoxéneos de actividade administrativa.

2. A organización en departamentos ministeriais non obsta para a existencia de órganos superiores ou directivos ou organismos públicos non integrados ou dependentes, respectivamente, na estrutura xeral do ministerio que, con carácter excepcional, se adscriban directamente ao ministro.

3. A determinación do número, a denominación e o ámbito de competencia respectivo dos ministerios e das secretarías de Estado establécense mediante real decreto do presidente do Goberno.

Artigo 58. *Organización interna dos ministerios.*

1. Nos ministerios poden existir secretarías de Estado e secretarías xerais para a xestión dun sector de actividade administrativa. Delas dependerán xerarquicamente os órganos directivos que se lles adscriban.

2. Os ministerios contarán, en todo caso, cunha subsecretaría, e dependendo dela unha secretaría xeral técnica, para a xestión dos servizos comúns previstos neste título.

3. As direccións xerais son os órganos de xestión dunha ou varias áreas funcionalmente homoxéneas.

4. As direccións xerais organízanse en subdireccións xerais para a distribución das competencias encomendadas a aquelas, a realización das actividades que lles son propias e a asignación de obxectivos e responsabilidades. Sen prexuízo do anterior, poderanse adscribir directamente subdireccións xerais a outros órganos directivos de maior nivel ou a órganos superiores do ministerio.

Artigo 59. *Creación, modificación e supresión de órganos e unidades administrativas.*

1. As subsecretarías, as secretarías xerais, as secretarías xerais técnicas, as direccións xerais as subdireccións xerais, e órganos similares aos anteriores créanse, modifícanse e suprimíense mediante real decreto do Consello de Ministros, por iniciativa do ministro interesado e proposta do ministro de Facenda e Administracións Públicas.

2. Os órganos de nivel inferior a subdirección xeral créanse, modifícanse e suprimíense por orde do ministro respectivo, logo de autorización do ministro de Facenda e Administracións Públicas.

3. As unidades que non teñan a consideración de órganos créanse, modifícanse e suprimíense a través das relacións de postos de traballo.

Artigo 60. *Ordenación xerárquica dos órganos ministeriais.*

1. Os ministros son os xefes superiores do departamento e superiores xerárquicos directos dos secretarios de Estado e subsecretarios.

2. Os órganos directivos dependen dalgún dos anteriores e ordénanse xerarquicamente entre si da seguinte forma: subsecretario, director xeral e subdirector xeral.

Os secretarios xerais teñen categoría de subsecretario e os secretarios xerais técnicos teñen categoría de director xeral.

Artigo 61. *Os ministros.*

Os ministros, como titulares do departamento sobre o cal exercen a súa competencia, dirixen os sectores de actividade administrativa integrados no seu ministerio e asumen a responsabilidade inherente á dita dirección. Para tal fin, correspóndenlles as seguintes funcións:

a) Exercer a potestade regulamentaria nas materias propias do seu departamento.
b) Fixar os obxectivos do ministerio, aprobar os seus plans de actuación e asignar os recursos necesarios para a súa execución, dentro dos límites das dotacións orzamentarias correspondentes.

c) Aprobar as propostas dos estados de gastos do ministerio e dos orzamentos dos organismos públicos dependentes e remitilas ao Ministerio de Facenda e Administracións Públicas.

d) Determinar e, se for o caso, propor a organización interna do seu ministerio, de acordo coas competencias que lle atribúe esta lei.

e) Avaliar a realización dos plans de actuación do ministerio por parte dos órganos superiores e órganos directivos e exercer o control de eficacia respecto da actuación deses órganos e dos organismos públicos dependentes, sen prexuízo do disposto na Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria.

f) Nomear e separar os titulares dos órganos directivos do ministerio e dos organismos públicos ou entidades de dereito público dependentes del, cando a competencia non estea atribuída ao Consello de Ministros, a outro órgano ou ao propio organismo, así como elevar a aquel as propostas de nomeamentos que lle estean

reservadas de órganos directivos do ministerio e dos organismos públicos dependentes del.

g) Autorizar as comisións de servizo con dereito a indemnización por contía exacta para altos cargos dependentes do ministro.

h) Manter as relacións coas comunidades autónomas e convocar as conferencias sectoriais e os órganos de cooperación no ámbito das competencias atribuídas ao seu departamento.

i) Dirixir a actuación dos titulares dos órganos superiores e directivos do ministerio, impartirlles instrucións concretas e delegarlles competencias propias.

j) Revisar de oficio os actos administrativos e resolver os conflitos de atribucións cando lles corresponda, así como promover os que procedan con outros ministerios.

k) Celebrar, no ámbito da súa competencia, contratos e convenios, sen prexuízo da autorización do Consello de Ministros cando sexa preceptiva.

l) Administrar os créditos para gastos dos orzamentos do ministerio, aprobar e comprometer os gastos que non sexan da competencia do Consello de Ministros, aprobar as modificacións orzamentarias que sexan da súa competencia, recoñecer as obrigas económicas e propor o seu pagamento no marco do plan de disposición de fondos do Tesouro público, así como fixar os límites por baixo dos cales estas competencias corresponderán, no seu ámbito respectivo, aos secretarios de Estado e subsecretario do departamento. Corresponderá ao ministro elevar ao Consello de Ministros, para a súa aprobación, as modificacións orzamentarias que sexan da competencia deste.

m) Decidir a representación do ministerio nos órganos colexiados ou grupos de traballo en que non estea previamente determinado o titular do órgano superior ou directivo que deba representar o departamento.

n) Remitir ao seu departamento a documentación necesaria para a elaboración da conta xeral do Estado, nos termos previstos na Lei 47/2003, do 26 de novembro.

ñ) Resolver os recursos administrativos e declarar a lesividade dos actos administrativos cando lles corresponda.

o) Outorgar premios e recompensas propios do departamento e propor as que corresponda segundo as súas normas reguladoras.

p) Conceder subvencións e axudas con cargo aos créditos de gasto propios do departamento, así como fixar os límites por debaixo dos cales poderán ser outorgadas polos secretarios de Estado ou polo subsecretario do departamento.

q) Propor e executar, no ámbito da súa competencia, os plans de emprego do departamento e dos organismos públicos del dependentes.

r) Modificar as relacións de postos de traballo nos casos en que esa competencia estea delegada no propio departamento ou propor ao Ministerio de Facenda e Administracións Públicas as que sexan de competencia deste último.

s) Impor a sanción de separación do servizo por faltas moi graves.

t) Exercer cantas outras competencias lles atribúan as leis, as normas de organización e funcionamento do Goberno e calquera outra disposición.

Artigo 62. *Os secretarios de Estado.*

1. Os secretarios de Estado son directamente responsables da execución da acción do Goberno nun sector de actividade específica.

Así mesmo, poderán exercer por delegación expresa dos seus respectivos ministros a representación destes en materias propias da súa competencia, incluídas aquelas con proxección internacional, sen prexuízo, en todo caso, das normas que rexen as relacións de España con outros Estados e coas organizacións internacionais.

2. Os secretarios de Estado dirixen e coordinan as secretarías e as direccións xerais situadas baixo a súa dependencia, e responden ante o ministro da execución dos obxectivos fixados para a Secretaría de Estado. Para tal fin, correspóndelles:

a) Exercer as competencias sobre o sector de actividade administrativa asignado que lles atribúa a norma de creación do órgano ou que lles delegue o ministro e desempeñar

as relacións externas da Secretaría de Estado, salvo nos casos legalmente reservados ao ministro.

b) Exercer as competencias inherentes á súa responsabilidade de dirección e, en particular, impulsar a consecución dos obxectivos e a execución dos proxectos da súa organización, controlando o seu cumprimento, supervisando a actividade dos órganos directivos adscritos e impartindo instrucións aos seus titulares.

c) Nomear e separar os subdirectores xerais da Secretaría de Estado.

d) Manter as relacións cos órganos das comunidades autónomas competentes por razón da materia.

e) A autorización previa para contratar os organismos autónomos adscritos á Secretaría de Estado por cima dunha contía determinada, segundo o previsto na disposición transitoria terceira do Real decreto legislativo 3/2011, do 14 de novembro, polo que se aproba o texto refundido da Lei de contratos do sector público.

f) Autorizar as comisións de servizo con dereito a indemnización por contía exacta para os altos cargos dependentes da Secretaría de Estado.

g) Celebrar contratos relativos a asuntos da súa Secretaría de Estado e os convenios non reservados ao ministro de que dependan, sen prexuízo da correspondente autorización cando sexa preceptiva.

h) Conceder subvencións e axudas con cargo aos créditos de gasto propios da Secretaría de Estado, cos límites establecidos polo titular do departamento.

i) Resolver os recursos que se interpoñan contra as resolucións dos órganos directivos que dependan directamente del e cuxos actos non esgoten a vía administrativa, así como os conflitos de atribucións que se susciten entre os ditos órganos.

j) Administrar os créditos para gastos dos orzamentos do ministerio pola súa materia propios da Secretaría de Estado, aprobar as modificacións orzamentarias deles, aprobar e comprometer os gastos con cargo a aqueles créditos e recoñecer as obrigas económicas e propor o seu pagamento no marco do plan de disposición de fondos do Tesouro público. Todo isto dentro da contía que, se for o caso, estableza o ministro para o efecto e sempre que os referidos actos non sexan competencia do Consello de Ministros.

k) Calquera outra competencia que lle atribúa a lexislación en vigor.

Artigo 63. *Os subsecretarios.*

1. Os subsecretarios teñen a representación ordinaria do ministerio, dirixen os servizos comúns, exercen as competencias correspondentes aos ditos servizos comúns e, en todo caso, as seguintes:

a) Apoiar os órganos superiores na planificación da actividade do ministerio, a través do correspondente asesoramento técnico.

b) Asistir o ministro no control de eficacia do ministerio e dos seus organismos públicos.

c) Establecer os programas de inspección dos servizos do ministerio, así como determinar as actuacións precisas para a mellora dos sistemas de planificación, dirección e organización e para a racionalización e simplificación dos procedementos e métodos de traballo, no marco definido polo Ministerio de Facenda e Administracións Públicas.

d) Propor as medidas de organización do ministerio e dirixir o funcionamento dos servizos comúns a través das correspondentes instrucións ou ordes de servizo.

e) Asistir os órganos superiores en materia de relacións de postos de traballo, plans de emprego e política de directivos do ministerio e os seus organismos públicos, así como na elaboración, execución e seguimento dos orzamentos e a planificación dos sistemas de información e comunicación.

f) Desempeñar a xefatura superior de todo o persoal do departamento.

g) Responsabilizarse do asesoramento xurídico ao ministro no desenvolvemento das funcións que a este lle corresponden e, en particular, no exercicio da súa potestade normativa e na produción dos actos administrativos da competencia daquel, así como aos demais órganos do ministerio.

Nos mesmos termos do parágrafo anterior, emitir informe sobre as propostas ou proxectos de normas e actos doutros ministerios, cando regulamentariamente proceda.

Para tales efectos, o subsecretario será responsable de coordinar as actuacións correspondentes dentro do ministerio e en relación cos demais ministerios que teñan que intervir no procedemento.

h) Exercer as facultades de dirección, impulso e supervisión da secretaría xeral técnica e dos restantes órganos directivos que dependan directamente del.

i) Administrar os créditos para gastos dos orzamentos do ministerio pola súa materia propios da subsecretaría, aprobar as modificacións orzamentarias deles, aprobar e comprometer os gastos con cargo a aqueles créditos e recoñecer as obrigas económicas e propor o seu pagamento no marco do plan de disposición de fondos do Tesouro público. Todo isto dentro da contía que, se for o caso, estableza o ministro para o efecto e sempre que os referidos actos non sexan competencia do Consello de Ministros.

j) Conceder subvencións e axudas con cargo aos créditos de gasto propios do ministerio cos límites establecidos polo titular do departamento.

k) Solicitar do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas a afectación ou o arrendamento dos inmobles necesarios para o cumprimento dos fins dos servizos a cargo do departamento.

l) Nomear e separar os subdirectores e asimilados dependentes da subsecretaría, o resto de persoal de libre designación e o persoal eventual do departamento.

m) Convocar e resolver probas selectivas de persoal funcionario e laboral.

n) Convocar e resolver os concursos de persoal funcionario.

ñ) Exercer a potestade disciplinaria do persoal do departamento por faltas graves ou moi graves, salvo a separación do servizo.

o) Adoptar e impulsar, baixo a dirección do ministro, as medidas tendentes á xestión centralizada de recursos humanos e medios materiais no ámbito do seu departamento ministerial.

p) Autorizar as comisións de servizo con dereito a indemnización por contía exacta para altos cargos dependentes do subsecretario.

q) Calquera outra que sexa inherente aos servizos comúns do ministerio e á representación ordinaria deste e as que lles atribúa a lexislación en vigor.

2. A Subsecretaría do Ministerio da Presidencia, en coordinación coa Secretaría Xeral da Presidencia do Goberno, exercerá as competencias propias dos servizos comúns dos departamentos en relación coa área da Presidencia do Goberno.

3. Os subsecretarios serán nomeados e separados mediante real decreto do Consello de Ministros por proposta do titular do ministerio.

Os nomeamentos deberanse efectuar entre funcionarios de carreira do Estado, das comunidades autónomas ou das entidades locais pertencentes ao subgrupo A1, a que se refire o artigo 76 da Lei 7/2007, do 12 de abril, pola que se aproba o Estatuto básico do empregado público. En todo caso, deberán reunir os requisitos de idoneidade establecidos na Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio do alto cargo da Administración xeral do Estado.

Artigo 64. *Os secretarios xerais.*

1. Cando as normas que regulan a estrutura dun ministerio prevexan a existencia dun secretario xeral, deberán determinar as competencias que lle correspondan sobre un sector de actividade administrativa determinado.

2. Os secretarios xerais exercen as competencias inherentes á súa responsabilidade de dirección sobre os órganos dependentes establecidas no artigo 62.2.b), así como todas aquelas que lles asigne expresamente o real decreto de estrutura do ministerio.

3. Os secretarios xerais, con categoría de subsecretario, serán nomeados e separados mediante real decreto do Consello de Ministros, por proposta do titular do ministerio ou do presidente do Goberno.

Os nomeamentos deberanse efectuar entre persoas con cualificación e experiencia no desempeño de postos de responsabilidade na xestión pública ou privada. En todo caso, deberán reunir os requisitos de idoneidade establecidos na Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio do alto cargo da Administración xeral do Estado.

Artigo 65. *Os secretarios xerais técnicos.*

1. Os secretarios xerais técnicos, baixo a inmediata dependencia do subsecretario, terán as competencias sobre servizos comúns que lles atribúa o real decreto de estrutura do departamento e, en todo caso, as relativas a produción normativa, asistencia xurídica e publicacións.

2. Os secretarios xerais técnicos teñen, para todos os efectos, a categoría de director xeral e exercen sobre os seus órganos dependentes as facultades atribuídas a ese órgano polo artigo seguinte.

3. Os secretarios xerais técnicos serán nomeados e separados mediante real decreto do Consello de Ministros por proposta do titular do ministerio.

Os nomeamentos deberanse efectuar entre funcionarios de carreira do Estado, das comunidades autónomas ou das entidades locais pertencentes ao subgrupo A1, a que se refire o artigo 76 da Lei 7/2007, do 12 de abril. En todo caso, deberán reunir os requisitos de idoneidade establecidos na Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio de alto cargo da Administración xeral do Estado.

Artigo 66. *Os directores xerais.*

1. Os directores xerais son os titulares dos órganos directivos encargados da xestión dunha ou varias áreas funcionalmente homoxéneas do ministerio. Para tal efecto, correspóndelles:

a) Propor os proxectos da súa dirección xeral para alcanzar os obxectivos establecidos polo ministro, dirixir a súa execución e controlar o seu adecuado cumprimento.

b) Exercer as competencias atribuídas á dirección xeral e as que lle sexan desconcentradas ou delegadas.

c) Propor, nos restantes casos, ao ministro ou ao titular do órgano de que dependa, a resolución que consideren procedente sobre os asuntos que afectan o órgano directivo.

d) Impulsar e supervisar as actividades que forman parte da xestión ordinaria do órgano directivo e velar polo bo funcionamento dos órganos e unidades dependentes e do persoal integrado neles.

e) As demais atribucións que lles confiran as leis e os regulamentos.

2. Os directores xerais serán nomeados e separados mediante real decreto do Consello de Ministros, por proposta do titular do departamento ou do presidente do Goberno.

Os nomeamentos deberanse efectuar entre funcionarios de carreira do Estado, das comunidades autónomas ou das entidades locais pertencentes ao subgrupo A1, a que se refire o artigo 76 da Lei 7/2007, do 12 de abril, salvo que o real decreto de estrutura permita que, en atención ás características específicas das funcións da dirección xeral, o seu titular non reúna a dita condición de funcionario, motivando mediante memoria razoada a concorrencia das especiais características que xustifiquen esa circunstancia excepcional. En todo caso, deberán reunir os requisitos de idoneidade establecidos na Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio do alto cargo da Administración xeral do Estado.

Artigo 67. *Os subdirectores xerais.*

1. Os subdirectores xerais son os responsables inmediatos, baixo a supervisión do director xeral ou do titular do órgano de que dependan, da execución daqueles proxectos, obxectivos ou actividades que lles sexan asignados, así como da xestión ordinaria dos asuntos da competencia da subdirección xeral.

2. Os subdirectores xerais serán nomeados, respectando os principios de igualdade, mérito e capacidade, e separados polo ministro, secretario de Estado ou subsecretario de que dependan.

Os nomeamentos deberanse efectuar entre funcionarios de carreira do Estado, ou doutras administracións, cando así o prevexan as normas de aplicación, pertencentes ao subgrupo A1, a que se refire o artigo 76 da Lei 7/2007, do 12 de abril.

Artigo 68. *Regras xerais sobre os servizos comúns dos ministerios.*

1. Os órganos directivos encargados dos servizos comúns prestan aos órganos superiores e directivos do resto do ministerio a asistencia precisa para o máis eficaz cumprimento das súas funcións e, en particular, a eficiente utilización dos medios e recursos materiais, económicos e persoais que teñan asignados.

Corresponde aos servizos comúns o asesoramento, o apoio técnico e, se for o caso, a xestión directa en relación coas funcións de planificación, programación e elaboración de orzamentos, cooperación internacional, acción no exterior, organización e recursos humanos, sistemas de información e comunicación, produción normativa, asistencia xurídica, xestión financeira, xestión de medios materiais e servizos auxiliares, seguimento, control e inspección de servizos, estatística para fins estatais e publicacións.

2. Os servizos comúns funcionan en cada departamento de acordo coas disposicións e directrices adoptadas polos ministerios con competencia sobre tales funcións comúns na Administración xeral do Estado. Todo isto, sen prexuízo de que determinados órganos con competencia sobre algúns servizos comúns sigan dependendo funcional ou xerarquicamente dalgún dos referidos ministerios.

3. Mediante real decreto poderase prever a xestión compartida dalgúns dos servizos comúns, que se poderá realizar das formas seguintes:

a) Mediante a súa coordinación directa polo Ministerio de Facenda e Administracións Públicas ou por un organismo autónomo vinculado ou dependente del, que prestarán algúns destes servizos comúns a outros ministerios.

b) Mediante a súa coordinación directa pola subsecretaría de cada ministerio ou por un organismo autónomo vinculado ou dependente dela, que prestará algúns destes servizos comúns a todo o ministerio. O real decreto que determine a xestión compartida dalgúns dos servizos comúns concretará o réxime de dependencia orgánica e funcional do persoal que viña prestando o servizo respectivo en cada unidade.

CAPÍTULO III

Órganos territoriais

Sección 1.ª A organización territorial da Administración xeral do Estado

Artigo 69. *As delegacións e as subdelegacións do Goberno.*

1. Existirá unha delegación do Goberno en cada unha das comunidades autónomas.

2. As delegacións do Goberno terán a súa sede na localidade onde radique o Consello de Goberno da Comunidade Autónoma, salvo que o Consello de Ministros acorde situala noutra distinta e sen prexuízo do que dispoña expresamente o estatuto de autonomía.

3. As delegacións do Goberno están adscritas organicamente ao Ministerio de Facenda e Administracións Públicas.

4. En cada unha das provincias das comunidades autónomas pluriprovinciais existirá un subdelegado do Goberno, que estará baixo a inmediata dependencia do delegado do Goberno.

Poderán crearse por real decreto subdelegacións do Goberno nas comunidades autónomas uniprovinciais, cando circunstancias tales como a poboación do territorio, o

volumen de xestión ou as súas singularidades xeográficas, sociais ou económicas así o xustificuen.

Artigo 70. Os directores insulares da Administración xeral do Estado.

Regulamentariamente determinaranse as illas en que existirá un director insular da Administración xeral do Estado, co nivel que se determine na relación de postos de traballo. Serán nomeados polo delegado do Goberno mediante o procedemento de libre designación entre funcionarios de carreira do Estado, das comunidades autónomas ou das entidades locais pertencentes a corpos ou escalas clasificados como subgrupo A1.

Os directores insulares dependen xerarquicamente do delegado do Goberno na comunidade autónoma ou do subdelegado do Goberno na provincia, cando este cargo exista, e exercen, no seu ámbito territorial, as competencias atribuídas por esta lei aos subdelegados do Goberno nas provincias.

Artigo 71. Os servizos territoriais.

1. Os servizos territoriais da Administración xeral do Estado na comunidade autónoma organizaranse, atendendo ao mellor cumprimento dos seus fins, en servizos integrados e non integrados nas delegacións do Goberno.

2. A organización dos servizos territoriais non integrados nas delegacións do Goberno establecerase mediante real decreto por proposta conxunta do titular do ministerio de que dependan e do titular do ministerio que teña atribuída a competencia para a racionalización, a análise e a avaliación das estruturas organizativas da Administración xeral do Estado e dos seus organismos públicos, cando estableza unidades con nivel de subdirección xeral ou equivalentes, ou por orde conxunta cando afecte órganos inferiores.

3. Os servizos territoriais non integrados dependerán do órgano central competente sobre o sector de actividade en que aqueles operen, o cal lles fixará os obxectivos concretos de actuación e controlará a súa execución, así como o funcionamento dos servizos.

4. Os servizos territoriais integrados dependerán do delegado do Goberno ou, se for o caso, subdelegado do Goberno, a través da secretaría xeral, e actuarán de acordo coas instrucións técnicas e criterios operativos establecidos polo ministerio competente por razón da materia.

Sección 2.ª Os delegados do Goberno nas comunidades autónomas

Artigo 72. Os delegados do Goberno nas comunidades autónomas.

1. Os delegados do Goberno representan o Goberno da Nación no territorio da respectiva comunidade autónoma, sen prexuízo da representación ordinaria do Estado nelas a través dos seus respectivos presidentes.

2. Os delegados do Goberno dirixirán e supervisarán a Administración xeral do Estado no territorio das respectivas comunidades autónomas e coordinarana, internamente e cando proceda, coa Administración propia de cada unha delas e coa das entidades locais radicadas na comunidade.

3. Os delegados do Goberno son órganos directivos con rango de subsecretario que dependen organicamente do presidente do Goberno e funcionalmente do ministerio competente por razón da materia.

4. Os delegados do Goberno serán nomeados e separados mediante decreto do Consello de Ministros, por proposta do presidente do Goberno. O seu nomeamento atenderá a criterios de competencia profesional e experiencia. En todo caso, deberá reunir os requisitos de idoneidade establecidos na Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio do alto cargo da Administración xeral do Estado.

5. En caso de ausencia, vacante ou enfermidade do titular da delegación do Goberno, será suplido polo subdelegado do Goberno que o delegado designe e, na súa falta, polo

da provincia en que teña a súa sede. Nas comunidades autónomas uniprovinciais en que non exista subdelegado a suplencia corresponderá ao secretario xeral.

Artigo 73. *Competencias dos delegados do Goberno nas comunidades autónomas.*

1. Os delegados do Goberno nas comunidades autónomas son os titulares das correspondentes delegacións do Goberno e teñen, nos termos establecidos neste capítulo, as seguintes competencias:

a) Dirección e coordinación da Administración xeral do Estado e dos seus organismos públicos:

1.º Impulsar, coordinar e supervisar con carácter xeral a súa actividade no territorio da comunidade autónoma, e, cando se trate de servizos integrados, dirixila, directamente ou a través dos subdelegados do Goberno, de acordo cos obxectivos e, se for o caso, instrucións dos órganos superiores dos respectivos ministerios.

2.º Nomear os subdelegados do Goberno nas provincias do seu ámbito de actuación e, se for o caso, os directores insulares e, como superior xerárquico, dirixir e coordinar a súa actividade.

3.º Emitir informe, con carácter preceptivo, sobre as propostas de nomeamento dos titulares de órganos territoriais da Administración xeral do Estado e dos organismos públicos estatais de ámbito autonómico e provincial na delegación do Goberno.

b) Información da acción do Goberno e información aos cidadáns:

1.º Coordinar a información sobre os programas e actividades do Goberno e da Administración xeral do Estado e dos seus organismos públicos na comunidade autónoma.

2.º Promover a colaboración coas restantes administracións públicas en materia de información ao cidadán.

3.º Recibir información dos distintos ministerios dos plans e programas que deban executar os seus respectivos servizos territoriais e organismos públicos no seu ámbito territorial.

4.º Elevar ao Goberno, con carácter anual, a través do titular do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas, un informe sobre o funcionamento dos servizos públicos estatais no ámbito autonómico.

c) Coordinación e colaboración con outras administracións públicas:

1.º Comunicar e recibir tanta información precisen o Goberno e o órgano de Goberno da Comunidade Autónoma. Realizará tamén estas funcións coas entidades locais no seu ámbito territorial, a través dos seus respectivos presidentes.

2.º Manter as necesarias relacións de coordinación e cooperación da Administración xeral do Estado e dos seus organismos públicos coa da comunidade autónoma e coas correspondentes entidades locais. Para tal fin, promoverá a celebración de convenios coa comunidade autónoma e coas entidades locais, en particular, en relación cos programas de financiamento estatal e participará no seguimento da súa execución e cumprimento.

3.º Participar nas comisións mixtas de transferencias e nas comisións bilaterais de cooperación, así como noutros órganos de cooperación de natureza similar, cando se determine.

d) Control de legalidade:

1.º Resolver os recursos en vía administrativa interpostos contra as resolucións e os actos ditados polos órganos da delegación, logo de informe, en todo caso, do ministerio competente por razón da materia.

As impugnacións de resolucións e actos do delegado do Goberno susceptibles de recurso administrativo e que non poñan fin á vía administrativa serán resoltas polos órganos correspondentes do ministerio competente por razón da materia.

As reclamacións por responsabilidade patrimonial das administracións públicas tramitaraas o ministerio competente por razón da materia e serán resoltas polo titular do dito departamento.

2.º Suspender a execución dos actos impugnados ditados polos órganos da delegación do Goberno, cando lle corresponda resolver o recurso, de acordo co artigo 117.2 da Lei do procedemento administrativo común das administracións públicas, e propor a suspensión nos restantes casos, así como respecto dos actos impugnados ditados polos servizos non integrados na delegación do Goberno.

3.º Velar polo cumprimento das competencias atribuídas constitucionalmente ao Estado e pola correcta aplicación da súa normativa, promovendo ou interpondo, segundo corresponda, conflitos de xurisdición, conflitos de atribucións, recursos e demais accións legalmente procedentes.

e) Políticas públicas:

1.º Formular aos ministerios competentes, en cada caso, as propostas que considere convenientes sobre os obxectivos contidos nos plans e programas que deban executar os servizos territoriais e os dos organismos públicos, e informar, regular e periodicamente, os ministerios competentes sobre a xestión dos seus servizos territoriais.

2.º Propor ante o ministro de Facenda e Administracións Públicas as medidas precisas para evitar a duplicidade de estruturas administrativas, tanto na propia Administración xeral do Estado como noutras administracións públicas, conforme os principios de eficacia e eficiencia.

3.º Propor ao Ministerio de Facenda e Administracións Públicas medidas para incluír nos plans de recursos humanos da Administración xeral do Estado.

4.º Emitir informe sobre as medidas de optimización de recursos humanos e materiais no seu ámbito territorial, especialmente as que afecten máis dun departamento. En particular, corresponde aos delegados do Goberno, nos termos establecidos na Lei 33/2003, do 3 de novembro, do patrimonio das administracións públicas, a coordinación da utilización dos edificios de uso administrativo pola organización territorial da Administración xeral do Estado e dos organismos públicos dela dependentes no seu ámbito territorial, de acordo coas directrices establecidas polo Ministerio de Facenda e Administracións Públicas e pola Dirección Xeral do Patrimonio do Estado.

2. Así mesmo, os delegados do Goberno exercerán a potestade sancionadora, expropiatoria e calquera outra que lles confiran as normas ou que lles sexan desconcentradas ou delegadas.

3. Corresponde aos delegados do Goberno protexer o libre exercicio dos dereitos e liberdades e garantir a seguranza cidadá, a través dos subdelegados do Goberno e das forzas e corpos de seguranza do Estado, cuxa xefatura corresponderá ao delegado do Goberno, quen exercerá as competencias do Estado nesta materia baixo a dependencia funcional do Ministerio do Interior.

4. En relación cos servizos territoriais, os delegados do Goberno, para o exercicio das competencias recollidas neste artigo, poderán obter dos titulares dos ditos servizos toda a información relativa á súa actividade, estruturas organizativas, recursos humanos, inventarios de bens mobles e inmobles ou a calquera outra materia ou asunto que consideren oportuno, co obxecto de garantir unha xestión coordinada e eficaz dos servizos estatais no territorio.

Sección 3.ª Os subdelegados do Goberno nas provincias

Artigo 74. Os subdelegados do Goberno nas provincias.

En cada provincia e baixo a inmediata dependencia do delegado do Goberno na respectiva comunidade autónoma, existirá un subdelegado do Goberno, con nivel de subdirector xeral, que será nomeado por aquel mediante o procedemento de libre

designación entre funcionarios de carreira do Estado, das comunidades autónomas ou das entidades locais, pertencentes a corpos ou escalas clasificados como subgrupo A1.

Nas comunidades autónomas uniprovinciais en que non exista subdelegado, o delegado do Goberno asumirá as competencias que esta lei atribúe aos subdelegados do Goberno nas provincias.

Artigo 75. *Competencias dos subdelegados do Goberno nas provincias.*

Aos subdelegados do Goberno correspóndelles:

a) Desempeñar as funcións de comunicación, colaboración e cooperación coa respectiva comunidade autónoma e coas entidades locais e, en particular, informar sobre a incidencia no territorio dos programas de financiamento estatal. En concreto, correspóndelles:

1.º Manter as necesarias relacións de cooperación e coordinación da Administración xeral do Estado e dos seus organismos públicos coa da comunidade autónoma e coas correspondentes entidades locais no ámbito da provincia.

2.º Comunicar e recibir tanta información precisen o Goberno e o órgano de Goberno da comunidade autónoma. Realizará tamén estas funcións coas entidades locais no seu ámbito territorial, a través dos seus respectivos presidentes.

b) Protexer o libre exercicio dos dereitos e liberdades, garantindo a seguraza cidadá, todo isto dentro das competencias estatais na materia. Para estes efectos, dirixirá as forzas e corpos de seguraza do Estado na provincia.

c) Dirixir e coordinar a protección civil no ámbito da provincia.

d) Dirixir, se for o caso, os servizos integrados da Administración xeral do Estado, de acordo coas instrucións do delegado do Goberno e dos ministerios correspondentes, e impulsar, supervisar e inspeccionar os servizos non integrados.

e) Coordinar a utilización dos medios materiais e, en particular, dos edificios administrativos no ámbito territorial da súa competencia.

f) Exercer a potestade sancionadora e calquera outra que lles confiran as normas ou que lles sexa desconcentrada ou delegada.

Sección 4.ª A estrutura das delegacións do Goberno

Artigo 76. *Estrutura das delegacións e subdelegacións do Goberno.*

1. A estrutura das delegacións e subdelegacións do Goberno fixarase en real decreto do Consello de Ministros por proposta do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas, en razón da dependencia orgánica das delegacións do Goberno, e contarán, en todo caso, cunha secretaría xeral, dependente dos delegados ou, se for o caso, dos subdelegados do Goberno, como órgano de xestión dos servizos comúns, e da cal dependerán os distintos servizos integrados nela, así como aqueles outros servizos e unidades que se determinen na relación de postos de traballo.

2. A integración de novos servizos territoriais ou a desintegración de servizos territoriais xa integrados nas delegacións do Goberno levarase a cabo mediante real decreto do Consello de Ministros, por proposta do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas, en razón da dependencia orgánica das delegacións do Goberno e do ministerio competente da área de actividade.

Artigo 77. *Asistencia xurídica e control económico financeiro das delegacións e subdelegacións do Goberno.*

A asistencia xurídica e as funcións de intervención e control económico financeiro en relación coas delegacións e subdelegacións do Goberno serán exercidas pola Avogacía

do Estado e a Intervención Xeral da Administración do Estado respectivamente, de acordo coa súa normativa específica.

Sección 5.ª Órganos colexiados

Artigo 78. A Comisión Interministerial de Coordinación da Administración Periférica do Estado.

1. A Comisión Interministerial de Coordinación da Administración Periférica do Estado é un órgano colexiado, adscrito ao Ministerio de Facenda e Administracións Públicas.

2. A Comisión Interministerial de Coordinación da Administración Periférica do Estado encargarase de coordinar a actuación da Administración periférica do Estado cos distintos departamentos ministeriais.

3. Mediante real decreto regularanse as súas atribucións, composición e funcionamento.

Artigo 79. Os órganos colexiados de asistencia ao delegado e ao subdelegado do Goberno.

1. En cada unha das comunidades autónomas pluriprovinciais existirá unha comisión territorial de asistencia ao delegado do Goberno, coas seguintes características:

a) Estará presidida polo delegado do Goberno na comunidade autónoma e integrada polos subdelegados do Goberno nas provincias comprendidas no seu territorio.

b) Ás súas sesións deberán asistir os titulares dos órganos e servizos territoriais, tanto integrados como non integrados, que o delegado do Goberno considere oportuno.

c) Esta comisión desenvolverá, en todo caso, as seguintes funcións:

1.º Coordinar as actuacións que se deban executar de forma homoxénea no ámbito da comunidade autónoma, para asegurar o cumprimento dos obxectivos xerais fixados polo Goberno aos servizos territoriais.

2.º Homoxeneizar o desenvolvemento das políticas públicas no seu ámbito territorial, a través do establecemento de criterios comúns de actuación que deberán ser compatibles coas instrucións e obxectivos dos respectivos departamentos ministeriais.

3.º Asesorar o delegado do Goberno na comunidade autónoma na elaboración das propostas de simplificación administrativa e racionalización na utilización dos recursos.

4.º Calquera outra que, a xuízo do delegado do Goberno na comunidade autónoma, resulte adecuada para que a comisión territorial cumpra a finalidade de apoio e asesoramento no exercicio das competencias que esta lei lle asigna.

2. Nas comunidades autónomas uniprovinciais existirá unha comisión de asistencia ao delegado do Goberno, presidida por el mesmo e integrada polo secretario xeral e os titulares dos órganos e servizos territoriais, tanto integrados como non integrados, que o delegado do Goberno considere oportuno, coas funcións sinaladas no número anterior.

3. En cada subdelegación do Goberno existirá unha comisión de asistencia ao subdelegado do Goberno presidida por el mesmo e integrada polo secretario xeral e os titulares dos órganos e servizos territoriais, tanto integrados como non integrados, que o subdelegado do Goberno considere oportuno, coas funcións sinaladas no número primeiro, referidas ao ámbito provincial.

CAPÍTULO IV

Da Administración xeral do Estado no exterior

Artigo 80. *O Servizo Exterior do Estado.*

O Servizo Exterior do Estado réxese en todo o concernente á súa composición, organización, funcións, integración e persoal polo disposto na Lei 2/2014, do 25 de marzo, da acción e do servizo exterior do Estado, e na súa normativa de desenvolvemento e, supletoriamente, polo disposto nesta lei.

TÍTULO II

Organización e funcionamento do sector público institucional

CAPÍTULO I

Do sector público institucional

Artigo 81. *Principios xerais de actuación.*

1. As entidades que integran o sector público institucional están sometidas na súa actuación aos principios de legalidade, eficiencia, estabilidade orzamentaria e sustentabilidade financeira, así como ao principio de transparencia na súa xestión. En particular, suxeitaranse en materia de persoal, incluído o laboral, ás limitacións previstas na normativa orzamentaria e nas previsións anuais dos orzamentos xerais.

2. Todas as administracións públicas deberán establecer un sistema de supervisión continua das súas entidades dependentes, co obxecto de comprobar a subsistencia dos motivos que xustificaron a súa creación e a súa sustentabilidade financeira, e que deberá incluír a formulación expresa de propostas de mantemento, transformación ou extinción.

3. Os organismos e entidades vinculados ou dependentes da Administración autonómica e local rexeranse polas disposicións básicas desta lei que lles resulten de aplicación e, en particular, polo disposto nos capítulos I e IV e nos artigos 129 e 134, así como pola normativa propia da Administración a que se adscriban.

Artigo 82. *O Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local.*

1. O Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local configúrase como un rexistro público administrativo que garante a información pública e a ordenación de todas as entidades integrantes do sector público institucional, calquera que for a súa natureza xurídica.

A integración e xestión dese inventario e a súa publicación dependerán da Intervención Xeral da Administración do Estado e a captación e o tratamento da información enviada polas comunidades autónomas e as entidades locais para a formación e mantemento do inventario dependerán da Secretaría Xeral de Coordinación Autonómica e Local.

2. O Inventario de entidades do sector público conterá, ao menos, información actualizada sobre a natureza xurídica, finalidade, fontes de financiamento, estrutura de dominio, se for o caso, a condición de medio propio, réximes de contabilidade, orzamentario e de control, así como a clasificación en termos de contabilidade nacional, de cada unha das entidades integrantes do sector público institucional.

3. Ao menos, a creación, transformación, fusión ou extinción de calquera entidade integrante do sector público institucional, calquera que for a súa natureza xurídica, será inscrita no Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local.

Artigo 83. *Inscripción no Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local.*

1. O titular do máximo órgano de dirección da entidade notificará, a través da intervención xeral da Administración correspondente, a información necesaria para a inscrición definitiva no Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local, nos termos previstos regulamentariamente, dos actos relativos á súa creación, transformación, fusión ou extinción, no prazo de trinta días hábiles contados desde que ocorra o acto inscribible. Na citada notificación xuntarase a documentación xustificativa que determina tal circunstancia.

2. A inscrición definitiva da creación de calquera entidade integrante do sector público institucional no Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local realizarase de conformidade coas seguintes regras:

a) O titular do máximo órgano de dirección da entidade, a través da intervención xeral da Administración correspondente, notificará electronicamente, para efectos da súa inscrición, ao Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local, a norma ou o acto xurídico de creación no prazo de 30 días hábiles desde a entrada en vigor da norma ou do acto, segundo corresponda. A notificación acompañarase de copia ou ligazón á publicación electrónica do boletín oficial en que se publicou a norma, ou copia do acto xurídico de creación, así como o resto de documentación xustificativa que proceda, como os estatutos ou o plan de actuación.

b) A inscrición no Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local practicarase dentro do prazo de 15 días hábiles seguintes ao da recepción da solicitude de inscrición.

c) Para a asignación do número de identificación fiscal definitivo e da letra identificativa que corresponda á entidade, de acordo coa súa natureza xurídica, por parte da Administración tributaria será necesaria a achega da certificación da inscrición da entidade no Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local.

CAPÍTULO II

Organización e funcionamento do sector público institucional estatal

Artigo 84. *Composición e clasificación do sector público institucional estatal.*

1. Integran o sector público institucional estatal as seguintes entidades:

a) Os organismos públicos vinculados ou dependentes da Administración xeral do Estado, os cales se clasifican en:

1.º Organismos autónomos.

2.º Entidades públicas empresariais.

b) As autoridades administrativas independentes.

c) As sociedades mercantís estatais.

d) Os consorcios.

e) As fundacións do sector público.

f) Os fondos sen personalidade xurídica.

g) As universidades públicas non transferidas.

2. A Administración xeral do Estado ou entidade integrante do sector público institucional estatal non poderá, por si mesma nin en colaboración con outras entidades públicas ou privadas, crear nin exercer o control efectivo, directa nin indirectamente, sobre ningún outro tipo de entidade distinta das enumeradas neste artigo, con independencia da súa natureza e réxime xurídico.

O disposto neste número non será de aplicación á participación do Estado en organismos internacionais ou entidades de ámbito supranacional, nin á participación nos organismos de normalización e acreditación nacionais.

3. As universidades públicas non transferidas rexeranse polo disposto na Lei 47/2003, do 26 de novembro, que lles sexa de aplicación, e polo disposto nesta lei no non previsto na súa normativa específica.

Artigo 85. Control de eficacia e supervisión continua.

1. As entidades integrantes do sector público institucional estatal estarán sometidas ao control de eficacia e supervisión continua, sen prexuízo do establecido no artigo 110.

Para isto, todas as entidades integrantes do sector público institucional estatal contarán, no momento da súa creación, cun plan de actuación, que conterá as liñas estratéxicas arredor das cales se desenvolverá a actividade da entidade, que se revisarán cada tres anos, e que se completará con plans anuais que desenvolverán o de creación para o exercicio seguinte.

2. O control de eficacia será exercido polo departamento a que estean adscritos, a través das inspeccións de servizos, e terá por obxecto avaliar o cumprimento dos obxectivos propios da actividade específica da entidade e a adecuada utilización dos recursos, de acordo co establecido no seu plan de actuación e as súas actualizacións anuais, sen prexuízo do control que de acordo coa Lei 47/2003, do 26 de novembro, exerza a Intervención Xeral da Administración do Estado.

3. Todas as entidades integrantes do sector público institucional estatal están suxeitas, desde a súa creación ata a súa extinción, á supervisión continua do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas, a través da Intervención Xeral da Administración do Estado, que vixiará a concorrencia dos requisitos previstos nesta lei. En particular verificará, ao menos, o seguinte:

- a) A subsistencia das circunstancias que xustificaron a súa creación.
- b) A súa sustentabilidade financeira.
- c) A concorrencia da causa de disolución prevista nesta lei referida ao incumprimento dos fins que xustificaron a súa creación ou que a súa subsistencia non resulte o medio máis idóneo para logralos.

As actuacións de planificación, execución e avaliación correspondentes á supervisión continua determinaranse regulamentariamente.

4. As actuacións de control de eficacia e supervisión continua tomarán en consideración:

- a) A información económico-financeira dispoñible.
- b) O fornecemento de información por parte dos organismos públicos e entidades sometidas ao Sistema de control de eficacia e supervisión continua.
- c) As propostas das inspeccións dos servizos dos departamentos ministeriais.

Os resultados da avaliación efectuada tanto polo ministerio de adscrición como polo Ministerio de Facenda e Administracións Públicas plasmaranse nun informe suxeito a procedemento contradictorio que, segundo as conclusións que se obtivesen, poderá conter recomendacións de mellora ou unha proposta de transformación ou supresión do organismo público ou entidade.

Artigo 86. Medio propio e servizo técnico.

1. As entidades integrantes do sector público institucional poderán ser consideradas medios propios e servizos técnicos dos poderes adjudicadores e do resto dos entes e sociedades que non teñan a consideración de poder adjudicador cando cumpran as condicións e requisitos establecidos no texto refundido da Lei de contratos do sector público, aprobado polo Real decreto legislativo 3/2011, do 14 de novembro.

2. Terán a consideración de medio propio e servizo técnico cando se acredite que, ademais de dispoñer de medios suficientes e idóneos para realizar prestacións no sector de actividade que se corresponda co seu obxecto social, de acordo coa súa norma ou acordo de creación, se dea algunha das circunstancias seguintes:

- a) Sexa unha opción máis eficiente que a contratación pública e resulte sustentable e eficaz, aplicando criterios de rendibilidade económica.
- b) Resulte necesario por razóns de seguranza pública ou de urxencia na necesidade de dispoñer dos bens ou servizos fornecidos polo medio propio ou servizo técnico.

Formará parte do control de eficacia dos medios propios e servizos técnicos a comprobación da concorrencia dos mencionados requisitos.

Na denominación das entidades integrantes do sector público institucional que teñan a condición de medio propio deberá figurar necesariamente a indicación «medio propio» ou a súa abreviatura «M.P.».

3. A proposta de declaración de medio propio e servizo técnico deberá acompañarse dunha memoria xustificativa que acredite o disposto no número anterior e deberá ser sometida a informe da Intervención Xeral da Administración do Estado que vaia declarar o medio propio e servizo técnico.

Artigo 87. *Transformacións das entidades integrantes do sector público institucional estatal.*

1. Calquera organismo autónomo, entidade pública empresarial, sociedade mercantil estatal ou fundación do sector público institucional estatal poderase transformar e adoptar a natureza xurídica de calquera das entidades citadas.

2. A transformación terá lugar, conservando a súa personalidade xurídica, por cesión e integración global, en unidade de acto, de todo o activo e o pasivo da entidade transformada con sucesión universal de dereitos e obrigas.

A transformación non alterará as condicións financeiras das obrigas asumidas nin poderá ser entendida como causa de resolución das relacións xurídicas.

3. A transformación levarase a cabo mediante real decreto, aínda que supoña modificación da lei de creación.

4. Cando un organismo autónomo ou entidade pública empresarial se transforme nunha entidade pública empresarial, sociedade mercantil estatal ou nunha fundación do sector público, o real decreto mediante o cal se leve a cabo a transformación deberá ir acompañado da seguinte documentación:

a) Unha memoria que inclúa:

1.º Unha xustificación da transformación por non poder asumir as súas funcións mantendo a súa natureza xurídica orixinaria.

2.º Unha análise de eficiencia que incluíra unha previsión do aforro que xerará a transformación e a acreditación de inexistencia de duplicidades coas funcións que xa desenvolva outro órgano, organismo público ou entidade preexistente.

3.º Unha análise da situación en que quedará o persoal, indicando se, se for o caso, parte del se integrará ben na Administración xeral do Estado ben na entidade pública empresarial, sociedade mercantil estatal ou fundación que resulte da transformación.

b) Un informe preceptivo da Intervención Xeral da Administración do Estado en que se valorará o cumprimento do previsto neste artigo.

5. A aprobación do real decreto de transformación dará lugar:

a) Á adaptación da organización dos medios persoais, materiais e económicos que resulte necesaria polo cambio de natureza xurídica.

b) Á posibilidade de integrar o persoal na entidade transformada ou na Administración xeral do Estado. Se for o caso, esta integración levarase a cabo de acordo cos

procedementos de mobilidade establecidos na lexislación de función pública ou na lexislación laboral que resulte aplicable.

Os distintos tipos de persoal da entidade transformada terán os mesmos dereitos e obrigas que lles correspondan de acordo coa normativa que lles sexa de aplicación.

A adaptación, se for o caso, de persoal a que der lugar a transformación non suporá, por si mesma, a atribución da condición de funcionario público ao persoal laboral que prestase servizos na entidade transformada.

A integración dos que ata ese momento estivesen a exercer funcións reservadas a funcionarios públicos sen o seren poderase realizar coa condición de «a extinguir», valorando previamente as características dos postos afectados e as necesidades da entidade onde se integren.

Da execución das medidas de transformación non poderá derivar incremento ningún da masa salarial preexistente na entidade transformada.

CAPÍTULO III

Dos organismos públicos estatais

Sección 1.ª Disposicións xerais

Artigo 88. Definición e actividades propias.

Son organismos públicos dependentes ou vinculados á Administración xeral do Estado, ben directamente ben a través doutro organismo público, os creados para a realización de actividades administrativas, sexan de fomento, prestación ou de xestión de servizos públicos ou de produción de bens de interese público susceptibles de contraprestación; actividades de contido económico reservadas ás administracións públicas; así como a supervisión ou regulación de sectores económicos, e cuxas características xustifiquen a súa organización en réxime de descentralización funcional ou de independencia.

Artigo 89. Personalidade xurídica e potestades.

1. Os organismos públicos teñen personalidade xurídica pública diferenciada, patrimonio e tesouraría propios, así como autonomía de xestión, nos termos previstos nesta lei.

2. Dentro da súa esfera de competencia, correspóndenlles as potestades administrativas precisas para o cumprimento dos seus fins, nos termos que prevegan os seus estatutos, salvo a potestade expropiatoria.

Os estatutos poderán atribuír aos organismos públicos a potestade de ordenar aspectos secundarios do funcionamento para cumprir cos fins e o servizo encomendado, no marco e co alcance establecido polas disposicións que fixen o réxime xurídico básico do dito servizo.

Os actos e resolucións ditados polos organismos públicos no exercicio de potestades administrativas son susceptibles dos recursos administrativos previstos na Lei do procedemento administrativo común das administracións públicas.

Artigo 90. Estrutura organizativa no sector público estatal.

1. Os organismos públicos estrutúranse nos órganos de goberno e executivos que se determinen no seu respectivo estatuto.

Os máximos órganos de goberno son o presidente e o consello reitor. O estatuto pode, non obstante, prever outros órganos de goberno con atribucións distintas.

A dirección do organismo público debe establecer un modelo de control orientado a conseguir unha seguranza razoable no cumprimento dos seus obxectivos.

2. Corresponde ao ministro de Facenda e Administracións Públicas a clasificación das entidades, conforme a súa natureza e os criterios previstos no Real decreto 451/2012,

do 5 de marzo, polo que se regula o réxime retributivo dos máximos responsables e directivos no sector público empresarial e outras entidades. Para estes efectos, as entidades serán clasificadas en tres grupos. Esta clasificación determinará o nivel en que a entidade se sitúa para efectos de:

- a) Número máximo de membros dos órganos de goberno.
- b) Estrutura organizativa, con fixación do número mínimo e máximo de directivos, así como a contía máxima da retribución total, con determinación da porcentaxe máxima do complemento de posto e variable.

Artigo 91. *Creación de organismos públicos estatais.*

1. A creación dos organismos públicos efectuarase por lei.
2. A lei de creación establecerá:
 - a) O tipo de organismo público que crea, con indicación dos seus fins xerais, así como o departamento de dependencia ou vinculación.
 - b) Se for o caso, os recursos económicos, así como as peculiaridades do seu réxime de persoal, de contratación, patrimonial, fiscal e calquera outra que, pola súa natureza, exixa norma con rango de lei.
3. O anteproxecto de lei de creación do organismo público que se eleve ao Consello de Ministros deberá ser acompañado dunha proposta de estatutos e dun plan inicial de actuación, xunto co informe preceptivo favorable do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas que valorará o cumprimento do previsto neste artigo.

Artigo 92. *Contido e efectos do plan de actuación.*

1. O plan inicial de actuación conterá, ao menos:
 - a) As razóns que xustifican a creación dun novo organismo público, por non poder asumir esas funcións outro xa existente, así como a constatación de que a creación non supón duplicidade coa actividade que desenvolva calquera outro órgano ou entidade preexistente.
 - b) A forma xurídica proposta e unha análise que xustifique que a elixida resulta máis eficiente fronte a outras alternativas de organización que se descartasen.
 - c) A fundamentación da estrutura organizativa elixida, con determinación dos órganos directivos e a previsión sobre os recursos humanos necesarios para o seu funcionamento.
 - d) O anteproxecto do orzamento correspondente ao primeiro exercicio xunto cun estudo económico-financieiro que acredite a suficiencia da dotación económica prevista inicialmente para o comezo da súa actividade e a sustentabilidade futura do organismo, atendendo ás fontes futuras de financiamento dos gastos e os investimentos, así como á incidencia que terá sobre os orzamentos xerais do Estado.
 - e) Os obxectivos do organismo, xustificando a súa suficiencia ou idoneidade, os indicadores para medilos e a programación plurianual de carácter estratéxico para alcanzalos, especificando os medios económicos e persoais que dedicará, concretando, neste último caso, a forma de provisión dos postos de traballo, a súa procedencia, custo, retribucións e indemnizacións, así como o ámbito temporal en que se prevé desenvolver a actividade do organismo. Así mesmo, incluíranse as consecuencias asociadas ao grao de cumprimento dos obxectivos establecidos e, en particular, a súa vinculación coa avaliación da xestión do persoal directivo no caso de incumprimento. Para tal efecto, a repartición do complemento de produtividade ou concepto equivalente realizarase tendo en conta o grao de cumprimento dos obxectivos establecidos no plan de creación e nos anuais.
2. Os organismos públicos deberán acomodar a súa actuación ao previsto no seu plan inicial de actuación. Este actualizarase anualmente mediante a elaboración do correspondente plan que permita desenvolver para o exercicio seguinte as previsións do plan de creación. O plan anual de actuación deberá ser aprobado no último trimestre do

ano natural polo departamento de que dependa ou a que estea vinculado o organismo e deberá gardar coherencia co programa de actuación plurianual previsto na normativa orzamentaria. O plan de actuación incorporará, cada tres anos, unha revisión da programación estratéxica do organismo.

A falta de aprobación do plan anual de actuación dentro do prazo fixado por causa imputable ao organismo, e en canto non se emende a omisión, levará unida a paralización das transferencias que se deban realizar a favor do organismo con cargo aos orzamentos xerais do Estado, salvo que o Consello de Ministros adopte outra decisión.

3. O plan de actuación e os anuais, así como as súas modificacións, farase público na páxina web do organismo público a que corresponda.

Artigo 93. *Contido dos estatutos.*

1. Os estatutos regularán, ao menos, os seguintes aspectos:

a) As funcións e competencias do organismo, con indicación das potestades administrativas que poida exercer.

b) A determinación da súa estrutura organizativa, con expresión da composición, funcións, competencias e rango administrativo que corresponda a cada órgano. Así mesmo, especificaranse aqueles dos seus actos e resolucións que esgoten a vía administrativa.

c) O patrimonio que se lles asigne e os recursos económicos que vaian financeiros.

d) O réxime relativo a recursos humanos, patrimonio, orzamento e contratación.

e) A facultade de participación en sociedades mercantís cando isto sexa imprescindible para a consecución dos fins asignados.

2. Os estatutos dos organismos públicos aprobaranse en real decreto do Consello de Ministros por proposta conxunta do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas e do ministerio a que o organismo estea vinculado ou do cal sexa dependente.

3. Os estatutos deberán ser aprobados e publicados con carácter previo á entrada en funcionamento efectivo do organismo público.

Artigo 94. *Fusión de organismos públicos estatais.*

1. Os organismos públicos estatais da mesma natureza xurídica poderán fusionarse ben mediante a súa extinción e integración nun novo organismo público, ben mediante a súa extinción por seren absorbidos por outro organismo público xa existente.

2. A fusión levarase a cabo mediante norma regulamentaria, aínda que supoña modificación da lei de creación. Cando a norma regulamentaria cree un novo organismo público resultante da fusión, deberá cumprir co previsto no artigo 91.2 sobre requisitos de creación de organismos públicos.

3. A norma regulamentaria de fusión acompañarase dun plan de redimensionamento para a adecuación das estruturas organizativas, inmobiliarias, de persoal e de recursos resultantes da nova situación e no cal debe quedar acreditado o aforro que xerará a fusión.

Se algún dos organismos públicos estiver en situación de desequilibrio financeiro poderase prever, como parte do plan de redimensionamento, que as obrigas, bens e dereitos patrimoniais que se consideren liquidables e derivados da actividade que ocasionou o desequilibrio se integren nun fondo, sen personalidade xurídica e con contabilidade separada, adscrito ao novo organismo público ou ao absorbente, segundo corresponda.

A actividade ou actividades que ocasionaron o desequilibrio deixarán de prestarse despois da fusión, salvo que se prevea a súa realización futura de forma sustentable após a fusión.

O plan de redimensionamento, logo de informe preceptivo da Intervención Xeral da Administración do Estado deberá ser aprobado por cada un dos organismos públicos fusionados se se integran nun novo ou polo organismo público absorbente, segundo corresponda ao tipo de fusión.

4. A aprobación da norma de fusión dará lugar:

a) Á integración das organizacións dos organismos públicos fusionados, incluíndo os medios persoais, materiais e económicos, nos termos previstos no plan de redimensionamento.

b) A que o persoal dos organismos públicos extinguidos se poida integrar ben na Administración xeral do Estado ou ben no novo organismo público que resulte da fusión ou no organismo público absorbente, segundo proceda, de acordo co previsto na norma regulamentaria de fusión e de conformidade cos procedementos de mobilidade establecidos na lexislación de función pública ou na lexislación laboral que resulte aplicable.

Os distintos tipos de persoal dos organismos públicos fusionados terán os dereitos e as obrigas que lles correspondan de acordo coa normativa que lles sexa de aplicación.

A integración dos que ata ese momento viñesen exercendo funcións reservadas a funcionarios públicos sen o seren poderase realizar coa condición de «a extinguir», valorando previamente as características dos postos afectados e as necesidades do organismos onde se integren.

Esta integración de persoal non suporá, en ningún caso, a atribución da condición de funcionario público ao persoal laboral que prestase servizos nos organismos públicos fusionados.

Da execución das medidas de fusión non poderá derivar incremento ningún da masa salarial nos organismos públicos afectados.

c) Á cesión e integración global, en unidade de acto, de todo o activo e o pasivo dos organismos públicos extinguidos no novo organismo público resultante da fusión ou no organismo público absorbente, segundo proceda, que o sucederá universalmente en todos os seus dereitos e obrigas.

A fusión non alterará as condicións financeiras das obrigas asumidas nin poderá ser entendida como causa de resolución das relacións xurídicas.

d) Se se prevé no plan de redimensionamento, as obrigas, bens e dereitos patrimoniais que se consideren liquidables integranse nun fondo, sen personalidade xurídica e con contabilidade separada, adscrito ao novo organismo público resultante da fusión ou ao organismo público absorbente, segundo proceda, que designará un liquidador ao cal corresponderá a liquidación deste fondo. Esta liquidación efectuarase de conformidade co previsto no artigo 97.

A liquidación deberá levarse a cabo durante os dous anos seguintes á aprobación da norma regulamentaria de fusión, salvo que o Consello de Ministros acorde a súa prórroga, sen prexuízo dos posibles dereitos que poidan corresponder aos acredores. A aprobación das normas a que se terá que axustar a contabilidade do fondo corresponderá ao ministro de Facenda e Administracións Públicas, por proposta da Intervención Xeral da Administración do Estado.

Artigo 95. *Xestión compartida de servizos comúns.*

1. A norma de creación dos organismos públicos do sector público estatal incluírá a xestión compartida dalgúns ou todos os servizos comúns, salvo que a decisión de non compartilos se xustifique, na memoria que acompañe a norma de creación, en termos de eficiencia, conforme o artigo 7 da Lei orgánica 2/2012, do 27 de abril, de estabilidade orzamentaria e sustentabilidade financeira, en razóns de seguranza nacional ou cando a organización e xestión compartida afecte servizos que se deban prestar de forma autónoma en atención á independencia do organismo.

A organización e xestión dalgúns ou todos os servizos comúns será coordinada polo ministerio de adscrición, polo Ministerio de Facenda e Administracións Públicas ou por un organismo público vinculado ou dependente deste.

2. Considéranse servizos comúns dos organismos públicos, ao menos, os seguintes:

a) Xestión de bens inmobles.

- b) Sistemas de información e comunicación.
- c) Asistencia xurídica.
- d) Contabilidade e xestión financeira.
- e) Publicacións.
- f) Contratación pública.

Artigo 96. *Disolución de organismos públicos estatais.*

1. Os organismos públicos estatais deberanse disolver:

- a) Polo transcurso do tempo de existencia sinalado na lei de creación.
- b) Porque a totalidade dos seus fins e obxectivos sexan asumidos polos servizos da Administración xeral do Estado.
- c) Porque os seus fins fosen totalmente cumpridos, de forma que non se xustifique a pervivencia do organismo público, e así se puxese de manifesto no control de eficacia.
- d) Cando do seguimento do plan de actuación resulte o incumprimento dos fins que xustificaron a creación do organismo ou que a súa subsistencia non é o medio máis idóneo para logralos e así se conclúa no control de eficacia ou de supervisión continua.
- e) Por encontrarse en situación de desequilibrio financeiro durante dous exercicios orzamentarios consecutivos.

Esta situación de desequilibrio financeiro referirase, para os entes que teñan a consideración de Administración pública para efectos do Sistema europeo de contas, á súa necesidade de financiamento en termos do Sistema europeo de contas, mentres que para os demais entes se entenderá como a situación de desequilibrio financeiro manifestada na existencia de resultados brutos negativos de explotación en dous exercicios contables consecutivos.

- f) Por calquera outra causa establecida nos estatutos.
- g) Cando así o acorde o Consello de Ministros seguindo o procedemento determinado para o efecto no acto xurídico que acorde a disolución.

2. Cando un organismo público incorra nalgunha das causas de disolución previstas nas alíneas a), b), c), d) ou f) do número anterior, o titular do máximo órgano de dirección do organismo comunicará ao titular do departamento de adscrición no prazo de dous meses desde que concorra a causa de disolución. Transcorrido este prazo sen que se producise a comunicación e concorrendo a causa de disolución, o organismo público quedará automaticamente disolto e non poderá realizar ningún acto xurídico, salvo os estritamente necesarios para garantir a eficacia da súa liquidación e extinción.

No prazo de dous meses desde a recepción da comunicación a que se refire o parágrafo anterior, o Consello de Ministros adoptará o correspondente acordo de disolución, no cal designará o órgano administrativo ou entidade do sector público institucional estatal que asumirá as funcións de liquidador, e comunicará ao Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local para a súa publicación. Transcorrido este prazo sen que o acordo de disolución fose publicado, o organismo público quedará automaticamente disolto e non poderá realizar ningún acto xurídico, salvo os estritamente necesarios para garantir a eficacia da súa liquidación e extinción.

3. Cando un organismo público incorra na causa de disolución prevista na alínea e) do número 1, o titular do máximo órgano de dirección do organismo disporá do prazo de dous meses, contado desde a concurrencia da dita causa, para comunicalo á Administración xeral do Estado.

No prazo de dous meses contado desde a comunicación a que se refire o parágrafo anterior, o organismo público, logo de informe da Intervención Xeral da Administración do Estado, deberá aprobar un plan de corrección do desequilibrio. Como parte do mencionado plan de corrección, a Administración xeral do Estado poderá realizar achegas patrimoniais no exercicio orzamentario inmediato anterior.

O plan de corrección aplicarase no exercicio orzamentario en que se aprobe e no seguinte. Transcorridos eses dous exercicios sen que se corrixe o desequilibrio, o titular

do máximo órgano de dirección do organismo comunicarao ao titular do departamento de adscrición nos cinco días naturais seguintes á finalización do prazo mencionado. Recibida a comunicación, aplicarase o previsto no número 2, salvo que o Consello de Ministros, por proposta do ministro de Facenda e Administracións Públicas, decida prorrogar a duración do plan de corrección. Se transcorre o citado prazo de cinco días sen que se producise a dita comunicación, o organismo público quedará automaticamente disolto e non poderá realizar ningún acto xurídico, salvo os estritamente necesarios para garantir a eficacia da súa liquidación e extinción.

Artigo 97. *Liquidación e extinción de organismos públicos estatais.*

1. Publicado o acordo de disolución a que se refire o artigo anterior, ou transcorridos os prazos nel establecidos sen que este fose publicado, entenderase automaticamente iniciada a liquidación.

2. A liquidación terá lugar pola cesión e integración global, en unidade de acto, de todo o activo e o pasivo do organismo público na Administración xeral do Estado, que o sucederá universalmente en todos os seus dereitos e obrigas. O órgano ou entidade designada como liquidador determinará, en cada caso, o órgano ou entidade concreta da Administración xeral do Estado onde se integrarán os elementos que forman parte do activo e do pasivo do organismo público liquidado.

A responsabilidade que lle corresponda ao empregado público como membro da entidade ou órgano liquidador será directamente asumida pola entidade ou pola Administración xeral do Estado que o designou. A Administración xeral do Estado poderá exixir de oficio ao empregado público que designou para eses efectos a responsabilidade en que tiver incorrido polos danos e perdas causados nos seus bens ou dereitos cando tiver concorrido dolo, culpa ou negligencia graves, conforme o previsto nas leis administrativas en materia de responsabilidade patrimonial.

3. A Administración xeral do Estado quedará subrogada automaticamente en todas as relacións xurídicas que tivese o organismo público cos seus acredores, tanto de carácter principal como accesorias, na data de adopción do acordo de disolución ou, na súa falta, na data en que concorrese a causa de disolución, incluíndo os activos e pasivos sobrevidos. Esta subrogación non alterará as condicións financeiras das obrigas asumidas nin poderá ser entendida como causa de resolución das relacións xurídicas.

4. Formalizada a liquidación do organismo público, producirase a súa extinción automática.

Sección 2.ª Organismos autónomos estatais

Artigo 98. *Definición.*

1. Os organismos autónomos son entidades de dereito público, con personalidade xurídica propia, tesouraría e patrimonio propios e autonomía na súa xestión, que desenvolven actividades propias da Administración pública, tanto actividades de fomento, prestacionais, de xestión de servizos públicos ou de produción de bens de interese público, susceptibles de contraprestación, en calidade de organizacións instrumentais diferenciadas e dependentes desta.

2. Os organismos autónomos dependen da Administración xeral do Estado, á cal corresponde a súa dirección estratéxica, a avaliación dos resultados da súa actividade e o control de eficacia.

3. Con independencia de cal for a súa denominación, cando un organismo público teña a natureza xurídica de organismo autónomo deberá figurar na súa denominación a indicación «organismo autónomo» ou a súa abreviatura «O.A.».

Artigo 99. *Réxime xurídico.*

Os organismos autónomos rexeranse polo disposto nesta lei, na súa lei de creación, nos seus estatutos, na Lei de procedemento administrativo común das administracións públicas, no Real decreto lexislativo 3/2011, do 14 de novembro, na Lei 33/2003, do 3 de novembro, e no resto das normas de dereito administrativo xeral e especial que lles sexan de aplicación. Na falta de norma administrativa, aplicarase o dereito común.

Artigo 100. *Réxime xurídico do persoal e de contratación.*

1. O persoal ao servizo dos organismos autónomos será funcionario ou laboral e rexerase polo previsto na Lei 7/2007, do 12 de abril, e demais normativa reguladora dos funcionarios públicos e pola normativa laboral.

O nomeamento dos titulares dos órganos dos organismos autónomos rexerase polas normas aplicables á Administración xeral do Estado.

O titular do máximo órgano de dirección do organismo terá atribuídas, en materia de xestión de recursos humanos, as facultades que lle asigne a lexislación específica.

O organismo autónomo estará obrigado a aplicar as instrucións sobre recursos humanos ditadas polo Ministerio de Facenda e Administracións Públicas e a comunicar a este departamento cantos acordos ou resolucións adopte en aplicación do réxime específico de persoal establecido na súa lei de creación ou nos seus estatutos.

2. A contratación dos organismos autónomos axustarase ao disposto na lexislación sobre contratación do sector público. O titular do máximo órgano de dirección do organismo autónomo será o órgano de contratación.

Artigo 101. *Réxime económico-financeiro e patrimonial.*

1. Os organismos autónomos terán, para o cumprimento dos seus fins, un patrimonio propio, distinto do da Administración pública, integrado polo conxunto de bens e dereitos de que sexan titulares.

A xestión e a administración dos seus bens e dereitos propios, así como daqueles do patrimonio da Administración que se lles adscriban para o cumprimento dos seus fins, serán exercidas de acordo co establecido para os organismos autónomos na Lei 33/2003, do 3 de novembro.

2. Os recursos económicos dos organismos autónomos poderán provir das seguintes fontes:

- a) Os bens e valores que constitúen o seu patrimonio.
- b) Os produtos e rendas dese patrimonio.
- c) As consignacións específicas que tivesen asignadas nos orzamentos xerais do Estado.
- d) As transferencias correntes ou de capital que procedan da Administración ou entidades públicas.
- e) As doazóns, legados, patrocinios e outras achegas de entidades privadas e de particulares.
- f) Calquera outro recurso que estean autorizados a percibir, segundo as disposicións por que se rexan ou que lles poida ser atribuído.

Artigo 102. *Réxime orzamentario, de contabilidade e control económico-financeiro.*

Os organismo autónomos aplicarán o réxime orzamentario, económico-financeiro, de contabilidade e de control establecido pola Lei 47/2003, do 26 de novembro.

Sección 3.ª As entidades públicas empresariais de ámbito estatal

Artigo 103. *Definición.*

1. As entidades públicas empresariais son entidades de dereito público, con personalidade xurídica propia, patrimonio propio e autonomía na súa xestión, que se financian maioritariamente con ingresos de mercado e que xunto co exercicio de potestades administrativas desenvolven actividades prestacionais, de xestión de servizos ou de produción de bens de interese público, susceptibles de contraprestación.

2. As entidades públicas empresariais dependen da Administración xeral do Estado ou dun organismo autónomo vinculado ou dependente desta, ao cal corresponde a dirección estratéxica, a avaliación dos resultados da súa actividade e o control de eficacia.

3. Con independencia de cal for a súa denominación, cando un organismo público teña natureza xurídica de entidade pública empresarial deberá figurar na súa denominación a indicación de «entidade pública empresarial» ou a súa abreviatura «E.P.E.».

Artigo 104. *Réxime xurídico.*

As entidades públicas empresariais réxense polo dereito privado, excepto na formación da vontade dos seus órganos, no exercicio das potestades administrativas que teñan atribuídas e nos aspectos especificamente regulados para elas nesta lei, na súa lei de creación, nos seus estatutos, na Lei de procedemento administrativo común, no Real decreto lexislativo 3/2011, do 14 de novembro, na Lei 33/2003, do 3 de novembro, e no resto de normas de dereito administrativo xeral e especial que lles sexan de aplicación.

Artigo 105. *Exercicio de potestades administrativas.*

1. As potestades administrativas atribuídas ás entidades públicas empresariais soamente poden ser exercidas por aqueles órganos destas aos cales os estatutos asignen expresamente esta facultade.

2. Non obstante, para os efectos desta lei, os órganos das entidades públicas empresariais non son asimilables canto ao seu rango administrativo ao dos órganos da Administración xeral do Estado, salvo as excepcións que, para determinados efectos se fixen, en cada caso, nos seus estatutos.

Artigo 106. *Réxime xurídico do persoal e de contratación.*

1. O persoal das entidades públicas empresariais réxese polo dereito laboral, coas especificacións dispostas neste artigo e as excepcións relativas aos funcionarios públicos da Administración xeral do Estado, os cales se rexerán polo previsto na Lei 7/2007, do 12 de abril, e demais normativa reguladora dos funcionarios públicos ou pola normativa laboral.

2. A selección do persoal laboral destas entidades realizarase conforme as seguintes regras:

a) O persoal directivo, que se determinará nos estatutos da entidade, será nomeado conforme os criterios establecidos no número 11 do artigo 55, atendendo á experiencia no desempeño de postos de responsabilidade na xestión pública ou privada.

b) O resto do persoal será seleccionado mediante convocatoria pública baseada nos principios de igualdade, mérito e capacidade.

3. A determinación e modificación das condicións retributivas, tanto do persoal directivo como do resto do persoal, requirirán o informe conxunto, previo e favorable do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas.

4. O Ministerio de Facenda e Administracións Públicas efectuará, coa periodicidade adecuada, controis específicos sobre a evolución dos gastos de persoal e da xestión dos seus recursos humanos, conforme os criterios previamente establecidos.

5. A lei de creación de cada entidade pública empresarial deberá determinar as condicións conforme as cales os funcionarios da Administración xeral do Estado poderán cubrir destinos na referida entidade, e establecerá, así mesmo, as competencias que lle correspondan sobre este persoal que, en todo caso, serán as que teñan legalmente atribuídas os organismos autónomos.

6. A contratación das entidades públicas empresariais réxese polas previsións contidas ao respecto na lexislación de contratos do sector público.

Artigo 107. *Réxime económico-financeiro e patrimonial.*

1. As entidades públicas empresariais terán, para o cumprimento dos seus fins, un patrimonio propio, distinto do da Administración pública, integrado polo conxunto de bens e dereitos de que sexan titulares.

A xestión e a administración dos seus bens e dereitos propios, así como daqueles do patrimonio da Administración que se lles adscriban para o cumprimento dos seus fins, serán exercidas de acordo co previsto na Lei 33/2003, do 3 de novembro.

2. As entidades públicas empresariais poderanse financiar cos ingresos que deriven das súas operacións, obtidos como contraprestación das súas actividades comerciais, e cos recursos económicos que proveñan das seguintes fontes:

- a) Os bens e valores que constitúen o seu patrimonio.
- b) Os produtos e rendas dese patrimonio e calquera outro recurso que lles poida ser atribuído.

Excepcionalmente, cando así o prevexa a lei de creación, poderase financiar cos recursos económicos que proveñan das seguintes fontes:

- a) As consignacións específicas que tivesen asignadas nos orzamentos xerais do Estado.
- b) As transferencias correntes ou de capital que procedan das administracións ou entidades públicas.
- c) As doazóns, legados, patrocinios e outras achegas de entidades privadas e de particulares.

3. As entidades públicas empresariais financiaranse maioritariamente con ingresos de mercado. Enténdese que se financian maioritariamente con ingresos de mercado cando teñan a consideración de produtor de mercado de conformidade co Sistema europeo de contas.

Para tales efectos, tomarase en consideración a clasificación das diferentes entidades públicas para os efectos da contabilidade nacional que efectúe o Comité Técnico de Contas Nacionais e que se recollerá no Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local.

Artigo 108. *Réxime orzamentario, de contabilidade e control económico-financeiro.*

As entidades públicas empresariais aplicarán o réxime orzamentario, económico-financeiro, de contabilidade e de control establecido na Lei 47/2003, do 26 de novembro.

CAPÍTULO IV

As autoridades administrativas independentes de ámbito estatal

Artigo 109. *Definición.*

1. Son autoridades administrativas independentes de ámbito estatal as entidades de dereito público que, vinculadas á Administración xeral do Estado e con personalidade xurídica propia, teñen atribuídas funcións de regulación ou supervisión de carácter externo sobre sectores económicos ou actividades determinadas, por requirir o seu desempeño de

independencia funcional ou unha especial autonomía respecto da Administración xeral do Estado, o que se deberá determinar nunha norma con rango de lei.

2. As autoridades administrativas independentes actuarán, no desenvolvemento da súa actividade e para o cumprimento dos seus fins, con independencia de calquera interese empresarial ou comercial.

3. Con independencia de cal for a súa denominación, cando unha entidade teña a natureza xurídica de autoridade administrativa independente deberá figurar na súa denominación a indicación «autoridade administrativa independente» ou a súa abreviatura «A.A.I.».

Artigo 110. *Réxime xurídico.*

1. As autoridades administrativas independentes rexeranse pola súa lei de creación, os seus estatutos e a lexislación especial dos sectores económicos sometidos á súa supervisión e, supletoriamente e en canto sexa compatible coa súa natureza e autonomía, polo disposto nesta lei, en particular o disposto para organismos autónomos, a Lei do procedemento administrativo común das administracións públicas, a Lei 47/2003, do 26 de novembro, o Real decreto lexislativo 3/2011, do 14 de novembro, a Lei 33/2003, do 3 de novembro, así como o resto das normas de dereito administrativo xeral e especial que lles sexa de aplicación. Na falta de norma administrativa, aplicarase o dereito común.

2. As autoridades administrativas independentes estarán suxeitas ao principio de sustentabilidade financeira de acordo co previsto na Lei orgánica 2/2012, do 27 de abril.

CAPÍTULO V

Das sociedades mercantís estatais

Artigo 111. *Definición.*

1. Enténdese por sociedade mercantil estatal aquela sociedade mercantil sobre a cal se exerce control estatal:

a) Ben porque a participación directa, no seu capital social da Administración xeral do Estado ou dalgunha das entidades que, conforme o disposto no artigo 84, integran o sector público institucional estatal, incluídas as sociedades mercantís estatais, sexa superior ao 50 por 100. Para a determinación desta porcentaxe sumaranse as participacións correspondentes á Administración xeral do Estado e a todas as entidades integradas no sector público institucional estatal, no caso de que no capital social participen varias delas.

b) Ben porque a sociedade mercantil se encontre no suposto previsto no artigo 4 da Lei 24/1988, do 28 de xullo, do mercado de valores, respecto da Administración xeral do Estado ou dos seus organismos públicos vinculados ou dependentes.

2. Na denominación das sociedades mercantís que teñan a condición de estatais deberá figurar necesariamente a indicación «sociedade mercantil estatal» ou a súa abreviatura «S.M.E.».

Artigo 112. *Principios reitores.*

A Administración xeral do Estado e as entidades integrantes do sector público institucional, en canto titulares do capital social das sociedades mercantís estatais, perseguirán a eficiencia, transparencia e bo Goberno na xestión desas sociedades mercantís, para o cal promoverán as boas prácticas e códigos de conduta adecuados á natureza de cada entidade. Todo isto sen prexuízo da supervisión xeral que exercerá o accionista sobre o funcionamento da sociedade mercantil estatal, conforme prevé a Lei 33/2003, do 3 de novembro, do patrimonio das administracións públicas.

Artigo 113. *Réxime xurídico.*

As sociedades mercantís estatais rexeranse polo previsto nesta lei, polo previsto na Lei 33/2003, do 3 de novembro, e polo ordenamento xurídico privado, salvo nas materias en que lles sexa de aplicación a normativa orzamentaria, contable, de persoal, de control económico-financeiro e de contratación. En ningún caso poderán dispor de facultades que impliquen o exercicio de autoridade pública, sen prexuízo de que excepcionalmente a lei poida atribuírlles o exercicio de potestades administrativas.

Artigo 114. *Creación e extinción.*

1. A creación dunha sociedade mercantil estatal ou a adquisición deste carácter de forma sobrevida será autorizada mediante acordo do Consello de Ministros que deberá ser acompañado dunha proposta de estatutos e dun plan de actuación que conterà, ao menos:

a) As razóns que xustifican a creación da sociedade por non poder asumir esas funcións outra entidade xa existente, así como a inexistencia de duplicidades. Para estes efectos, deberá deixarse constancia da análise realizada sobre a existencia de órganos ou entidades que desenvolven actividades análogas sobre o mesmo territorio e poboación e as razóns polas cales a creación da nova sociedade non entraña duplicidade con entidades existentes.

b) Unha análise que xustifique que a forma xurídica proposta resulta máis eficiente fronte á creación dun organismo público ou outras alternativas de organización que se descartasen.

c) Os obxectivos anuais e os indicadores para medilos.

O acordo de creación da sociedade mercantil estatal acompañarase dun informe preceptivo favorable do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas ou da Intervención Xeral da Administración do Estado, segundo se determine regulamentariamente, que valorará o cumprimento do previsto neste artigo.

O programa de actuación plurianual que, conforme a Lei 47/2003, do 26 de novembro, deben elaborar as sociedades cada ano incluírá un plan de actuación anual que servirá de base para o control de eficacia da sociedade. A falta de aprobación do plan de actuación dentro do prazo anual fixado, por causa imputable á sociedade e ata que se emende a omisión, levará unida a paralización das achegas que se deban realizar a favor da sociedade con cargo aos orzamentos xerais do Estado.

2. A liquidación dunha sociedade mercantil estatal recaerá nun órgano da Administración xeral do Estado ou nunha entidade integrante do sector público institucional estatal.

A responsabilidade que corresponda ao empregado público como membro da entidade ou órgano liquidador será directamente asumida pola entidade ou pola Administración xeral do Estado que o designou, quen poderá exixir de oficio ao empregado público a responsabilidade que, se for o caso, corresponda cando concorran dolo, culpa ou negligencia grave conforme o previsto nas leis administrativas en materia de responsabilidade patrimonial.

Artigo 115. *Réxime de responsabilidade aplicable aos membros dos consellos de administración das sociedades mercantís estatais designados pola Administración xeral do Estado.*

1. A responsabilidade que corresponda ao empregado público como membro do consello de administración será directamente asumida pola Administración xeral do Estado que o designou.

2. A Administración xeral do Estado poderá exixir de oficio ao empregado público que designou como membro do consello de administración a responsabilidade en que incorrese polos danos e perdas causados nos seus bens ou dereitos cando concorrese dolo, ou

culpa ou negligencia graves, conforme o previsto nas leis administrativas en materia de responsabilidade patrimonial.

Artigo 116. *Tutela.*

1. Ao autorizar a constitución dunha sociedade mercantil estatal con forma de sociedade anónima, de acordo co previsto no artigo 166.2 da Lei 33/2003, do 3 de novembro, o Consello de Ministros poderá atribuír a tutela funcional daquela a un ministerio cuxas competencias garden unha relación específica co obxecto social da sociedade.

2. En ausencia desta atribución expresa corresponderá integramente ao Ministerio de Facenda e Administracións Públicas o exercicio das facultades que esta lei e a Lei 33/2003, do 3 de novembro, outorgan para a supervisión da actividade da sociedade.

3. O ministerio de tutela exercerá o control de eficacia, instruirá a sociedade respecto ás liñas de actuación estratéxica e establecerá as prioridades na execución destas e propondrá a súa incorporación aos orzamentos de explotación e capital e programas de actuación plurianual, logo de conformidade, canto aos seus aspectos financeiros, da Dirección Xeral do Patrimonio do Estado se se trata de sociedades cuxo capital corresponda integramente á Administración xeral do Estado, ou do organismo público que sexa titular do seu capital.

4. En casos excepcionais debidamente xustificados, o titular do departamento a que corresponda a súa tutela poderá dar instrucións ás sociedades para que realicen determinadas actividades cando resulte de interese público a súa execución.

5. Cando as instrucións que imparta o ministerio de tutela impliquen unha variación dos orzamentos de explotación e capital de acordo co disposto na Lei 47/2003, do 26 de novembro, o órgano de administración non poderá iniciar o cumprimento da instrución sen contar coa autorización do órgano competente para efectuar a modificación correspondente.

6. Neste caso, os administradores das sociedades a que se impartisen estas instrucións actuarán dilixentemente para a súa execución e quedarán exonerados da responsabilidade prevista no artigo 236 do Real decreto legislativo 1/2010, do 2 de xullo, polo que se aproba o texto refundido da Lei de sociedades de capital, se do cumprimento desas instrucións derivaren consecuencias lesivas.

Artigo 117. *Réxime orzamentario, de contabilidade, control económico-financeiro e de persoal.*

1. As sociedades mercantís estatais elaborarán anualmente un orzamento de explotación e capital e un plan de actuación que forma parte do programa plurianual, que se integrarán co orzamento xeral do Estado. O programa conterà a revisión trienal do plan de creación a que se refire o artigo 85.

2. As sociedades mercantís estatais formularán e renderán as súas contas de acordo cos principios e normas de contabilidade recollidos no Código de comercio e no Plan xeral de contabilidade e disposicións que o desenvolven.

3. Sen prexuízo das competencias atribuídas ao Tribunal de Contas, a xestión económico-financeira das sociedades mercantís estatais estará sometida ao control da Intervención Xeral da Administración do Estado.

4. O persoal das sociedades mercantís estatais, incluído o que teña condición de directivo, rexerá polo dereito laboral, así como polas normas que lle sexan de aplicación en función da súa adscrición ao sector público estatal, incluíndo sempre entre elas a normativa orzamentaria, especialmente o que se estableza nas leis de orzamentos xerais do Estado.

CAPÍTULO VI

Dos consorcios

Artigo 118. *Definición e actividades propias.*

1. Os consorcios son entidades de dereito público, con personalidade xurídica propia e diferenciada, creadas por varias administracións públicas ou entidades integrantes do sector público institucional, entre si ou con participación de entidades privadas, para o desenvolvemento de actividades de interese común a todas elas dentro do ámbito das súas competencias.

2. Os consorcios poderán realizar actividades de fomento, prestacionais ou de xestión común de servizos públicos e cantas outras estean previstas nas leis.

3. Os consorcios poderanse utilizar para a xestión dos servizos públicos, no marco dos convenios de cooperación transfronteiriza en que participen as administracións españolas, e de acordo coas previsións dos convenios internacionais ratificados por España na materia.

4. Na denominación dos consorcios deberá figurar necesariamente a indicación «consorcio» ou a súa abreviatura «C.».

Artigo 119. *Réxime xurídico.*

1. Os consorcios rexeranse polo establecido nesta lei, na normativa autonómica de desenvolvemento e nos seus estatutos.

2. No non previsto nesta lei, na normativa autonómica aplicable, nin nos seus estatutos sobre o réxime do dereito de separación, disolución, liquidación e extinción, observárase o previsto no Código civil sobre a sociedade civil, salvo o réxime de liquidación, que se someterá ao disposto no artigo 97 e, na súa falta, ao Real decreto legislativo 1/2010, do 2 de xullo.

3. As normas establecidas na Lei 7/1985, do 2 de abril, e na Lei 27/2013, do 21 de decembro, de racionalización e sustentabilidade da Administración local, sobre os consorcios locais terán carácter supletorio respecto ao disposto nesta lei.

Artigo 120. *Réxime de adscrición.*

1. Os estatutos de cada consorcio determinarán a Administración pública a que estará adscrito de conformidade co previsto neste artigo.

2. De acordo cos seguintes criterios, ordenados por prioridade na súa aplicación e referidos á situación no primeiro día do exercicio orzamentario, o consorcio quedará adscrito, en cada exercicio orzamentario e por todo este período, á Administración pública que:

- a) Dispoña da maioría de votos nos órganos de goberno.
- b) Teña facultades para nomear ou destituír a maioría dos membros dos órganos executivos.
- c) Teña facultades para nomear ou destituír a maioría dos membros do persoal directivo.
- d) Dispoña dun maior control sobre a actividade do consorcio debido a unha normativa especial.
- e) Teña facultades para nomear ou destituír a maioría dos membros do órgano de goberno.
- f) Financie en máis dun cincuenta por cento, na súa falta, en maior medida a actividade desenvolvida polo consorcio, tendo en conta tanto a achega do fondo patrimonial como o financiamento concedido cada ano.
- g) Teña a maior porcentaxe de participación no fondo patrimonial.

h) Teña maior número de habitantes ou extensión territorial dependendo de se os fins definidos no estatuto están orientados á prestación de servizos ás persoas, ou ao desenvolvemento de actuacións sobre o territorio.

3. No suposto de que participen no consorcio entidades privadas, o consorcio non terá ánimo de lucro e estará adscrito á Administración pública que resulte, de acordo cos criterios establecidos no número anterior.

4. Calquera cambio de adscrición a unha Administración pública, calquera que for a súa causa, implicará a modificación dos estatutos do consorcio nun prazo non superior a seis meses, contados desde o inicio do exercicio orzamentario seguinte a aquel en se produciu o cambio de adscrición.

Artigo 121. *Réxime de persoal.*

O persoal ao servizo dos consorcios poderá ser funcionario ou laboral e deberá proceder exclusivamente das administracións participantes. O seu réxime xurídico será o da Administración pública de adscrición e as súas retribucións en ningún caso poderán superar as establecidas para postos de traballo equivalentes naquela.

Excepcionalmente, cando non resulte posible contar con persoal procedente das administracións participantes no consorcio en atención á singularidade das funcións que vaia desempeñar, o Ministerio de Facenda e Administracións Públicas, ou órgano competente da Administración a que se adscriba o consorcio, poderá autorizar a contratación directa de persoal por parte do consorcio para o exercicio desas funcións.

Artigo 122. *Réxime orzamentario, de contabilidade, control económico-financeiro e patrimonial.*

1. Os consorcios estarán suxeitos ao réxime de elaboración de orzamentos, contabilidade e control da Administración pública a que estean adscritos, sen prexuízo da súa suxeición ao previsto na Lei orgánica 2/2012, do 27 de abril.

2. Para efectos de determinar o financiamento por parte das administracións consorciadas, teranse en conta tanto os compromisos estatutarios ou convencionais existentes como o financiamento real, mediante a análise dos desembolsos efectivos de todas as achegas realizadas.

3. En todo caso, levarase a cabo unha auditoría das contas anuais, que será responsabilidade do órgano de control da Administración a que se adscribise o consorcio.

4. Os consorcios deberán formar parte dos orzamentos e incluírse na conta xeral da Administración pública de adscrición.

5. Os consorcios rexeranse polas normas patrimoniais da Administración pública a que estean adscritos.

Artigo 123. *Creación.*

1. Os consorcios crearanse mediante convenio suscrito polas administracións, organismos públicos ou entidades participantes.

2. Nos consorcios en que participe a Administración xeral do Estado ou os seus organismos públicos e entidades vinculados ou dependentes requirirase:

a) Que a súa creación se autorice por lei.

b) O convenio de creación precisará de autorización previa do Consello de Ministros. A competencia para a subscripción do convenio non poderá ser obxecto de delegación e corresponderá ao titular do departamento ministerial participante e, no ámbito dos organismos autónomos, ao titular do máximo órgano de dirección do organismo, logo de informe do ministerio de que dependa ou a que estea vinculado.

c) Do convenio formarán parte os estatutos, un plan de actuación, de conformidade co previsto no artigo 92, e unha proxección orzamentaria trienal, ademais do informe preceptivo favorable do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas. O convenio

subscrito xunto cos estatutos, así como as súas modificacións, serán obxecto de publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Artigo 124. *Contido dos estatutos.*

Os estatutos de cada consorcio determinarán a Administración pública a que estará adscrito, así como o seu réxime orgánico, funcional e financeiro de acordo co previsto nesta lei e, ao menos, os seguintes aspectos:

- a) Sede, obxecto, fins e funcións.
- b) Identificación de participantes no consorcio, así como as achegas dos seus membros. Para estes efectos, en aplicación do principio de responsabilidade previsto no artigo 8 da Lei orgánica 2/2012, do 27 de abril, os estatutos incluirán cláusulas que limiten as actividades do consorcio se as entidades consorciadas incumpren os compromisos de financiamento ou de calquera outro tipo, así como fórmulas tendentes ao aseguramento das cantidades comprometidas polas entidades consorciadas con carácter previo á realización das actividades orzadas.
- c) Órganos de goberno e administración, así como a súa composición e funcionamento, con indicación expresa do réxime de adopción de acordos. Poderanse incluír cláusulas que establezan a suspensión temporal do dereito de voto ou de participación na formación dos acordos cando as administracións ou entidades consorciadas incumpran manifestamente as súas obrigas para co consorcio, especialmente no que se refire aos compromisos de financiamento das actividades deste.
- d) Causas de disolución.

Artigo 125. *Causas e procedemento para o exercicio do dereito de separación dun consorcio.*

1. Os membros dun consorcio ao cal resulte de aplicación o previsto nesta lei ou na Lei 7/1985, do 2 de abril, poderanse separar del en calquera momento sempre que non se sinalase termo para a duración do consorcio.

Cando o consorcio teña unha duración determinada, calquera dos seus membros poderase separar antes da finalización do prazo se algún dos membros do consorcio incumprise algunha das súas obrigas estatutarias e, en particular, aquelas que impidan cumprir o fin para o cal foi creado o consorcio, como é a obriga de realizar achegas ao fondo patrimonial.

Cando un municipio deixe de prestar un servizo, de acordo co previsto na Lei 7/1985, do 2 de abril, e ese servizo sexa un dos prestados polo consorcio a que pertence, o municipio poderá separarse del.

2. O dereito de separación deberase exercer mediante escrito notificado ao máximo órgano de goberno do consorcio. No escrito deberase facer constar, se for o caso, o incumprimento que motiva a separación se o consorcio tivese duración determinada, a formulación de requirimento previo do seu cumprimento e o transcurso do prazo outorgado para cumprir após o requirimento.

Artigo 126. *Efectos do exercicio do dereito de separación dun consorcio.*

1. O exercicio do dereito de separación produce a disolución do consorcio salvo que o resto dos seus membros, de conformidade co previsto nos seus estatutos, acorden a súa continuidade e sigan permanecendo no consorcio, ao menos, dúas administracións ou entidades ou organismos públicos vinculados ou dependentes de máis dunha Administración.

2. Cando o exercicio do dereito de separación non implique a disolución do consorcio aplicaranse as seguintes regras:

- a) Calcularase a cota de separación que corresponda a quen exerza o seu dereito de separación, de acordo coa participación que lle correspondese no saldo resultante do

patrimonio neto, de ter tido lugar a liquidación, tendo en conta o criterio de repartición disposto nos estatutos.

Na falta de previsión estatutaria, considerarase cota de separación a que lle tiver correspondido na liquidación. Na falta de determinación da cota de liquidación, teranse en conta tanto a porcentaxe das achegas ao fondo patrimonial do consorcio que efectuase quen exerce o dereito de separación como o financiamento concedido cada ano. Se o membro do consorcio que se separa non tiver realizado achegas por non estar obrigado a isto, o criterio de repartición será a participación nos ingresos que, se for o caso, tiver recibido durante o tempo que pertenceu ao consorcio.

O consorcio acordará a forma e as condicións en que terá lugar o pagamento da cota de separación, no suposto de que esta resulte positiva, así como a forma e as condicións do pagamento da débeda que corresponda a quen exerce o dereito de separación se a cota é negativa.

A efectiva separación do consorcio producirase unha vez determinada a cota de separación, no suposto en que esta resulte positiva, ou unha vez que se pague a débeda, se a cota é negativa.

b) Se o consorcio estiver adscrito, de acordo co previsto na lei, á Administración que exerce o dereito de separación, o consorcio terá que acordar a quen se adscribe, das restantes administracións ou entidades ou organismos públicos vinculados ou dependentes dunha Administración que permanecen no consorcio, en aplicación dos criterios establecidos na lei.

Artigo 127. *Disolución do consorcio.*

1. A disolución do consorcio produce a súa liquidación e extinción. En todo caso, será causa de disolución que os fins para que foi creado o consorcio fosen cumpridos.

2. O máximo órgano de goberno do consorcio, ao adoptar o acordo de disolución, nomeará un liquidador que será un órgano ou entidade, vinculada ou dependente, da Administración pública a que o consorcio estea adscrito.

A responsabilidade que corresponda ao empregado público como membro da entidade ou órgano liquidador será directamente asumida pola entidade ou pola Administración pública que o designou, quen poderá exixir de oficio ao empregado público a responsabilidade que, se for o caso, corresponda cando concorrese dolo, culpa ou negligencia graves, conforme o previsto nas leis administrativas en materia de responsabilidade patrimonial.

3. O liquidador calculará a cota de liquidación que corresponda a cada membro do consorcio de conformidade co previsto nos estatutos. Se non estiver previsto nos estatutos, calcularase a mencionada cota de acordo coa participación que lle corresponda no saldo resultante do patrimonio neto após a liquidación, tendo en conta que o criterio de repartición será o disposto nos estatutos.

Na falta de previsión estatutaria, teranse en conta tanto a porcentaxe das achegas que efectuase cada membro do consorcio ao fondo patrimonial deste como o financiamento concedido cada ano. Se algún dos membros do consorcio non tiver realizado achegas por non estar obrigado a isto, o criterio de repartición será a participación nos ingresos que, se for o caso, recibise durante o tempo que permaneceu no consorcio.

4. O consorcio acordará a forma e as condicións en que terá lugar o pagamento da cota de liquidación no suposto de esta resultar positiva.

5. As entidades consorciadas poderán acordar, coa maioría que se estableza nos estatutos ou, na falta de previsión estatutaria, por unanimidade, a cesión global de activos e pasivos a outra entidade do sector público xuridicamente adecuada, coa finalidade de manter a continuidade da actividade e atinxir os obxectivos do consorcio que se extingue. A cesión global de activos e pasivos implicará a extinción sen liquidación do consorcio cedente.

CAPÍTULO VII

Das fundacións do sector público estatal

Artigo 128. *Definición e actividades propias.*

1. Son fundacións do sector público estatal aquelas que reúnan algún dos requisitos seguintes:

a) Que se constitúan de forma inicial cunha achega maioritaria, directa ou indirecta, da Administración xeral do Estado ou calquera dos suxeitos integrantes do sector público institucional estatal, ou ben reciban a dita achega con posterioridade á súa constitución.

b) Que o patrimonio da fundación estea integrado en máis dun 50 por cento por bens ou dereitos achegados ou cedidos por suxeitos integrantes do sector público institucional estatal con carácter permanente.

c) Que a maioría de dereitos de voto no seu padroado corresponda a representantes do sector público institucional estatal.

2. Son actividades propias das fundacións do sector público estatal as realizadas, sen ánimo de lucro, para o cumprimento de fins de interese xeral, con independencia de que o servizo se preste de forma gratuíta ou mediante contraprestación.

Unicamente poderán realizar actividades relacionadas co ámbito competencial das entidades do sector público fundadoras e deben coadxuvar á consecución dos fins destas, sen que isto supoña a asunción das súas competencias propias, salvo previsión legal expresa. As fundacións non poderán exercer potestades públicas.

Na denominación das fundacións do sector público estatal deberá figurar necesariamente a indicación «fundación do sector público» ou a súa abreviatura «F.S.P.».

3. Para o financiamento das actividades e o mantemento da fundación debe terse previsto a posibilidade de que no patrimonio das fundacións do sector público poida existir achega do sector privado de forma non maioritaria.

Artigo 129. *Réxime de adscrición das fundacións.*

1. Os estatutos de cada fundación determinarán a Administración pública a que estará adscrita de conformidade co previsto neste artigo.

2. De acordo cos seguintes criterios, ordenados por prioridade na súa aplicación, referidos á situación no primeiro día do exercicio orzamentario, a fundación do sector público quedará adscrita, en cada exercicio orzamentario e por todo este período, á Administración pública que:

a) Dispoña de maioría de padroeiros.

b) Teña facultades para nomear ou destituír a maioría dos membros dos órganos executivos.

c) Teña facultades para nomear ou destituír a maioría dos membros do persoal directivo.

d) Teña facultades para nomear ou destituír a maioría dos membros do padroado.

e) Financie en máis dun cincuenta por cento, na súa falta, en maior medida a actividade desenvolvida pola fundación, tendo en conta tanto a achega do fondo patrimonial como o financiamento concedido cada ano.

f) Teña a maior porcentaxe de participación no fondo patrimonial.

3. No suposto de que participen na fundación entidades privadas sen ánimo de lucro, a fundación do sector público estará adscrita á Administración que resulte de acordo cos criterios establecidos no número anterior.

4. O cambio de adscrición a unha Administración pública, calquera que for a súa causa, implicará a modificación dos estatutos, que deberá realizarse nun prazo non superior a tres meses, contados desde o inicio do exercicio orzamentario seguinte a aquel en se produciu o cambio de adscrición.

Artigo 130. *Réxime xurídico.*

As fundacións do sector público estatal réxense polo previsto nesta lei, pola Lei 50/2002, do 26 de decembro, de fundacións, pola lexislación autonómica que resulte aplicable en materia de fundacións, e polo ordenamento xurídico privado, salvo nas materias en que lle sexa de aplicación a normativa orzamentaria, contable, de control económico-financeiro e de contratación do sector público.

Artigo 131. *Réxime de contratación.*

A contratación das fundacións do sector público estatal axustarase ao disposto na lexislación sobre contratación do sector público.

Artigo 132. *Réxime orzamentario, de contabilidade, de control económico-financeiro e de persoal.*

1. As fundacións do sector público estatal elaborarán anualmente un orzamento de explotación e capital, que se integrarán co orzamento xeral do Estado, e formularán e presentarán as súas contas de acordo cos principios e normas de contabilidade recollidos na adaptación do Plan xeral de contabilidade ás entidades sen fins lucrativos e disposicións que o desenvolven, así como a normativa vixente sobre fundacións.

2. As fundacións do sector público estatal aplicarán o réxime orzamentario, económico-financeiro, de contabilidade, e de control establecido pola Lei 47/2003, do 26 de novembro, e sen prexuízo das competencias atribuídas ao Tribunal de Contas, estarán sometidas ao control da Intervención Xeral da Administración do Estado.

3. O persoal das fundacións do sector público estatal, incluído o que teña condición de directivo, rexerese polo dereito laboral, así como polas normas que lle sexan de aplicación en función da súa adscrición ao sector público estatal, incluíndo entre elas a normativa orzamentaria, así como o que se estableza nas leis de orzamentos xerais do Estado.

Artigo 133. *Creación de fundacións do sector público estatal.*

1. A creación das fundacións do sector público estatal ou a adquisición deste carácter de forma sobrevida realizarase por lei que establecerá os fins da fundación e, se for o caso, os recursos económicos con que se dota.

2. O anteproxecto de lei de creación dunha fundación do sector público estatal que se eleve ao Consello de Ministros deberá ser acompañado dunha proposta de estatutos e do plan de actuación, de conformidade co previsto no artigo 92, xunto co informe preceptivo favorable do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas ou da Intervención Xeral da Administración do Estado, segundo se determine regulamentariamente.

3. Os estatutos das fundacións do sector público estatal aprobaranse por real decreto do Consello de Ministros, por proposta conxunta do titular do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas e do ministerio que exerza o protectorado, que estará determinado nos seus estatutos. Non obstante, por acordo do Consello de Ministros poderase modificar o ministerio a que se adscriba inicialmente a fundación.

Artigo 134. *Protectorado.*

O protectorado das fundacións do sector público será exercido polo órgano da Administración de adscrición que teña atribuída tal competencia, que velará polo cumprimento das obrigas establecidas na normativa sobre fundacións, sen prexuízo do control de eficacia e da supervisión continua a que están sometidas de acordo co previsto nesta lei.

Artigo 135. *Estrutura organizativa.*

Nas fundacións do sector público estatal a maioría de membros do padroado serán designados polos suxeitos do sector público estatal.

A responsabilidade que corresponda ao empregado público como membro do padroado será directamente asumida pola entidade ou pola Administración xeral do Estado que o designou. A Administración xeral do Estado poderá exixir de oficio ao empregado público que designou para eses efectos a responsabilidade en que incorrese polos danos e perdas causados nos seus bens ou dereitos cando concorrese dolo, ou culpa ou negligencia graves, conforme o previsto nas leis administrativas en materia de responsabilidade patrimonial.

Artigo 136. *Fusión, disolución, liquidación e extinción.*

Ás fundacións do sector público estatal resultarlles de aplicación o réxime de fusión, disolución, liquidación e extinción previsto nos artigos 94, 96 e 97.

CAPÍTULO VIII

Dos fondos carentes de personalidade xurídica do sector público estatal

Artigo 137. *Creación e extinción.*

1. A creación de fondos carentes de personalidade xurídica no sector público estatal efectuarase por lei. A norma de creación determinará expresamente a súa adscrición á Administración xeral do Estado.

2. Con independencia da súa creación por lei, extinguíranse por norma de rango regulamentario.

3. Na denominación dos fondos carentes de personalidade xurídica deberá figurar necesariamente a indicación «fondo carente de personalidade xurídica» ou a súa abreviatura «F.C.P.X.».

Artigo 138. *Réxime xurídico.*

Os fondos carentes de personalidade xurídica rexeranse polo disposto nesta lei, na súa norma de creación e no resto das normas de dereito administrativo xeral e especial que lles sexan de aplicación.

Artigo 139. *Réxime orzamentario, de contabilidade e de control económico-financeiro.*

Os fondos carentes de personalidade xurídica estarán suxeitos ao réxime de elaboración de orzamentos, contabilidade e control previsto na Lei 47/2003, do 26 de novembro.

TÍTULO III

Relacións interadministrativas

CAPÍTULO I

Principios xerais das relacións interadministrativas

Artigo 140. *Principios das relacións interadministrativas.*

1. As diferentes administracións públicas actúan e relaciónanse con outras administracións e entidades ou organismos vinculados ou dependentes delas de acordo cos seguintes principios:

- a) Lealdade institucional.
- b) Adecuación á orde de distribución de competencias establecida na Constitución e nos estatutos de autonomía e na normativa do réxime local.
- c) Colaboración, entendida como o deber de actuar co resto de administracións públicas para o logro de fins comúns.
- d) Cooperación, cando dúas ou máis administracións públicas, de maneira voluntaria e en exercicio das súas competencias, asumen compromisos específicos en prol dunha acción común.
- e) Coordinación, en virtude da cal unha Administración pública e, singularmente, a Administración xeral do Estado, ten a obriga de garantir a coherencia das actuacións das diferentes administracións públicas afectadas por unha mesma materia para a consecución dun resultado común, cando así o prevén a Constitución e o resto do ordenamento xurídico.
- f) Eficiencia na xestión dos recursos públicos, compartindo o uso de recursos comúns, salvo que non resulte posible ou se xustifique en termos do seu mellor aproveitamento.
- g) Responsabilidade de cada Administración pública no cumprimento das súas obrigas e compromisos.
- h) Garantía e igualdade no exercicio dos dereitos de todos os cidadáns nas súas relacións coas diferentes administracións.
- i) Solidariedade interterritorial de acordo coa Constitución.

2. No non previsto no presente título, as relacións entre a Administración xeral do Estado ou as administracións das comunidades autónomas coas entidades que integran a Administración local rexeranse pola lexislación básica en materia de réxime local.

CAPÍTULO II

Deber de colaboración

Artigo 141. *Deber de colaboración entre as administracións públicas.*

1. As administracións públicas deberán:
 - a) Respetar o exercicio lexítimo polas outras administracións das súas competencias.
 - b) Ponderar, no exercicio das competencias propias, a totalidade dos intereses públicos implicados e, en concreto, aqueles cuxa xestión estea encomendada ás outras administracións.
 - c) Facilitar ás outras administracións a información que precisen sobre a actividade que desenvolvan no exercicio das súas propias competencias ou que sexa necesaria para que os cidadáns poidan acceder de forma integral á información relativa a unha materia.
 - d) Prestar, no ámbito propio, a asistencia que as outras administracións puideren solicitar para o eficaz exercicio das súas competencias.
 - e) Cumprir coas obrigas concretas derivadas do deber de colaboración e coas restantes que se establezan normativamente.
2. A asistencia e colaboración requirida só se poderá negar cando o organismo público ou a entidade de que se solicita non estea facultado para prestala de acordo co previsto na súa normativa específica, non dispoña de medios suficientes para isto ou cando, se o fixese, causaría un prexuízo grave aos intereses cuxa tutela ten encomendada ou ao cumprimento das súas propias funcións ou cando a información solicitada teña carácter confidencial ou reservado. A negativa a prestar a asistencia comunicarase motivadamente á Administración solicitante.
3. A Administración xeral do Estado, as das comunidades autónomas e as das entidades locais deberán colaborar e auxiliarse para a execución dos seus actos que se deban realizar ou teñan efectos fóra dos seus respectivos ámbitos territoriais. Os posibles

custos que poida xerar o deber de colaboración poderán ser repercutidos cando así se acorde.

Artigo 142. *Técnicas de colaboración.*

As obrigas que derivan do deber de colaboración faranse efectivas a través das seguintes técnicas:

- a) A subministración de información, datos, documentos ou medios probatorios que se achen á disposición do organismo público ou da entidade a que se dirixe a solicitude e de que a Administración solicitante precise dispor para o exercicio das súas competencias.
- b) A creación e o mantemento de sistemas integrados de información administrativa co fin de dispor de datos actualizados, completos e permanentes referentes aos diferentes ámbitos de actividade administrativa en todo o territorio nacional.
- c) O deber de asistencia e auxilio, para atender as solicitudes formuladas por outras administracións para o mellor exercicio das súas competencias, en especial cando os efectos da súa actividade administrativa se estendan fóra do seu ámbito territorial.
- d) Calquera outra prevista nunha lei.

CAPÍTULO III

Relacións de cooperación

Sección 1.ª *Técnicas de cooperación*

Artigo 143. *Cooperación entre administracións públicas.*

1. As administracións cooperarán ao servizo do interese xeral e poderán acordar de maneira voluntaria a forma de exercer as súas respectivas competencias que mellor sirva este principio.

2. A formalización de relacións de cooperación requirirá a aceptación expresa das partes, formulada en acordos de órganos de cooperación ou en convenios.

Artigo 144. *Técnicas de cooperación.*

1. Poderase dar cumprimento ao principio de cooperación de acordo coas técnicas que as administracións interesadas consideren máis adecuadas, como poden ser:

- a) A participación en órganos de cooperación, co fin de deliberar e, se for o caso, acordar medidas en materias sobre as cales teñan competencias diferentes administracións públicas.
- b) A participación en órganos consultivos doutras administracións públicas.
- c) A participación dunha Administración pública en organismos públicos ou entidades dependentes ou vinculados a outra Administración diferente.
- d) A prestación de medios materiais, económicos ou persoais a outras administracións públicas.
- e) A cooperación interadministrativa para a aplicación coordinada da normativa reguladora dunha determinada materia.
- f) A emisión de informes non preceptivos co fin de que as diferentes administracións expresen o seu criterio sobre propostas ou actuacións que incidan nas súas competencias.
- g) As actuacións de cooperación en materia patrimonial, incluídos os cambios de titularidade e a cesión de bens, previstas na lexislación patrimonial.
- h) Calquera outra prevista na lei.

2. Nos convenios e acordos en que se formalice a cooperación preveranse as condicións e os compromisos que asumen as partes que os subscriben.

3. Cada Administración pública manterá actualizado un rexistro electrónico dos órganos de cooperación en que participe e dos convenios que subscribise.

Sección 2.ª Técnicas orgánicas de cooperación

Artigo 145. Órganos de cooperación.

1. Os órganos de cooperación son órganos de composición multilateral ou bilateral, de ámbito xeral ou especial, constituídos por representantes da Administración xeral do Estado, das administracións das comunidades ou cidades de Ceuta e Melilla ou, se for o caso, das entidades locais, para acordar voluntariamente actuacións que melloren o exercicio das competencias que cada Administración pública ten.

2. Os órganos de cooperación rexeranse polo disposto nesta lei e polas disposicións específicas que lles sexan de aplicación.

3. Os órganos de cooperación entre distintas administracións públicas nos cales participe a Administración xeral do Estado, deberanse inscribir no Rexistro Estatal de Órganos e Instrumentos de Cooperación para que resulte válida a súa sesión constitutiva.

4. Os órganos de cooperación, salvo oposición dalgunha das partes, poderán adoptar acordos a través dun procedemento simplificado e por subscrición sucesiva das partes, por calquera das formas admitidas en dereito, nos termos que se establezan de común acordo.

Artigo 146. Conferencia de Presidentes.

1. A Conferencia de Presidentes é un órgano de cooperación multilateral entre o Goberno da Nación e os respectivos gobernos das comunidades autónomas e está formada polo presidente do Goberno, que a preside, e polos presidentes das comunidades autónomas e das cidades de Ceuta e Melilla.

2. A Conferencia de Presidentes ten por obxecto a deliberación de asuntos e a adopción de acordos de interese para o Estado e as comunidades autónomas, e está asistida para a preparación das súas reunións por un comité preparatorio do cal forman parte un ministro do Goberno, que o preside, e un conselleiro de cada comunidade autónoma.

Artigo 147. Conferencias sectoriais.

1. A conferencia sectorial é un órgano de cooperación, de composición multilateral e ámbito sectorial determinado, que reúne, como presidente, o membro do Goberno que, en representación da Administración xeral do Estado, resulte competente por razón da materia, e os correspondentes membros dos consellos de Goberno, en representación das comunidades autónomas e das cidades de Ceuta e Melilla.

2. As conferencias sectoriais, ou órganos sometidos ao seu réxime xurídico con outra denominación, deberanse inscribir no Rexistro Electrónico Estatal de Órganos e Instrumentos de Cooperación para a súa válida constitución.

3. Cada conferencia sectorial disporá dun regulamento de organización e funcionamento interno aprobado polos seus membros.

Artigo 148. Funcións das conferencias sectoriais.

1. As conferencias sectoriais poden exercer funcións consultivas, decisorias ou de coordinación orientadas a alcanzar acordos sobre materias comúns.

2. En particular, as conferencias sectoriais exercerán, entre outras, as seguintes funcións:

a) Ser informadas sobre os anteproxectos de leis e os proxectos de regulamentos do Goberno da Nación ou dos consellos de Goberno das comunidades autónomas cando afecten de maneira directa o ámbito competencial das outras administracións públicas ou

cando así estea previsto na normativa sectorial aplicable, ben a través do seu pleno ben a través da comisión ou o grupo de traballo con mandato para o efecto.

b) Establecer plans específicos de cooperación entre comunidades autónomas na materia sectorial correspondente, procurando a supresión de duplicidades e a consecución dunha mellor eficiencia dos servizos públicos.

c) Intercambiar información sobre as actuacións programadas polas distintas administracións públicas en exercicio das súas competencias e que poidan afectar as outras administracións.

d) Establecer mecanismos de intercambio de información, especialmente de contido estatístico.

e) Acordar a organización interna da conferencia sectorial e do seu método de traballo.

f) Fixar os criterios obxectivos que sirvan de base para a distribución territorial dos créditos orzamentarios, así como a súa distribución ao comezo do exercicio económico, de acordo co previsto na Lei 47/2003, do 26 de novembro.

Artigo 149. *Convocatoria das reunións das conferencias sectoriais.*

1. Corresponde ao ministro que presida a conferencia sectorial acordar a convocatoria das reunións por iniciativa propia, ao menos unha vez por ano, ou cando o soliciten, ao menos, a terceira parte dos seus membros. Neste último caso, a solicitude deberá incluír a proposta de orde do día.

2. A convocatoria, que deberá acompañarse dos documentos necesarios coa suficiente anticipación, deberá conter a orde do día prevista para cada sesión, sen que poidan examinarse asuntos que non figuren nela, salvo que todos os membros da conferencia sectorial manifesten a súa conformidade. A orde do día de cada reunión será proposta polo presidente e deberá especificar o carácter consultivo, decisorio ou de coordinación de cada un dos asuntos que se van tratar.

3. Cando a conferencia sectorial se teña que reunir co obxecto exclusivo de emitir informe sobre un proxecto normativo, a convocatoria, a constitución e a adopción de acordos poderanse efectuar por medios electrónicos, telefónicos ou audiovisuais que garantan a intercomunicación entre eles e a unidade de acto, tales como a videoconferencia ou o correo electrónico. Os acordos entenderanse adoptados no lugar onde estea a presidencia, de acordo co procedemento que se estableza no regulamento de funcionamento interno da conferencia sectorial.

De conformidade co previsto neste número, a elaboración e a remisión de actas poderanse realizar a través de medios electrónicos.

Artigo 150. *Secretaría das conferencias sectoriais.*

1. Cada conferencia sectorial terá un secretario que será designado polo presidente da conferencia sectorial.

2. Corresponden ao secretario da conferencia sectorial, ao menos, as seguintes funcións:

a) Preparar as reunións e asistir a elas con voz pero sen voto.

b) Efectuar a convocatoria das sesións da conferencia sectorial por orde do presidente.

c) Recibir os actos de comunicación dos membros da conferencia sectorial e, por tanto, as notificacións, peticións de datos, rectificacións ou calquera outra clase de escritos de que deba ter coñecemento.

d) Redactar e autorizar as actas das sesións.

e) Expedir certificacións das consultas, recomendacións e acordos aprobados e custodiar a documentación xerada con motivo da celebración das súas reunións.

f) Cantas outras funcións sexan inherentes á súa condición de secretario.

Artigo 151. *Clases de decisións da conferencia sectorial.*

1. A adopción de decisións requirirá a votación previa dos membros da conferencia sectorial. Esta votación producirase pola representación que cada Administración pública teña e non polos distintos membros de cada unha delas.

2. As decisións que adopte a conferencia sectorial poderán revestir a forma de:

a) Acordo: supón un compromiso de actuación no exercicio das respectivas competencias. Son de obrigado cumprimento e directamente exixibles de acordo co previsto na Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa, salvo para os que votasen en contra mentres non decidan subscribilos con posterioridade. O acordo será certificado en acta.

Cando a Administración xeral do Estado exerza funcións de coordinación, de acordo coa orde constitucional de distribución de competencias do ámbito material respectivo, o acordo que se adopte na conferencia sectorial, e no cal se incluírán os votos particulares que se formulasen, será de obrigado cumprimento para todas as administracións públicas integrantes da conferencia sectorial, con independencia do sentido do seu voto e será exixible conforme o establecido na Lei 29/1998, do 13 de xullo. O acordo será certificado en acta.

As conferencias sectoriais poderán adoptar plans conxuntos, de carácter multilateral, entre a Administración xeral do Estado e a das comunidades autónomas, para comprometer actuacións conxuntas para a consecución dos obxectivos comúns, que terán a natureza de acordo da conferencia sectorial e se publicarán no «Boletín Oficial del Estado».

O acordo aprobatorio dos plans deberá especificar, segundo a súa natureza, os seguintes elementos, de acordo co previsto na lexislación orzamentaria:

- 1.º Os obxectivos de interese común que se pretenden cumprir.
- 2.º As actuacións que desenvolverá cada Administración.
- 3.º As achegas de medios persoais e materiais de cada Administración.
- 4.º Os compromisos de achega de recursos financeiros.
- 5.º A duración, así como os mecanismos de seguimento, avaliación e modificación.

b) Recomendación: ten como finalidade expresar a opinión da conferencia sectorial sobre un asunto que se somete á súa consulta. Os membros da conferencia sectorial comprométese a orientar a súa actuación nesa materia de conformidade co previsto na recomendación, salvo os que votasen en contra mentres non decidan subscribila con posterioridade. Se algún membro se aparta da recomendación, deberá motivalo e incorporar a dita xustificación no correspondente expediente.

Artigo 152. *Comisións sectoriais e grupos de traballo.*

1. A comisión sectorial é o órgano de traballo e apoio de carácter xeral da conferencia sectorial e está constituída polo secretario de Estado ou órgano superior da Administración xeral do Estado designado para o efecto polo ministro correspondente, que a presidirá, e un representante de cada comunidade autónoma, así como un representante da cidade de Ceuta e da cidade de Melilla. O exercicio das funcións propias da secretaría da comisión sectorial corresponderá a un funcionario do ministerio correspondente.

Se así se prevé no regulamento interno de funcionamento da conferencia sectorial, as comisións sectoriais e os grupos de traballo poderán funcionar de forma electrónica ou por medios telefónicos ou audiovisuais, que garantan a intercomunicación entre eles e a unidade de acto, tales como a videoconferencia ou o correo electrónico. Os acordos entenderanse adoptados no lugar onde estea a presidencia, de acordo co procedemento que se estableza no regulamento de funcionamento interno da conferencia sectorial.

2. A comisión sectorial exercerá as seguintes funcións:

a) A preparación das reunións da conferencia sectorial, para o cal tratará os asuntos incluídos na orde do día da convocatoria.

- b) O seguimento dos acordos adoptados pola conferencia sectorial.
- c) O seguimento e a avaliación dos grupos de traballo constituídos.
- d) Calquera outra que lle encomende a conferencia sectorial.

3. As conferencias sectoriais poderán crear grupos de traballo, de carácter permanente ou temporal, formados por directores xerais, subdirectores xerais ou equivalentes das diferentes administracións públicas que formen parte da dita conferencia, para levar a cabo as tarefas técnicas que lles asigne a conferencia sectorial ou a comisión sectorial. A estes grupos de traballo poderán ser convidados expertos de recoñecido prestixio na materia que se vaia tratar.

O director do grupo de traballo, que será un representante da Administración xeral do Estado, poderá solicitar, co voto favorable da maioría dos seus membros, a participación nel das organizacións representativas de intereses afectados, co fin de recoller propostas ou formular consultas.

Artigo 153. *Comisións bilaterais de cooperación.*

1. As comisións bilaterais de cooperación son órganos de cooperación de composición bilateral que reúnen, por un número igual de representantes, membros do Goberno, en representación da Administración xeral do Estado, e membros do consello de Goberno da comunidade autónoma ou representantes da cidade de Ceuta ou da cidade de Melilla.

2. As comisións bilaterais de cooperación exercen funcións de consulta e adopción de acordos que teñan por obxecto a mellora da coordinación entre as respectivas administracións en asuntos que afecten de forma singular a comunidade autónoma, a cidade de Ceuta ou a cidade de Melilla.

3. Para o desenvolvemento da súa actividade, as comisións bilaterais de cooperación poderán crear grupos de traballo e poderán convocarse e adoptar acordos por videoconferencia ou por medios electrónicos.

4. As decisións adoptadas polas comisións bilaterais de cooperación revestirán a forma de acordos e serán de obrigado cumprimento, cando así se prevexa expresamente, para as dúas administracións que o subscriban e, nese caso, serán exhibibles conforme o establecido na Lei 29/1998, do 13 de xullo. O acordo será certificado en acta.

5. O previsto neste artigo será de aplicación sen prexuízo das peculiaridades que, de acordo coas finalidades básicas previstas, se establezan nos estatutos de autonomía en materia de organización e funcións das comisións bilaterais.

Artigo 154. *Comisións territoriais de coordinación.*

1. Cando a proximidade territorial ou a concorrencia de funcións administrativas así o requira, poderán crearse comisións territoriais de coordinación, de composición multilateral, entre administracións cuxos territorios sexan coincidentes ou limítrofes, para mellorar a coordinación da prestación de servizos, previr duplicidades e mellorar a eficiencia e a calidade dos servizos. En función das administracións afectadas por razón da materia, estas comisións poderán estar formadas por:

- a) Representantes da Administración xeral do Estado e representantes das entidades locais.
- b) Representantes das comunidades autónomas e representantes das entidades locais.
- c) Representantes da Administración xeral do Estado, representantes das comunidades autónomas e representantes das entidades locais.

2. A decisións adoptadas polas comisións territoriais de cooperación revestirán a forma de acordos, que serán certificados en acta e serán de obrigado cumprimento para as administracións que o subscriban e exhibibles conforme o establecido na Lei 29/1998, do 13 de xullo.

3. O réxime das convocatorias e a secretaría será o mesmo que o establecido para as conferencias sectoriais nos artigos 149 e 150, salvo a regra prevista sobre quen debe exercer as funcións de secretario, que se designará segundo o seu regulamento interno de funcionamento.

CAPÍTULO IV

Relacións electrónicas entre as administracións

Artigo 155. *Transmisións de datos entre administracións públicas.*

1. De conformidade co disposto na Lei orgánica 15/1999, do 13 de decembro, de protección de datos de carácter persoal, e na súa normativa de desenvolvemento, cada Administración deberá facilitar o acceso das restantes administracións públicas aos datos relativos aos interesados que se achen no seu poder, especificando as condicións, protocolos e criterios funcionais ou técnicos necesarios para acceder aos ditos datos coas máximas garantías de seguranza, integridade e dispoñibilidade.

2. A dispoñibilidade de tales datos estará limitada estritamente a aqueles que son requiridos aos interesados polas restantes administracións para a tramitación e resolución dos procedementos e actuacións da súa competencia, de acordo coa súa normativa reguladora.

3. A Administración xeral do Estado, as administracións autonómicas e as entidades locais adoptarán as medidas necesarias e incorporarán nos seus respectivos ámbitos as tecnoloxías precisas para posibilitar a interconexión das súas redes co fin de crear unha rede de comunicacións que interconecte os sistemas de información das administracións públicas e permita o intercambio de información e servizos entre elas, así como a interconexión coas redes das institucións da Unión Europea e doutros Estados membros.

Artigo 156. *Esquema nacional de interoperabilidade e Esquema nacional de seguridade.*

1. O Esquema nacional de interoperabilidade comprende o conxunto de criterios e recomendacións en materia de seguranza, conservación e normalización da información, dos formatos e das aplicacións que deberán ser tidos en conta polas administracións públicas para a toma de decisións tecnolóxicas que garantan a interoperabilidade.

2. O Esquema nacional de seguridade ten por obxecto establecer a política de seguranza na utilización de medios electrónicos no ámbito da presente lei, e está constituído polos principios básicos e requisitos mínimos que garantan adecuadamente a seguranza da información tratada.

Artigo 157. *Reutilización de sistemas e aplicacións de propiedade da Administración.*

1. As administracións porán á disposición de calquera delas que o solicite as aplicacións, desenvolvidas polos seus servizos ou que fosen obxecto de contratación e de cuxos dereitos de propiedade intelectual sexan titulares, salvo que a información a que estean asociadas sexa obxecto de especial protección por unha norma. As administracións cedentes e cesionarias poderán acordar a repercusión do custo de adquisición ou fabricación das aplicacións cedidas.

2. As aplicacións a que se refire o número anterior poderán ser declaradas como de fontes abertas, cando disto derive unha maior transparencia no funcionamento da Administración pública ou se fomenta con isto a incorporación dos cidadáns á sociedade da información.

3. As administracións públicas, con carácter previo á adquisición, desenvolvemento ou ao mantemento ao longo de todo o ciclo de vida dunha aplicación, tanto se se realiza con medios propios ou pola contratación dos servizos correspondentes, deberán consultar no directorio xeral de aplicacións, dependente da Administración xeral do Estado, se existen solucións dispoñibles para a súa reutilización que poidan satisfacer total ou

parcialmente as necesidades, melloras ou actualizacións que se pretenden cubrir, e sempre que os requisitos tecnolóxicos de interoperabilidade e seguraza así o permitan.

Neste directorio constarán tanto as aplicacións dispoñibles da Administración xeral do Estado como as dispoñibles nos directorios integrados de aplicacións do resto das administracións.

No caso de existir unha solución dispoñible para a súa reutilización total ou parcial, as administracións públicas estarán obrigadas ao seu uso, salvo que a decisión de non reutilizala se xustifique en termos de eficiencia conforme o artigo 7 da Lei orgánica 2/2012, do 27 de abril, de estabilidade orzamentaria e sustentabilidade financeira.

Artigo 158. *Transferencia de tecnoloxía entre administracións.*

1. As administracións públicas manterán directorios actualizados de aplicacións para a súa libre reutilización, de conformidade co disposto no Esquema nacional de interoperabilidade. Estes directorios deberán ser plenamente interoperables co directorio xeral da Administración xeral do Estado, de modo que se garanta a súa compatibilidade informática e interconexión.

2. A Administración xeral do Estado manterá un directorio xeral de aplicacións para a súa reutilización, prestará apoio para a libre reutilización de aplicacións e impulsará o desenvolvemento de aplicacións, formatos e estándares comúns no marco dos esquemas nacionais de interoperabilidade e seguraza.

Disposición adicional primeira. *Administración dos territorios históricos do País Vasco.*

Na Comunidade Autónoma do País Vasco, para efectos do disposto no artigo segundo, entenderanse por administracións públicas as deputacións forais e as administracións institucionais delas dependentes ou vinculadas.

Disposición adicional segunda. *Delegados do Goberno nas cidades de Ceuta e Melilla.*

1. Nas cidades de Ceuta e Melilla existirá un delegado do Goberno que representará o Goberno da Nación no seu territorio.

2. As disposicións contidas na presente lei que fagan referencia aos delegados do Goberno nas comunidades autónomas deberanse entender tamén referidas aos delegados do Goberno nas cidades de Ceuta e Melilla.

3. Nas cidades de Ceuta e Melilla existirá unha comisión de asistencia ao delegado do Goberno, presidida por el mesmo e integrada polo secretario xeral e os responsables dos servizos territoriais. Ás súas sesións deberán asistir os titulares dos órganos e servizos territoriais, tanto integrados como non integrados que o delegado do Goberno considere oportuno.

Disposición adicional terceira. *Relacións coas cidades de Ceuta e Melilla.*

O disposto nesta lei sobre as relacións entre a Administración xeral do Estado e as administracións das comunidades autónomas será de aplicación ás relacións coas cidades de Ceuta e Melilla na medida en que afecte o exercicio das competencias estatutariamente asumidas.

Disposición adicional cuarta. *Adaptación de entidades e organismos públicos existentes no ámbito estatal.*

Todas as entidades e organismos públicos que integran o sector público estatal existentes no momento da entrada en vigor desta lei deberanse adaptar ao seu contido no prazo de tres anos contados desde a súa entrada en vigor e ata que se realice a adaptación rexeranse pola súa normativa específica.

A adaptación realizarase preservando as actuais especialidades dos organismos e entidades en materia de persoal, patrimonio, réxime orzamentario, contabilidade, control

económico-financieiro e de operacións como axente de financiamento, incluíndo, respecto destas últimas, o sometemento, se for o caso, ao ordenamento xurídico privado. As especialidades preservaranse sempre que non xerasen deficiencias importantes no control de ingresos e gastos causantes dunha situación de desequilibrio financieiro no momento da súa adaptación.

As entidades que non tivesen a consideración de poder adxudicador preservarán esta especialidade en canto non se opoña á normativa comunitaria.

As entidades que teñan como fins a promoción da internacionalización da economía e da empresa española preservarán, ademais, e coas mesmas limitacións, as especialidades en materia de axudas en canto non se opoñan á normativa comunitaria.

Disposición adicional quinta. *Xestión compartida de servizos comúns dos organismos públicos estatais existentes.*

1. Os organismos públicos integrantes do sector público estatal á entrada en vigor desta lei compartirán a organización e xestión dos seus servizos comúns salvo que a decisión de non compartilos se xustifique, nunha memoria elaborada para o efecto e que se dirixirá ao Ministerio de Facenda e Administracións Públicas, en termos de eficiencia, conforme o artigo 7 da Lei orgánica 2/2012, do 27 de abril, en razóns de seguranza nacional, ou cando a organización e xestión compartida afecte servizos que se deban prestar de forma autónoma en atención á independencia do organismo público.

2. A organización e xestión compartida dos servizos comúns a que se refire o artigo 95 poderá realizarse das formas seguintes:

- a) Mediante a súa coordinación polo departamento con competencias en materia de Facenda pública ou por un organismo autónomo vinculado ou dependente del.
- b) Mediante a súa coordinación polo departamento a que estea vinculado ou do cal dependa o organismo público.
- c) Mediante a súa coordinación polo organismo público a que estea vinculado ou do cal dependa, pola súa vez, o organismo público.

Disposición adicional sexta. *Transformación dos medios propios estatais existentes.*

Todas as entidades e organismos públicos que no momento da entrada en vigor desta lei teñan a condición de medio propio no ámbito estatal deberán adaptarse ao previsto nesta lei no prazo de seis meses contado desde a súa entrada en vigor.

Disposición adicional sétima. *Rexistro Electrónico Estatal de Órganos e Instrumentos de Cooperación.*

1. A Administración xeral do Estado manterá actualizado un rexistro electrónico dos órganos de cooperación en que participa ela ou algún dos seus organismos públicos ou entidades vinculados ou dependentes e de convenios celebrados co resto das administracións públicas. Este rexistro será dependente da Secretaría de Estado de Administracións Públicas.

2. A creación, modificación ou extinción dos órganos de cooperación, así como a subscripción, extinción, prórroga ou modificación de calquera convenio celebrado pola Administración xeral do Estado ou algún dos seus organismos públicos ou entidades vinculados ou dependentes deberá ser comunicada polo órgano desta que o subscribise, no prazo de quince días desde que ocorra o feito inscribible, ao Rexistro Electrónico Estatal de Órganos e Instrumentos de Cooperación.

3. Os departamentos ministeriais que exerzan a secretaría dos órganos de cooperación deberán comunicar ao rexistro, antes do 30 de xaneiro de cada ano, os órganos de cooperación que extinguisen.

4. O ministro de Facenda e Administracións Públicas elevará anualmente ao Consello de Ministros un informe sobre a actividade dos órganos de cooperación existentes, así

como sobre os convenios vixentes a partir dos datos e análises proporcionados polo Rexistro Electrónico Estatal de Órganos e Instrumentos de Cooperación.

5. Os órganos de cooperación e os convenios vixentes dispoñen do prazo de seis meses, contado desde a entrada en vigor da lei, para solicitaren a súa inscrición neste rexistro.

6. Os órganos de cooperación que non se reunisen nun prazo de cinco anos desde a súa creación ou nun prazo de cinco anos desde a entrada en vigor desta lei quedarán extinguidos.

Disposición adicional oitava. *Adaptación dos convenios vixentes subscritos por calquera Administración pública e inscrición de organismos e entidades no Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local.*

1. Todos os convenios vixentes subscritos por calquera Administración pública ou calquera dos seus organismos ou entidades vinculados ou dependentes deberanse adaptar ao aquí previsto no prazo de tres anos contado desde a entrada en vigor desta lei.

Non obstante, esta adaptación será automática, no que se refire ao prazo de vixencia do convenio, por aplicación directa das regras previstas no artigo 49.h).1.º para os convenios que non tivesen determinado un prazo de vixencia ou, existindo, tivesen establecida unha prórroga tácita por tempo indefinido no momento da entrada en vigor desta lei. Nestes casos o prazo de vixencia do convenio será de catro anos contando desde a entrada en vigor da presente lei.

2. Todos os organismos e entidades, vinculados ou dependentes de calquera Administración pública e calquera que sexa a súa natureza xurídica, existentes no momento da entrada en vigor desta lei deberán estar inscritos no Inventario de entidades do sector público estatal, autonómico e local no prazo de tres meses contados desde a dita entrada en vigor.

Disposición adicional novena. *Comisión Sectorial de Administración Electrónica.*

1. A Comisión Sectorial de Administración Electrónica, dependente da Conferencia Sectorial de Administración Pública, é o órgano técnico de cooperación da Administración xeral do Estado, das administracións das comunidades autónomas e das entidades locais en materia de Administración electrónica.

2. O Comisión Sectorial da Administración Electrónica desenvolverá, ao menos, as seguintes funcións:

- a) Asegurar a compatibilidade e interoperabilidade dos sistemas e aplicacións empregados polas administracións públicas.
- b) Impulsar o desenvolvemento da Administración electrónica en España.
- c) Asegurar a cooperación entre as administracións públicas para proporcionar información administrativa clara, actualizada e inequívoca.

3. Cando por razón das materias tratadas resulte de interese, poderán convidarse as organizacións, corporacións ou axentes sociais que se ache conveniente en cada caso a participaren nas deliberacións da comisión sectorial.

Disposición adicional décima. *Achegas aos consorcios.*

Cando as administracións públicas ou calquera dos seus organismos públicos ou entidades vinculados ou dependentes sexan membros dun consorcio, non estarán obrigados a efectuar a achega ao fondo patrimonial ou o financiamento a que se comprometesen para o exercicio corrente se algún dos demais membros do consorcio non tiver realizado a totalidade das súas achegas en diñeiro correspondentes a exercicios anteriores a que estean obrigados.

Disposición adicional décimo primeira. *Conflictos de atribucións intraministeriais.*

1. Os conflitos positivos ou negativos de atribucións entre órganos dun mesmo ministerio serán resoltos polo superior xerárquico común no prazo de dez días, sen que caiba recurso ningún.

2. Nos conflitos positivos, o órgano que se considere competente requirirá de inhibición o que coñeza do asunto, quen suspenderá o procedemento por un prazo de dez días. Se dentro do citado prazo acepta o requirimento, remitirá o expediente ao órgano requirente. En caso de se considerar competente, remitirá acto seguido as actuacións ao superior xerárquico común.

3. Nos conflitos negativos, o órgano que se considere incompetente remitirá directamente as actuacións ao órgano que considere competente, quen decidirá no prazo de dez días e, se for o caso, de se considerar, así mesmo, incompetente, remitirá acto seguido o expediente co seu informe ao superior xerárquico común.

4. Os interesados no procedemento promoverán estes conflitos de acordo co establecido no artigo 14.

Disposición adicional décimo segunda. *Réxime xurídico das autoridades portuarias e portos do Estado.*

As autoridades portuarias e portos do Estado rexeranse pola súa lexislación específica, polas disposicións da Lei 47/2003, do 26 de novembro, que lles sexan de aplicación e, supletoriamente, polo establecido nesta lei.

Disposición adicional décimo terceira. *Réxime xurídico das entidades xestoras e servizos comúns da Seguridade Social.*

1. Ás entidades xestoras, servizos comúns e outros organismos ou entidades que conforme a lei, integran a Administración da Seguridade Social seranlles de aplicación as previsións desta lei relativas aos organismos autónomos, salvo o disposto no parágrafo seguinte.

2. O réxime de persoal, económico-financeiro, patrimonial, orzamentario e contable, de participación na xestión, así como a asistencia xurídica, será o establecido pola súa lexislación específica, pola Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria, nas materias que sexan de aplicación, e supletoriamente por esta lei.

Disposición adicional décimo cuarta. *A organización militar e as delegacións de Defensa.*

1. A organización militar réxese pola súa lexislación específica e polas bases establecidas na Lei orgánica 5/2005, do 17 de novembro, da defensa nacional.

2. As delegacións de Defensa permanecerán integradas no Ministerio de Defensa e rexeranse pola súa normativa específica.

Disposición adicional décimo quinta. *Persoal militar das Forzas Armadas e do Centro Nacional de Intelixencia.*

As referencias que nos artigos 63, 65, 66 e 67 desta lei se realizan aos funcionarios de carreira pertencentes ao subgrupo A1 comprenderán o persoal militar das Forzas Armadas pertencente a corpos e escalas cunha categoría equivalente a aquela.

Estas previsións normativas serán igualmente aplicables ao persoal do Centro Nacional de Intelixencia pertencente ao subgrupo A1, segundo a súa normativa estatutaria.

Disposición adicional décimo sexta. *Servizos territoriais integrados nas delegacións do Goberno.*

Os servizos territoriais que, á entrada en vigor desta lei, estivesen integrados nas delegacións do Goberno continuarán nesta situación e seralles aplicable o previsto na presente lei.

Disposición adicional décimo sétima. *Réxime xurídico da Axencia Estatal de Administración Tributaria.*

A Axencia Estatal de Administración Tributaria rexerá pola súa lexislación específica e, unicamente de forma supletoria e en canto resulte compatible coa súa lexislación específica, polo previsto nesta lei.

O acceso, a cesión ou a comunicación de información de natureza tributaria rexerá en todo caso pola súa lexislación específica.

Disposición adicional décimo oitava. *Réxime xurídico do Centro Nacional de Intelixencia.*

A actuación administrativa dos órganos competentes do Centro Nacional de Intelixencia rexerá polo previsto na súa normativa específica e, no non previsto nela, en canto sexa compatible coa súa natureza e funcións propias, polo disposto na presente lei.

Disposición adicional décimo novena. *Réxime xurídico do Banco de España.*

O Banco de España, na súa condición de banco central nacional, rexerá, en primeiro termo, polo disposto no Tratado de funcionamento da Unión Europea, nos estatutos do Sistema Europeo de Bancos Centrais e do Banco Central Europeo, no Regulamento (UE) n.º 1024/2013 do Consello, do 15 de outubro de 2013, e na Lei 13/1994, do 1 de xuño, de autonomía do Banco de España.

No non previsto nas referidas normas e en canto sexa compatible coa súa natureza e funcións, será de aplicación o previsto na presente lei.

Disposición adicional vixésima. *Réxime xurídico do Fondo de Reestruturación Ordenada Bancaria.*

O Fondo de Reestruturación Ordenada Bancaria terá a consideración de autoridade administrativa independente de conformidade co previsto nesta lei.

Disposición adicional vixésimo primeira. *Órganos colexiados de goberno.*

As disposicións previstas nesta lei relativas aos órganos colexiados non serán de aplicación aos órganos colexiados do Goberno da Nación, aos órganos colexiados de Goberno das comunidades autónomas e aos órganos colexiados de Goberno das entidades locais.

Disposición adicional vixésimo segunda. *Actuación administrativa dos órganos constitucionais do Estado e dos órganos lexislativos e de control autonómicos.*

A actuación administrativa dos órganos competentes do Congreso dos Deputados, do Senado, do Consello Xeral do Poder Xudicial, do Tribunal Constitucional, do Tribunal de Contas, do Defensor do Pobo, das asembleas lexislativas das comunidades autónomas e das institucións autonómicas análogas ao Tribunal de Contas e ao Defensor do Pobo rexerá polo previsto na súa normativa específica, no marco dos principios que inspiran a actuación administrativa de acordo con esta lei.

Disposición transitoria primeira. *Composición e clasificación do sector público institucional.*

A composición e a clasificación do sector público institucional estatal previstas no artigo 84 aplicaranse unicamente aos organismos públicos e ás entidades integrantes do sector público institucional estatal que se creen despois da entrada en vigor da lei e aos que se adaptasen de acordo co previsto na disposición adicional cuarta.

Disposición transitoria segunda. *Entidades e organismos públicos existentes.*

1. Todos os organismos e entidades integrantes do sector público estatal, no momento da entrada en vigor desta lei, continuarán a rexer pola súa normativa específica, incluída a normativa orzamentaria que lles resultaba de aplicación, ata a súa adaptación ao disposto na lei de acordo co previsto na disposición adicional cuarta.

2. Non obstante, en canto non resulte contrario á súa normativa específica:

a) Os organismos públicos existentes no momento da entrada en vigor desta lei e desde ese momento aplicarán os principios establecidos no capítulo I do título II, o réxime de control previsto no artigo 85 e 92.2, e o disposto nos artigos 87, 94, 96, 97 se se transforman, fusionan, disolven ou liquidan despois da entrada en vigor desta lei.

b) As sociedades mercantís estatais, os consorcios, fundacións e fondos sen personalidade xurídica existentes no momento da entrada en vigor desta lei aplicarán desde ese momento, respectivamente, o previsto no capítulo V, capítulo VI, capítulo VII e capítulo VIII do título II.

Disposición transitoria terceira. *Procedementos de elaboración de normas na Administración xeral do Estado.*

Os procedementos de elaboración de normas que se acharen en tramitación na Administración xeral do Estado á entrada en vigor desta lei tramitaranse de acordo co establecido na normativa vixente no momento en que se iniciaron.

Disposición transitoria cuarta. *Réxime transitorio das modificacións introducidas na disposición derradeira novena.*

O establecido na disposición derradeira novena será de aplicación aos expedientes de contratación iniciados con posterioridade á entrada en vigor da dita disposición. Para estes efectos, entenderase que os expedientes de contratación foron iniciados se se publicase a correspondente convocatoria do procedemento de adxudicación do contrato. No caso de procedementos negociados, para determinar o momento de iniciación terase en conta a data de aprobación dos pregos.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

Quedan derogadas cantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan, contradigan ou resulten incompatibles co disposto na presente lei e, en especial:

- a) O artigo 87 da Lei 7/1985, do 2 de abril, reguladora das bases do réxime local.
- b) O artigo 110 do texto refundido das disposicións legais vixentes en materia de réxime local, aprobado polo Real decreto lexislativo 781/1986, do 18 de abril.
- c) A Lei 6/1997, do 14 de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado.
- d) Os artigos 44, 45 e 46 da Lei 50/2002, do 26 de decembro, de fundacións.
- e) A Lei 28/2006, do 18 de xullo, de axencias estatais para a mellora dos servizos públicos.
- f) Os artigos 12, 13, 14 e 15 e disposición adicional sexta da Lei 15/2014, do 16 de setembro, de racionalización do sector público e outras medidas de reforma administrativa.

g) O artigo 6.1.f), a disposición adicional terceira, a disposición transitoria segunda e a disposición transitoria cuarta do Real decreto 1671/2009, do 6 de novembro, polo que se desenvolve parcialmente a Lei 11/2007, do 22 de xuño, de acceso electrónico dos cidadáns aos servizos públicos.

h) Os artigos 37, 38, 39 e 40 do Decreto do 17 de xuño de 1955 polo que se aproba o Regulamento de servizos das corporacións locais.

Ata que, de acordo co previsto na disposición adicional cuarta, conclúa o prazo de adaptación das axencias existentes no sector público estatal, manterase en vigor a Lei 28/2006, do 18 de xullo.

Disposición derradeira primeira. *Modificación da Lei 23/1982, do 16 de xuño, reguladora do patrimonio nacional.*

O número un do artigo oitavo da Lei 23/1982, do 16 de xuño, reguladora do patrimonio nacional, quedará redactado na forma seguinte:

«Un. O Consello de Administración do Patrimonio Nacional estará constituído polo seu presidente, polo xerente e por un número de vogais non superior a trece, todos os cales deberán ser profesionais de recoñecido prestixio. Ao presidente e ao xerente seralles de aplicación o establecido no artigo 2 da Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio do alto cargo da Administración xeral do Estado, e o seu nomeamento débese realizar entre funcionarios de carreira do Estado, das comunidades autónomas ou das entidades locais pertencentes a corpos clasificados no subgrupo A1.

Dous dos vogais, ao menos, deberán provir de institucións museísticas e culturais de recoñecido prestixio e proxección internacional. Igualmente, en dous dos vogais, ao menos, deberá concorrer a condición de alcaldes de concellos en cuxo termo municipal radiquen bens inmoables históricos do patrimonio nacional.

O presidente, o xerente e os demais membros do Consello de Administración serán nomeados mediante real decreto, logo de deliberación do Consello de Ministros por proposta do presidente do Goberno.»

Disposición derradeira segunda. *Modificación do Real decreto lei 12/1995, do 28 de decembro, sobre medidas urxentes en materia orzamentaria, tributaria e financeira.*

Un. Engádesse un novo número tres á disposición adicional sexta e renuméranse os números tres a seis como catro a sete. O número tres terá a seguinte redacción:

«Tres. Consello Xeral.

1. O Instituto de Crédito Oficial estará rexido por un Consello Xeral, que terá ao seu cargo a superior dirección da súa administración e xestión.

2. O Consello Xeral estará formado polo presidente da entidade, que o será tamén do Consello, e dez vogais, e estará asistido polo secretario e, se for o caso, polo vicesecretario.

Todos os integrantes do Consello Xeral actuarán sempre en interese do Instituto de Crédito Oficial no exercicio das súas funcións como membros do Consello Xeral.

3. O nomeamento e o cesamento dos vogais do Consello Xeral corresponden ao Consello de Ministros, por proposta do ministro de Economía e Competitividade, que os designará entre persoas de recoñecido prestixio e competencia profesional no ámbito de actividade do Instituto de Crédito Oficial.

4. Catro dos dez vogais do Consello serán independentes. Para tal efecto, entenderase independente aquel que non sexa persoal ao servizo do sector público.

5. O mandato dos vogais independentes será de tres anos, despois do cal caberá unha soa reelección.

Regulamentariamente estableceranse as causas de cesamento dos ditos vogais, así como o réxime xurídico a que quedan sometidos os integrantes do Consello Xeral.

6. Cada un dos vogais independentes disporá de dous votos exclusivamente para a adopción de acordos relativos a operacións financeiras de activo e pasivo propias do negocio do Instituto.»

Dous. Engádesse unha nova disposición transitoria, que terá a seguinte redacción:

«Disposición transitoria quinta. *Operacións e atribucións vixentes.*

A modificación da disposición adicional sexta do Real decreto lei 12/1995, do 28 de decembro, introducida pola disposición derradeira segunda da Lei 40/2015, do 1 de outubro, de réxime xurídico do sector público, non afectará o réxime das operacións do Instituto de Crédito Oficial actualmente en vigor, sen que por isto se modifiquen os termos e as condicións dos contratos e convenios subscritos.

Adicionalmente, manteranse as atribucións, poderes e delegacións conferidos polo Consello Xeral noutras autoridades e órganos do Instituto de Crédito Oficial ata que o Consello Xeral decida, se for o caso, a súa revisión.

Os conselleiros que, á entrada en vigor da disposición derradeira segunda da Lei 40/2015, do 1 de outubro, de réxime xurídico do sector público, formasen parte do Consello Xeral do Instituto de Crédito Oficial continuarán no exercicio das súas funcións ata que se nomeen os que os vaian suceder.»

Disposición derradeira terceira. *Modificación da Lei 50/1997, do 27 de novembro, do Goberno.*

A Lei 50/1997, do 27 de novembro, do Goberno, queda modificada nos seguintes termos:

Un. O número segundo do artigo 4 queda redactado nos seguintes termos:

«2. Ademais dos ministros titulares dun departamento, poderán existir ministros sen carteira, aos cales se atribuirá a responsabilidade de determinadas funcións gobernamentais. En caso de que existan ministros sen carteira, determinarase por real decreto o ámbito das súas competencias, a estrutura administrativa, así como os medios materiais e persoais que queden adscritos a el.»

Dous. Modifícase o artigo 5, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 5. *Do Consello de Ministros.*

1. Ao Consello de Ministros, como órgano colexiado do Goberno, correspóndelle o exercicio das seguintes funcións:

- a) Aprobar os proxectos de lei e remitilos ao Congreso dos Deputados ou, se for o caso, ao Senado.
- b) Aprobar o proxecto de lei de orzamentos xerais do Estado.
- c) Aprobar os reais decretos leis e os reais decretos legislativos.
- d) Acordar a negociación e sinatura de tratados internacionais, así como a súa aplicación provisional.
- e) Remitir os tratados internacionais ás Cortes Xerais nos termos previstos nos artigos 94 e 96.2 da Constitución.
- f) Declarar os estados de alarma e de excepción e propor ao Congreso dos Deputados a declaración do estado de sitio.
- g) Dispor a emisión de débeda pública ou contraer crédito, cando fose autorizado por unha lei.

h) Aprobar os regulamentos para o desenvolvemento e a execución das leis, logo de ditame do Consello de Estado, así como as demais disposicións regulamentarias que procedan.

i) Crear, modificar e suprimir os órganos directivos dos departamentos ministeriais.

j) Adoptar programas, plans e directrices vinculantes para todos os órganos da Administración xeral do Estado.

k) Exercer cantas outras atribucións lle confiran a Constitución, as leis e calquera outra disposición.

2. Ás reunións do Consello de Ministros poderán asistir os secretarios de Estado e, excepcionalmente, outros altos cargos, cando sexan convocados para isto.

3. As deliberacións do Consello de Ministros serán secretas.»

Tres. O número segundo do artigo 6 queda redactado nos seguintes termos:

«2. O real decreto de creación dunha comisión delegada deberá especificar, en todo caso:

a) O membro do Goberno que asume a presidencia da comisión.

b) Os membros do Goberno e, se for o caso, os secretarios de Estado que a integran.

c) As funcións que se atribúen á comisión.

d) O membro da comisión a que lle corresponde a secretaría.

e) O réxime interno de funcionamento e, en particular, o de convocatorias e suplencias.»

Catro. O número segundo do artigo 7 queda redactado nos seguintes termos:

«2. Actúan baixo a dirección do titular do departamento a que pertenzan. Cando estean adscritos á Presidencia do Goberno, actúan baixo a dirección do presidente.»

Cinco. O artigo 8 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 8. *Da Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios.*

1. A Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios estará integrada polos titulares das secretarías de Estado e polos subsecretarios dos distintos departamentos ministeriais.

Asistirá igualmente o avogado xeral do Estado e aqueles altos cargos con rango de secretario de Estado ou subsecretario que sexan convocados polo presidente por razón da materia de que se trate.

2. A Presidencia da Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios corresponde a un vicepresidente do Goberno ou, na súa falta, ao ministro da Presidencia. En caso de ausencia do presidente da Comisión, a presidencia recaerá no ministro que corresponda segundo a orde de precedencia dos departamentos ministeriais. Non se entenderá por ausencia a interrupción transitoria na asistencia á reunión da Comisión. Nese caso, as funcións que puideren corresponder ao presidente serán exercidas pola seguinte autoridade en rango presente, de conformidade coa orde de precedencia dos distintos departamentos ministeriais.

3. A Secretaría da Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios será exercida polo subsecretario da Presidencia. En caso de ausencia, vacante ou enfermidade, actuará como secretario o director do Secretariado do Goberno.

4. As deliberacións da Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios serán reservadas. En ningún caso a Comisión poderá adoptar decisións ou acordos por delegación do Goberno.

5. Corresponde á Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios:

- a) O exame de todos os asuntos que se vaian someter á aprobación do Consello de Ministros, excepto os nomeamentos, cesamentos, ascensos a calquera dos empregos da categoría de oficiais xerais e aqueles que, excepcionalmente e por razóns de urxencia, deban ser sometidos directamente ao Consello de Ministros.
- b) A análise ou discusión daqueles asuntos que, sen seren competencia do Consello de Ministros ou das súas comisións delegadas, afecten varios ministerios e sexan sometidos á Comisión polo seu presidente.»

Seis. Modifícase o artigo 9, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 9. *Do Secretariado do Goberno.*

1. O Secretariado do Goberno, como órgano de apoio do Consello de Ministros, das Comisións Delegadas do Goberno e da Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios, exercerá as seguintes funcións:

- a) Asistir o ministro-secretario do Consello de Ministros.
- b) Remitir as convocatorias aos diferentes membros dos órganos colexiados anteriormente enumerados.
- c) Colaborar coas secretarías técnicas das comisións delegadas do Goberno.
- d) Arquivar e custodiar as convocatorias, ordes do día e actas das reunións.
- e) Velar polo cumprimento dos principios de boa regulación aplicables ás iniciativas normativas e contribuír á mellora da calidade técnica das disposicións aprobadas polo Goberno.
- f) Velar pola correcta e fiel publicación das disposicións e normas emanadas do Goberno que se deban inserir no “Boletín Oficial del Estado”.

2. Así mesmo, o Secretariado do Goberno, como órgano de asistencia ao ministro da Presidencia, exercerá as seguintes funcións:

- a) Os trámites relativos á sanción e promulgación real das leis aprobadas polas Cortes Xerais e a expedición dos reais decretos.
- b) A tramitación dos actos e disposicións do rei cuxo referendo corresponde ao presidente do Goberno.
- c) A tramitación dos actos e disposicións que o ordenamento xurídico atribúe á competencia do presidente do Goberno.

3. O Secretariado do Goberno intégrase na estrutura orgánica do Ministerio da Presidencia, tal como se preveña no real decreto de estrutura dese ministerio. O director do Secretariado do Goberno exercerá a secretaría adxunta da Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios.

4. De conformidade coas funcións que ten atribuídas e de acordo coas normas que rexen a elaboración das disposicións de carácter xeral, o Secretariado do Goberno proporá ao ministro da Presidencia a aprobación das instrucións que se deberán seguir para a tramitación de asuntos ante os órganos colexiados do Goberno e os demais previstos no punto segundo deste artigo. As instrucións preverán expresamente a forma de documentar as propostas e os acordos adoptados por medios electrónicos, que deberán asegurar a identidade dos órganos intervinientes e a fidelidade do contido.»

Sete. O artigo 10 queda redactado nos seguintes termos:

«10. Dos gabinetes.

1. Os gabinetes son órganos de apoio político e técnico do presidente do Goberno, dos vicepresidentes, dos ministros e dos secretarios de Estado. Os membros dos gabinetes realizan tarefas de confianza e asesoramento especial sen

que en ningún caso poidan adoptar actos ou resolucións que correspondan legalmente aos órganos da Administración xeral do Estado ou das organizacións adscritas a ela, sen prexuízo da súa asistencia ou pertenza a órganos colexiados que adopten decisións administrativas. Así mesmo, os directores dos gabinetes poderán ditar os actos administrativos propios da xefatura da unidade que dirixen.

Particularmente, os gabinetes prestan o seu apoio aos membros do Goberno e secretarios de Estado no desenvolvemento do seu labor político, no cumprimento das tarefas de carácter parlamentario e nas súas relacións coas institucións e a organización administrativa.

O Gabinete da Presidencia do Goberno regularase por real decreto do presidente no cal se determinará, entre outros aspectos, a súa estrutura e funcións. O resto dos gabinetes regularase polo disposto nesta lei.

2. Os directores de gabinete terán o nivel orgánico que se determine regulamentariamente. O resto de membros do gabinete terán a situación e o grao administrativo que lles correspondan en virtude da lexislación correspondente.

3. As retribucións dos membros dos gabinetes determínanas o Consello de Ministros dentro das consignacións orzamentarias establecidas para o efecto e adecuaranse, en todo caso, ás retribucións da Administración xeral do Estado.»

Oito. Modifícase o artigo 11, coa seguinte redacción:

«Artigo 11. *Dos requisitos de acceso ao cargo.*

Para ser membro do Goberno requírese ser español, maior de idade, desfrutar dos dereitos de sufraxio activo e pasivo, así como non estar inhabilitado para exercer emprego ou cargo público por sentenza xudicial firme e reunir o resto dos requisitos de idoneidade previstos na Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio do alto cargo da Administración xeral do Estado.»

Nove. O artigo 12 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 12. *Do nomeamento e cesamento.*

1. O nomeamento e cesamento do presidente do Goberno producirase nos termos previstos na Constitución.

2. Os vicepresidentes e ministros serán nomeados e separados polo rei, por proposta do presidente do Goberno. O nomeamento producirá o cesamento no posto que, se for o caso, se estivese desempeñando, salvo cando no caso dos vicepresidentes, se designe como tal un ministro que conserve a titularidade do departamento. Cando o cesamento no anterior cargo corresponda ao Consello de Ministros, deixarase constancia desta circunstancia no nomeamento do novo titular. A separación dos ministros sen carteira levará consigo a extinción dos ditos órganos.

3. A separación dos vicepresidentes do Goberno levará consigo a extinción dos ditos órganos, salvo o caso en que simultaneamente se designe outro vicepresidente en substitución do separado.

4. Por real decreto regularase o estatuto aplicable aos presidentes do Goberno despois do seu cesamento.»

Dez. O artigo 13 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 13. *Da suplencia.*

1. Nos casos de vacante, ausencia ou enfermidade, as funcións do presidente do Goberno serán asumidas polos vicepresidentes, de acordo coa correspondente orde de prelación e, na falta deles, polos ministros, segundo a orde de precedencia dos departamentos.

2. A suplencia dos ministros, para o despacho ordinario dos asuntos da súa competencia, será determinada por real decreto do presidente do Goberno e deberá

recaer, en todo caso, noutro membro do Goberno. O real decreto expresará, entre outras cuestións, a causa e o carácter da suplencia.

3. Non se entenderá por ausencia a interrupción transitoria da asistencia á reunión dun órgano colexiado. En tales casos, as funcións que puideren corresponder ao membro do Goberno durante esa situación serán exercidas pola seguinte autoridade en rango presente.»

Once. O artigo 20 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 20. *Delegación e avocación de competencias.*

1. Poden delegar o exercicio de competencias propias:

a) O presidente do Goberno en favor do vicepresidente ou vicepresidentes e dos ministros.

b) Os ministros en favor dos secretarios de Estado e dos subsecretarios dependentes deles, dos delegados do Goberno nas comunidades autónomas e dos demais órganos directivos do ministerio.

2. Así mesmo, son delegables por proposta do presidente do Goberno as funcións administrativas do Consello de Ministros nas comisións delegadas do Goberno.

3. Non son en ningún caso delegables as seguintes competencias:

a) As atribuídas directamente pola Constitución.

b) As relativas ao nomeamento e separación dos altos cargos atribuídas ao Consello de Ministros.

c) As atribuídas aos órganos colexiados do Goberno, coa excepción prevista no número 2 deste artigo.

d) As atribuídas por unha lei que prohiba expresamente a delegación.

4. O Consello de Ministros poderá avocar para si, por proposta do presidente do Goberno, o coñecemento dun asunto cuxa decisión corresponda ás comisións delegadas do Goberno.

A avocación realizarase mediante acordo motivado para o efecto, do cal se fará mención expresa na decisión que se adopte no exercicio da avocación. Contra o acordo de avocación non caberá recurso, aínda que se poderá impugnar no que, se for o caso, se interpoña contra a decisión adoptada.»

Doce. O título V queda redactado do seguinte modo:

«TÍTULO V

Da iniciativa lexislativa e da potestade regulamentaria do Goberno

Artigo 22. *Do exercicio da iniciativa lexislativa e da potestade regulamentaria do Goberno.*

O Goberno exercerá a iniciativa e a potestade regulamentaria de conformidade cos principios e regras establecidos no título VI da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas, e no presente título.

Artigo 23. *Disposicións de entrada en vigor.*

Sen prexuízo do establecido no artigo 2.1 do Código civil, as disposicións de entrada en vigor das leis ou regulamentos cuxa aprobación ou proposta corresponda ao Goberno ou aos seus membros, e que impoñan novas obrigas ás persoas físicas ou xurídicas que desempeñen unha actividade económica ou profesional como

consecuencia do exercicio desta, preverán o comezo da súa vixencia no 2 de xaneiro ou no 1 de xullo seguintes á súa aprobación.

O previsto neste artigo non será de aplicación aos reais decretos leis, nin cando o cumprimento do prazo de transposición de directivas europeas ou outras razóns xustificadas así o aconsellen, feito que debe quedar debidamente acreditado na respectiva memoria.

Artigo 24. *Da forma e xerarquía das disposicións e resolucións do Goberno da Nación e dos seus membros.*

1. As decisións do Goberno da Nación e dos seus membros revisten as formas seguintes:

a) Reais decretos legislativos e reais decretos leis, as decisións que aproban, respectivamente, as normas previstas nos artigos 82 e 86 da Constitución.

b) Reais decretos do presidente do Goberno, as disposicións e actos cuxa adopción veña atribuída ao presidente.

c) Reais decretos acordados en Consello de Ministros, as decisións que aproben normas regulamentarias da competencia deste e as resolucións que deban adoptar a dita forma xurídica.

d) Acordos do Consello de Ministros, as decisións do dito órgano colexiado que non deban adoptar a forma de real decreto.

e) Acordos adoptados en comisións delegadas do Goberno, as disposicións e resolucións de tales órganos colexiados. Tales acordos revestirán a forma de orde do ministro competente ou do ministro da Presidencia, cando a competencia corresponda a distintos ministros.

f) Ordes ministeriais, as disposicións e resolucións dos ministros. Cando a disposición ou resolución afecte varios departamentos, revestirá a forma de orde do ministro da Presidencia, ditada por proposta dos ministros interesados.

2. Os regulamentos ordenaranse segundo a seguinte xerarquía:

1.º Disposicións aprobadas por real decreto do presidente do Goberno ou acordado no Consello de Ministros.

2.º Disposicións aprobadas por orde ministerial.

Artigo 25. *Plan anual normativo.*

1. O Goberno aprobará anualmente un plan normativo que conterá as iniciativas legislativas ou regulamentarias que vaian ser elevadas para a súa aprobación no ano seguinte.

2. O plan anual normativo identificará, conforme os criterios que se establezan regulamentariamente, as normas que se deberán someter a unha análise sobre os resultados da súa aplicación, atendendo fundamentalmente ao custo que supoñen para a Administración ou aos destinatarios e ás cargas administrativas impostas a estes últimos.

3. Cando se eleve para a súa aprobación polo órgano competente unha proposta normativa que non figurase no plan anual normativo a que se refire o presente artigo, será necesario xustificar este feito na correspondente memoria da análise de impacto normativo.

4. O plan anual normativo estará coordinado polo ministerio da Presidencia, co obxecto de asegurar a congruencia de todas as iniciativas que se tramiten e de evitar sucesivas modificacións do réxime legal aplicable a un determinado sector ou área de actividade nun curto espazo de tempo. O ministro da Presidencia elevará o plan ao Consello de Ministros para a súa aprobación antes do 30 de abril.

Por orde do Ministerio da Presidencia aprobaranse os modelos que conteñan a información que se remitirá sobre cada iniciativa normativa para a súa inclusión no plan.

Artigo 26. *Procedemento de elaboración de normas con rango de lei e regulamentos.*

A elaboración dos anteproxectos de lei, dos proxectos de real decreto legislativo e de normas regulamentarias axustarase ao seguinte procedemento:

1. A súa redacción estará precedida de cantos estudos e consultas se consideren convenientes para garantir o acerto e a legalidade da norma.

2. Efectuarase unha consulta pública, a través do portal web do departamento competente, con carácter previo á elaboración do texto, na cal se pedirá opinión aos suxeitos potencialmente afectados pola futura norma e das organizacións máis representativas acerca:

- a) Dos problemas que se pretenden solucionar coa nova norma.
- b) Da necesidade e oportunidade da súa aprobación.
- c) Dos obxectivos da norma.
- d) Das posibles solucións alternativas regulatorias e non regulatorias.

Poderase prescindir do trámite de consulta pública previsto neste número no caso da elaboración de normas orzamentarias ou organizativas da Administración xeral do Estado ou das organizacións dependentes ou vinculadas a estas, cando concorran razóns graves de interese público que o xustifiquen, ou cando a proposta normativa non teña un impacto significativo na actividade económica, non imponha obrigas relevantes aos destinatarios ou regule aspectos parciais dunha materia. Tamén poderá prescindirse deste trámite de consulta no caso de tramitación urxente de iniciativas normativas, tal e como se establece no artigo 27.2. A concorrencia dalgunha ou varias destas razóns, debidamente motivadas, xustificaranse na memoria da análise de impacto normativo.

A consulta pública deberase realizar de tal forma que todos os potenciais destinatarios da norma teñan a posibilidade de emitir a súa opinión, para o cal deberá proporcionarse un tempo suficiente, que en ningún caso será inferior a quince días naturais.

3. O centro directivo competente elaborará con carácter preceptivo unha memoria da análise de impacto normativo, que deberá conter as seguintes alíneas:

a) Oportunidade da proposta e alternativas de regulación estudadas, o que deberá incluír unha xustificación da necesidade da nova norma fronte á alternativa de non aprobar ningunha regulación.

b) Contido e análise xurídica, con referencia ao dereito nacional e da Unión Europea, que incluírá a lista pormenorizado das normas que quedarán derogadas como consecuencia da entrada en vigor da norma.

c) Análise sobre a adecuación da norma proposta á orde de distribución de competencias.

d) Impacto económico e orzamentario, que avaliará as consecuencias da súa aplicación sobre os sectores, colectivos ou axentes afectados pola norma, incluído o efecto sobre a competencia, a unidade de mercado e a competitividade e o seu encaixe coa lexislación vixente en cada momento sobre estas materias. Esta análise incluírá a realización do test peme de acordo coa práctica da Comisión Europea.

e) Así mesmo, identificaranse as cargas administrativas que leva consigo a proposta, cuantificarase o custo do seu cumprimento para a Administración e para os obrigados a soportalas, con especial referencia ao impacto sobre as pequenas e medianas empresas.

f) Impacto por razón de xénero, que analizará e valorará os resultados que se poidan seguir da aprobación da norma desde a perspectiva da eliminación de desigualdades e da súa contribución á consecución dos obxectivos de igualdade de oportunidades e de trato entre mulleres e homes, a partir dos indicadores de situación de partida, de previsión de resultados e de previsión de impacto.

g) Un resumo das principais achegas recibidas no trámite de consulta pública regulado no número 2.

A memoria da análise de impacto normativo incluírá calquera outro dato que puiden ser relevante a criterio do órgano proponente.

4. Cando a disposición normativa sexa un anteproxecto de lei ou un proxecto de real decreto legislativo, cumpridos os trámites anteriores, o titular ou titulares dos departamentos proponentes elevarano, logo de sometemento á Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios, ao Consello de Ministros, a fin de que este decida sobre os posteriores trámites e, en particular, sobre as consultas, ditames e informes que resulten convenientes, así como sobre os termos da súa realización, sen prexuízo dos legalmente preceptivos.

Cando razóns de urxencia así o aconsellen, e sempre que se cumprisen os trámites de carácter preceptivo, o Consello de Ministros poderá prescindir deste trámite e acordar a aprobación do anteproxecto de lei ou proxecto de real decreto legislativo e a súa remisión, se for o caso, ao Congreso dos Deputados ou ao Senado, segundo corresponda.

5. Ao longo do procedemento de elaboración da norma, o centro directivo competente pedirá, ademais dos informes e ditames que resulten preceptivos, cantos estudos e consultas se consideren convenientes para garantir o acerto e a legalidade do texto.

Salvo que normativamente se estableza outra cousa, os informes preceptivos emitiránse nun prazo de dez días, ou dun mes cando o informe se solicite a outra Administración ou a un órgano ou organismo dotado de espacial independencia ou autonomía.

O centro directivo competente poderá solicitar motivadamente a emisión urxente dos informes, estudos e consultas solicitados, e estes deben ser emitidos nun prazo non superior á metade da duración dos indicados no parágrafo anterior.

En todo caso, os anteproxectos de lei, os proxectos de real decreto legislativo e os proxectos de disposicións regulamentarias deberán contar co informe da secretaría xeral técnica do ministerio ou ministerios proponentes.

Así mesmo, cando a proposta normativa afectar a organización administrativa da Administración xeral do Estado, o seu réxime de persoal, os procedementos e a inspección dos servizos, será necesario obter a aprobación previa do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas antes de ser sometida ao órgano competente para promulgalos. Se transcorridos 15 días desde a recepción da solicitude de aprobación por parte do citado ministerio non se tiver formulado ningunha obxección, entenderase concedida a aprobación.

Será, ademais, necesario informe previo do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas cando a norma puiden afectar a distribución das competencias entre o Estado e as comunidades autónomas.

6. Sen prexuízo da consulta previa á redacción do texto da iniciativa, cando a norma afecte os dereitos e intereses lexítimos das persoas, o centro directivo competente publicará o texto no portal web correspondente, co obxecto de dar audiencia aos cidadáns afectados e obter cantas achegas adicionais poidan facer outras persoas ou entidades. Así mesmo, poderase obter directamente a opinión das organizacións ou asociacións recoñecidas por lei que agrupen ou representen as persoas cuxos dereitos ou intereses lexítimos se viren afectados pola norma e cuxos fins garden relación directa co seu obxecto.

O prazo mínimo desta audiencia e información públicas será de 15 días hábiles e poderá ser reducido ata un mínimo de sete días hábiles cando razóns debidamente

motivadas así o xustifiquen; así como cando se aplique a tramitación urxente de iniciativas normativas, tal e como se establece no artigo 27.2. Disto deberase deixar constancia na memoria da análise de impacto normativo.

O trámite de audiencia e información pública só se poderá omitir cando existan graves razóns de interese público, que deberán xustificarse na memoria da análise de impacto normativo. Así mesmo, non será de aplicación ás disposicións orzamentarias ou que regulen os órganos, cargos e autoridades do Goberno ou das organizacións dependentes ou vinculadas a estas.

7. Pedirase o ditame do Consello de Estado ou órgano consultivo equivalente cando sexa preceptivo ou se considere conveniente.

8. Cumpridos os trámites anteriores, a proposta someterase á Comisión Xeral de Secretarios de Estado e Subsecretarios e elevarase ao Consello de Ministros para a súa aprobación e, en caso de proxectos de lei, a súa remisión ao Congreso dos Deputados ou, se for o caso, ao Senado, xunto cunha exposición de motivos e a documentación propia do procedemento de elaboración a que se refiren as alíneas b) e d) do artigo 7 da Lei 19/2013, do 9 de decembro, de transparencia, acceso á información pública e bo goberno, e a súa normativa de desenvolvemento.

9. O Ministerio da Presidencia, co obxecto de asegurar a coordinación e a calidade da actividade normativa do Goberno, analizará os seguintes aspectos:

- a) A calidade técnica e o rango da proposta normativa.
- b) A congruencia da iniciativa co resto do ordenamento xurídico, nacional e da Unión Europea, con outras que se estean elaborando nos distintos ministerios ou que o vaian facer de acordo co plan anual normativo, así como coas que se estean tramitando nas Cortes Xerais.
- c) A necesidade de incluír a derogación expresa doutras normas, así como de refundir na nova outras existentes no mesmo ámbito.
- d) O contido preceptivo da memoria da análise de impacto normativo e, en particular, a inclusión dunha sistemática de avaliación posterior da aplicación da norma cando for preceptivo.
- e) O cumprimento dos principios e regras establecidos neste título.
- f) O cumprimento ou congruencia da iniciativa cos proxectos de redución de cargas administrativas ou boa regulación que se aprobasen en disposicións ou acordos de carácter xeral para a Administración xeral do Estado.
- g) A posible extralimitación da iniciativa normativa respecto do contido da norma comunitaria que se traspoña ao dereito interno.

Regulamentariamente determinarase a composición do órgano encargado da realización desta función, así como o seu modo de intervención no procedemento.

10. Conservaranse no correspondente expediente administrativo, en formato electrónico, a memoria da análise de impacto normativo, os informes e ditames solicitados para a súa tramitación, así como todos os estudos e consultas emitidas e demais actuacións practicadas.

11. O disposto neste artigo e no seguinte non será de aplicación para a tramitación e aprobación de decretos leis, con excepción da elaboración da memoria prevista no número 3, con carácter abreviado, e do establecido nos números 1, 8, 9 e 10.

Artigo 27. Tramitación urxente de iniciativas normativas no ámbito da Administración xeral do Estado.

1. O Consello de Ministros, por proposta do titular do departamento a que corresponda a iniciativa normativa, poderá acordar a tramitación urxente do procedemento de elaboración e aprobación de anteprojectos de lei, reais decretos legislativos e reais decretos, nalgún dos seguintes casos:

a) Cando for necesario para que a norma entre en vigor no prazo exixido para a transposición de directivas comunitarias ou o establecido noutras leis ou normas de dereito da Unión Europea.

b) Cando concorran outras circunstancias extraordinarias que non se puideron prever con anterioridade e exixan a aprobación urxente da norma.

A memoria da análise de impacto normativo que acompañe o proxecto mencionará a existencia do acordo de tramitación urxente, así como as circunstancias que lle serven de fundamento.

2. A tramitación por vía de urxencia implicará que:

a) Os prazos previstos para a realización dos trámites do procedemento de elaboración, establecidos nesta ou noutra norma, se reducirán á metade da súa duración. Se, en aplicación da normativa reguladora dos órganos consultivos que teñan que emitir ditame, for necesario un acordo para requirilo no dito prazo, adoptarao o órgano competente; e, se for o Consello de Ministros, recollerase no acordo previsto no número 1 deste artigo.

b) Non será preciso o trámite de consulta pública previsto no artigo 26.2, sen prexuízo da realización dos trámites de audiencia pública ou de información pública sobre o texto a que se refire o artigo 26.6, cuxo prazo de realización será de sete días.

c) A falta de emisión dun ditame ou informe preceptivo en prazo non impedirá a continuación do procedemento, sen prexuízo da súa eventual incorporación e consideración cando se reciba.

Artigo 28. *Informe anual de avaliación.*

1. O Consello de Ministros, por proposta do Ministerio da Presidencia, aprobará, antes do 30 de abril de cada ano, un informe anual en que se reflecta o grao de cumprimento do plan anual normativo do ano anterior, as iniciativas adoptadas que non estaban inicialmente incluídas no citado plan, así como as incluídas en anteriores informes de avaliación con obxectivos plurianuais que producen, ao menos, parte dos seus efectos no ano que se avalía.

2. No informe incluíranse as conclusións da análise da aplicación das normas a que se refire o artigo 25.2 que, de acordo co previsto na súa respectiva memoria, tivesen que ser avaliadas no exercicio anterior. A avaliación realizarase nos termos e prazos previstos na memoria da análise de impacto normativo e deberá comprender, en todo caso:

a) A eficacia da norma, entendendo por tal a medida en que conseguiron os fins pretendidos coa súa aprobación.

b) A eficiencia da norma, identificando as cargas administrativas que poderían non ter sido necesarias.

c) A sustentabilidade da disposición.

O informe poderá conter recomendacións específicas de modificación e, se for o caso, derogación das normas avaliadas, cando así o aconselle o resultado da análise.»

Trece. Engádesse un título VI en que se inclúe o artigo 26 actual, que se renumera como artigo 29, e que queda redactado do seguinte modo:

«TÍTULO VI

Do control do Goberno

Artigo 29. *Do control dos actos do Goberno.*

1. O Goberno está suxeito á Constitución e ao resto do ordenamento xurídico en toda a súa actuación.

2. Todos os actos e omisións do Goberno están sometidos ao control político das Cortes Xerais.

3. Os actos, a inactividade e as actuacións materiais que constitúan unha vía de feito do Goberno e dos órganos e autoridades regulados na presente lei son impugnables ante a xurisdición contencioso-administrativa, de conformidade co disposto na súa lei reguladora.

4. A actuación do Goberno é impugnable ante o Tribunal Constitucional nos termos da lei orgánica que regula este.»

Disposición derradeira cuarta. *Modificación da Lei 50/2002, do 26 de decembro, de fundacións.*

O número 2 do artigo 34 da Lei 50/2002, do 26 de decembro, de fundacións, queda redactado nos seguintes termos:

«2. As funcións de protectorado respecto das fundacións de competencia estatal serán exercidas pola Administración xeral do Estado a través dun único órgano administrativo, na forma que regulamentariamente se determine.»

Disposición derradeira quinta. *Modificación da Lei 22/2003, do 9 de xullo, concursal.*

A Lei 22/2003, do 9 de xullo, concursal, queda modificada nos seguintes termos:

Un. O número 1 do artigo 3 queda redactado como segue:

«1. Para solicitar a declaración de concurso están lexitimados o debedor, calquera dos seus acredores e o mediador concursal cando se trate do procedemento regulado no título X desta lei.

Se o debedor for persoa xurídica, será competente para decidir sobre a solicitude o órgano de administración ou de liquidación.»

Dous. O artigo 34 ter queda redactado como segue:

«Artigo 34 ter. *Réxime da conta de garantía arancelaria.*

1. O Ministerio de Xustiza xestionará a conta de garantía arancelaria na forma que se determine regulamentariamente, xa sexa directamente ou a través de terceiros.

2. A xestión da conta e o control dos ingresos e dos cargos realizaranse a través da aplicación informática que determine o Ministerio de Xustiza. A aplicación disporá dos mecanismos adecuados de control, seguranza e supervisión, e deberá garantir a autenticidade, confidencialidade, integridade e dispoñibilidade dos datos, permitir a disposición de fondos mediante a expedición de ordes telemáticas de transferencia e mandamentos de pagamento, así como proporcionar información sobre os movementos e saldos das contas.

3. Nos casos de falta de medios informáticos adecuados ou imposibilidade técnica sobrevida, poderanse emitir mandamentos de pagamento ou ordes de transferencia de forma manual utilizando os impresos normalizados.

4. A conta de garantía arancelaria permitirá o control das achegas que corresponden aos administradores concursais. Se no momento da rendición de contas o administrador concursal non tiver realizado os ingresos na conta a que

estiver obrigado, o secretario xudicial instarao para que o faga no prazo de 10 días. Se transcorrido este prazo non tiver cumprido coa súa obriga, será dado de baixa na sección cuarta do Rexistro Público Concursal ata que proceda ao seu aboamento.»

Tres. O número 2 do artigo 34 quáter da Lei concursal quedará coa seguinte redacción:

«2. Antes da presentación do informe de rendición de contas, a administración concursal deberá ingresar na conta de garantía arancelaria as achegas obrigatorias establecidas no número anterior, calculadas sobre as cantidades efectivamente percibidas. Simultaneamente, a administración concursal ou cada un dos administradores concursais deberán dar conta ao secretario xudicial do xulgado onde se tramita o concurso do importe ingresado.»

Catro. O ordinal 6.º do número 1 do artigo 90 queda redactado como segue:

«6.º Os créditos garantidos con peñor constituído en documento público, sobre os bens ou dereitos peñorados que estean en posesión do acreedor ou dun terceiro. Se se tratar de peñor de créditos, bastará con que conste en documento con data fidedigna para gozar de privilexio sobre os créditos peñorados.

Os créditos garantidos con peñor constituído sobre créditos futuros só gozarán de privilexio especial cando concorran os seguintes requisitos antes da declaración de concurso:

- a) Que os créditos futuros nazan de contratos perfeccionados ou relacións xurídicas constituídas con anterioridade á dita declaración.
- b) Que o peñor estea constituído en documento público ou, no caso de peñor sen desprazamento da posesión, se inscribise no rexistro público competente.
- c) Que, no caso de créditos derivados da resolución de contratos de concesión de obras ou de xestión de servizos públicos, cumpran, ademais, co exixido no artigo 261.3 do texto refundido da Lei de contratos do sector público, aprobado polo Real decreto legislativo 3/2011, do 14 de novembro.»

Disposición derradeira sexta. *Modificación da Lei 33/2003, do 3 de novembro, do patrimonio das administracións públicas.*

A Lei 33/2003, do 3 de novembro, do patrimonio das administracións públicas queda modificada nos seguintes termos:

Un. O número 1 do artigo 166 queda redactado como segue:

«1. As disposicións deste título serán de aplicación ás seguintes entidades:

- a) As entidades públicas empresariais, ás cales se refire a sección 3.ª do capítulo III do título II da Lei de réxime xurídico do sector público.
- b) As entidades de dereito público vinculadas á Administración xeral do Estado ou os seus organismos públicos cuxos ingresos proveñan, ao menos nun 50 por cento, de operacións realizadas no mercado.
- c) As sociedades mercantís estatais, entendendo por tales aquelas sobre as cales se exerce control estatal:

1.º Ben porque a participación directa no seu capital social da Administración xeral do Estado ou algunhas das entidades que, conforme o disposto no artigo 84 da Lei de réxime xurídico do sector público, integran o sector público institucional estatal, incluídas as sociedades mercantís estatais, sexa superior ao 50 por 100. Para a determinación desta porcentaxe sumaranse as participacións correspondentes á Administración xeral do Estado e a todas as entidades integradas

no sector público institucional estatal, no caso de que no capital social participen varias delas.

2.º Ben porque a sociedade mercantil se encuentre no suposto previsto no artigo 4 da Lei 24/1988, do 28 de xullo, do mercado de valores, respecto da Administración xeral do Estado ou dos seus organismos públicos vinculados ou dependentes.»

Dous. O número segundo do artigo 167 queda redactado nos seguintes termos:

«2. As entidades a que se refire a alínea c) do número 1 do artigo anterior axustarán a xestión do seu patrimonio ao dereito privado, sen prexuízo das disposicións desta lei que lles resulten expresamente de aplicación.»

Disposición derradeira sétima. *Modificación da Lei 38/2003, do 17 de novembro, xeral de subvencións.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 38/2003, do 17 de novembro, xeral de subvencións:

Un. Modifícase o artigo 10, que queda redactado como segue:

«Artigo 10. *Órganos competentes para a concesión de subvencións.*

1. Os ministros e os secretarios de Estado na Administración xeral do Estado e os presidentes ou directores dos organismos e as entidades públicas vinculados ou dependentes da Administración xeral do Estado, calquera que sexa o réxime xurídico a que deban suxeitar a súa actuación, son os órganos competentes para conceder subvencións, nos seus respectivos ámbitos, logo de consignación orzamentaria para este fin.

2. Non obstante o disposto no número anterior, para autorizar a concesión de subvencións de contía superior a 12 millóns de euros será necesario acordo do Consello de Ministros ou, no caso de que así o estableza a normativa reguladora da subvención, da Comisión Delegada do Goberno para Asuntos Económicos.

No caso de subvencións concedidas en réxime de concorrencia competitiva, a autorización do Consello de Ministros a que se refire o parágrafo anterior deberá obterse antes da aprobación da convocatoria cuxa contía supere o citado límite.

A autorización a que se refire o parágrafo anterior non implicará a aprobación do gasto, que, en todo caso, corresponderá ao órgano competente.

3. As facultades para conceder subvencións, a que se refire este artigo poderán ser obxecto de desconcentración mediante real decreto acordado en Consello de Ministros.

4. A competencia para conceder subvencións nas corporacións locais corresponde aos órganos que teñan atribuídas tales funcións na lexislación de réxime local.»

Dous. Modifícase o número 1 da disposición adicional décimo sexta, co seguinte contido:

«1. As fundacións do sector público unicamente poderán conceder subvencións cando así se autorice á correspondente fundación de forma expresa mediante acordo do ministerio de adscrición ou órgano equivalente da Administración a que a fundación estea adscrita e sen prexuízo do disposto no artigo 10.2.

A aprobación das bases reguladoras, a autorización previa da concesión, as funcións derivadas da exixencia do reintegro e da imposición de sancións, así como as funcións de control e demais que comporten o exercicio de potestades administrativas, serán exercidas polos órganos da Administración que financien en maior proporción a subvención correspondente; en caso de que non sexa posible

identificar tal Administración, as funcións serán exercidas polos órganos da Administración que exerza o protectorado da fundación.»

Tres. Introdúcese unha nova disposición transitoria terceira, co seguinte contido:

«Disposición transitoria terceira. *Convocatorias iniciadas e subvencións concedidas con anterioridade á entrada en vigor da modificación da Lei 38/2003, do 17 de novembro, xeral de subvencións, incluída na disposición derradeira sétima da Lei 40/2015, do 1 de outubro, de réxime xurídico do sector público.*

As subvencións públicas que se concedan en réxime de concorrencia competitiva cuxa convocatoria se aprobase con anterioridade á entrada en vigor da modificación do artigo 10 da Lei xeral de subvencións rexeranse pola normativa anterior.»

Catro. Introdúcese unha nova disposición adicional vixésimo quinta co seguinte contido:

«Disposición adicional vixésimo quinta. *Servizo Nacional de Coordinación Antifraude para a protección dos intereses financeiros da Unión Europea.*

1. O Servizo Nacional de Coordinación Antifraude, integrado na Intervención Xeral da Administración do Estado, coordinará as accións encamiñadas a protexer os intereses financeiros da Unión Europea contra a fraude e dar cumprimento ao artigo 325 do Tratado de funcionamento da Unión Europea e ao artigo 3.4 do Regulamento (UE, Euratom) n.º 883/2013 do Parlamento Europeo e do Consello, relativo ás investigacións efectuadas pola Oficina Europea de Loita contra a Fraude (OLAF).

2. Corresponde ao Servizo Nacional de Coordinación Antifraude:

a) Dirixir a creación e posta en marcha das estratexias nacionais e promover os cambios legislativos e administrativos necesarios para protexer os intereses financeiros da Unión Europea.

b) Identificar as posibles deficiencias dos sistemas nacionais para a xestión de fondos da Unión Europea.

c) Establecer as canles de coordinación e información sobre irregularidades e sospeitas de fraude entre as diferentes institucións nacionais e a OLAF.

d) Promover a formación para a prevención e loita contra a fraude.

3. O Servizo Nacional de Coordinación Antifraude exercerá as súas competencias con plena independencia e deberá ser dotado cos medios adecuados para atender os contidos e requirimentos establecidos pola OLAF.

4. O Servizo Nacional de Coordinación Antifraude estará asistido por un Consello Asesor presidido polo interventor xeral da Administración do Estado e integrado por representantes dos ministerios, organismos e demais institucións nacionais que teñan competencias na xestión, control, prevención e loita contra a fraude en relación cos intereses financeiros da Unión Europea. A súa composición e funcionamento determinaranse por real decreto.

5. As autoridades, os titulares dos órganos do Estado, das comunidades autónomas e das entidades locais, así como os xefes ou directores de oficinas públicas, organismos e outros entes públicos e os que, en xeral, exerzan funcións públicas ou desenvolvan o seu traballo nesas entidades deberán prestar a debida colaboración e apoio ao Servizo. O Servizo terá as mesmas facultades que a OLAF para acceder á información pertinente en relación cos feitos que se estean investigando.

6. O Servizo poderá concertar convenios coa OLAF para a transmisión da información e para a realización de investigacións.»

Disposición derradeira oitava. *Modificación da Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria.*

Modifícase a Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria, que queda redactada como segue:

Un. Modifícase o artigo 2, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 2. *Sector público estatal.*

1. Para os efectos desta lei forman parte do sector público estatal:

- a) A Administración xeral do Estado.
- b) O sector público institucional estatal.

2. Integran o sector público institucional estatal as seguintes entidades:

a) Os organismos públicos vinculados ou dependentes da Administración xeral do Estado, os cales se clasifican en:

- 1.º Organismos autónomos.
- 2.º Entidades públicas empresariais.

b) As autoridades administrativas independentes.

c) As sociedades mercantís estatais.

d) Os consorcios adscritos á Administración xeral do Estado.

e) As fundacións do sector público adscritas á Administración xeral do Estado.

f) Os fondos sen personalidade xurídica.

g) As universidades públicas non transferidas.

h) As entidades xestoras, servizos comúns e as mutuas colaboradoras coa Seguridade Social na súa función pública de colaboración na xestión da Seguridade Social, así como os seus centros mancomunados.

i) Calquera organismo e entidade de dereito público vinculados ou dependentes da Administración xeral do Estado.

3. Os órganos con dotación diferenciada nos orzamentos xerais do Estado que, carecendo de personalidade xurídica, non están integrados na Administración xeral do Estado, forman parte do sector público estatal, e o seu réxime económico-financieiro regúlase por esta lei, sen prexuízo das especialidades que se establezan nas súas normas de creación, organización e funcionamento. Non obstante, o seu réxime de contabilidade e de control quedará sometido en todo caso ao establecido nas ditas normas, sen que lles sexa aplicable nas ditas materias o establecido nesta lei.

Sen prexuízo do anterior, esta lei non será de aplicación ás Cortes Xerais, que gozan de autonomía orzamentaria de acordo co establecido no artigo 72 da Constitución; non obstante, manterase a coordinación necesaria para a elaboración do proxecto de lei de orzamentos xerais do Estado.»

Dous. Modifícase o artigo 3, que queda redactado como segue:

«Artigo 3. *Sector público administrativo, empresarial e fundacional.*

Para os efectos desta lei, o sector público estatal divídese nos seguintes:

1. O sector público administrativo, integrado:

a) Pola Administración xeral do Estado, os organismos autónomos, as autoridades administrativas independentes, as universidades públicas non transferidas e as entidades xestoras, servizos comúns e as mutuas colaboradoras

coa Seguridade Social, así como os seus centros mancomunados, así como as entidades do número 3 do artigo anterior.

b) Por calquera organismo e entidade de dereito público vinculados ou dependentes da Administración xeral do Estado, os consorcios e os fondos sen personalidade xurídica, que cumpran algunha das dúas características seguintes:

1.ª Que a súa actividade principal non consista na produción en réxime de mercado de bens e servizos destinados ao consumo individual ou colectivo, ou que efectúen operacións de redistribución da renda e da riqueza nacional, en todo caso sen ánimo de lucro.

2.ª Que non se financien maioritariamente con ingresos comerciais, entendéndose como tales, para os efectos desta lei, os ingresos, calquera que sexa a súa natureza, obtidos como contrapartida das entregas de bens ou prestacións de servizos.

2. O sector público empresarial, integrado:

a) Polas entidades públicas empresariais.

b) Polas sociedades mercantís estatais.

c) Por calquera organismo e entidade de dereito público vinculados ou dependentes da Administración xeral do Estado, os consorcios e os fondos sen personalidade xurídica non incluídos no sector público administrativo.

3. O sector público fundacional, integrado polas fundacións do sector público estatal.»

Disposición derradeira novena. *Modificación do texto refundido da Lei de contratos do sector público, aprobado polo Real decreto legislativo 3/2011, do 14 de novembro.*

O texto refundido da Lei de contratos do sector público, aprobado polo Real decreto legislativo 3/2011, do 14 de novembro, queda modificado como segue:

Un. O artigo 60 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 60. *Prohibicións de contratar.*

1. Non poderán contratar coas entidades previstas no artigo 3 da presente lei, cos efectos establecidos no artigo 61 bis, as persoas en que conorra algunha das seguintes circunstancias:

a) Ter sido condenadas mediante sentenza firme por delitos de terrorismo, constitución ou integración dunha organización ou grupo criminal, asociación ilícita, financiamento ilegal dos partidos políticos, tráfico de seres humanos, corrupción nos negocios, tráfico de influencias, suborno, prevaricación, fraudes, negociacións e actividades prohibidas aos funcionarios, delitos contra a Facenda pública e a Seguridade Social, delitos contra os dereitos dos traballadores, malversación, branqueo de capitais, delitos relativos á ordenación do territorio e ao urbanismo, á protección do patrimonio histórico e ao ambiente, ou á pena de inhabilitación especial para o exercicio de profesión, oficio, industria ou comercio.

A prohibición de contratar alcanzará as persoas xurídicas que sexan declaradas penalmente responsables e aquelas cuxos administradores ou representantes, sexan de feito ou de dereito, vixente o seu cargo ou representación e ata o seu cesamento, se encontraren na situación mencionada neste número.

b) Ter sido sancionadas con carácter firme por infracción grave en materia profesional, de falseamento da competencia, de integración laboral e de igualdade de oportunidades e non discriminación das persoas con discapacidade, ou de estranxeiría, de conformidade co establecido na normativa vixente; por infracción moi grave en materia ambiental, de acordo co establecido na Lei 21/2013, do 9 de

decembro, de avaliación ambiental; na Lei 22/1988, do 28 de xullo, de costas; na Lei 4/1989, do 27 de marzo, de conservación dos espazos naturais e da flora e fauna silvestres; na Lei 11/1997, do 24 de abril, de envases e residuos de envases; na Lei 10/1998, do 21 de abril, de residuos; no texto refundido da Lei de augas, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2001, do 20 de xullo, e na Lei 16/2002, do 1 de xullo, de prevención e control integrados da contaminación; ou por infracción moi grave en materia laboral ou social, de acordo co disposto no texto refundido da Lei sobre infraccións e sancións na orde social, aprobado polo Real decreto lexislativo 5/2000, do 4 de agosto, así como pola infracción grave prevista no artigo 22.2 do citado texto.

c) Ter solicitado a declaración de concurso voluntario, ter sido declaradas insolventes en calquera procedemento, acharse declaradas en concurso, salvo que neste adquirise a eficacia un convenio, estar suxeitos a intervención xudicial ou ter sido inhabilitados conforme a Lei 22/2003, do 9 de xullo, concursal, sen que concluíse o período de inhabilitación fixado na sentenza de cualificación do concurso.

d) Non acharse ao día no cumprimento das obrigas tributarias ou de Seguridade Social impostas polas disposicións vixentes, nos termos que regulamentariamente se determinen; ou, no caso de empresas de 50 ou máis traballadores, non cumprir o requisito de que ao menos o 2 por cento dos seus empregados sexan traballadores con discapacidade, de conformidade co artigo 42 do Real decreto lexislativo 1/2013, do 29 de novembro, polo que se aproba o texto refundido da Lei xeral de dereitos das persoas con discapacidade e da súa inclusión social, nas condicións que regulamentariamente se determinen.

En relación co cumprimento das súas obrigas tributarias ou coa Seguridade Social, considerarase que as empresas se encontran ao día nel cando as débedas estean aprazadas, fraccionadas ou se acordase a súa suspensión con ocasión da impugnación de tales débedas.

e) Ter incorrido en falsidade ao efectuar a declaración responsable a que se refire o artigo 146 ou ao facilitar calquera outro dato relativo á súa capacidade e solvencia, ou ter incumplido, por causa que lles sexa imputable, a obriga de comunicar a información que corresponda en materia de clasificación e a relativa aos rexistros de licitadores e empresas clasificadas.

f) Estar afectadas por unha prohibición de contratar imposta en virtude de sanción administrativa firme, conforme o previsto na Lei 38/2003, do 17 de novembro, xeral de subvencións, ou na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

g) Estar incurso a persoa física ou os administradores da persoa xurídica nalgún dos supostos da Lei 5/2006, do 10 de abril, de regulación dos conflitos de intereses dos membros do goberno e dos altos cargos da Administración xeral do Estado, ou das respectivas normas das comunidades autónomas, da Lei 53/1984, do 26 de decembro, de incompatibilidades do persoal ao servizo das administracións públicas, ou tratarse de calquera dos cargos electivos regulados na Lei orgánica 5/1985, do 19 de xuño, do réxime electoral xeral, nos termos establecidos nela.

A prohibición alcanzará as persoas xurídicas en cuxo capital participen, nos termos e contías establecidas na lexislación citada, o persoal e os altos cargos a que se refire o parágrafo anterior, así como os cargos electos ao servizo delas.

A prohibición esténdese igualmente, en ambos os casos, aos cónxuxes, persoas vinculadas con análoga relación de convivencia afectiva, ascendentes e descendentes, así como a parentes en segundo grao por consanguinidade ou afinidade das persoas a que se refiren os parágrafos anteriores, cando se produza conflito de intereses co titular do órgano de contratación ou cos titulares dos órganos en que se delegase a facultade para contratar ou os que exerzan a substitución do primeiro.

h) Ter contratado persoas respecto das cales se publicase no “Boletín Oficial del Estado” o incumprimento a que se refire o artigo 18.6 da Lei 5/2006, do 10 de abril, de regulación dos conflitos de intereses dos membros do Goberno e dos altos cargos da Administración xeral do Estado, ou nas respectivas normas das comunidades autónomas, por ter pasado a prestar servizos en empresas ou sociedades privadas directamente relacionadas coas competencias do cargo desempeñado durante os dous anos seguintes á data de cesamento nel. A prohibición de contratar manterase durante o tempo que permaneza dentro da organización da empresa a persoa contratada, co límite máximo de dous anos contados desde o cesamento como alto cargo.

2. Ademais das previstas no número anterior, son circunstancias que impedirán aos empresarios contratar coas entidades comprendidas no artigo 3 da presente lei, nas condicións establecidas no artigo 61 bis as seguintes:

a) Ter retirado indebidamente a súa proposición ou candidatura nun procedemento de adxudicación, ou ter imposibilitado a adxudicación do contrato ao seu favor por non cumprir o establecido no número 2 do artigo 151 dentro do prazo sinalado mediando dolo, culpa ou negligencia.

b) Ter deixado de formalizar o contrato, que foi adxudicado ao seu favor, nos prazos previstos no artigo 156.3 por causa imputable ao adxudicatario.

c) Ter incumplido as cláusulas que son esenciais no contrato, incluíndo as condicións especiais de execución establecidas de acordo co sinalado no artigo 118, cando tal incumprimento fose definido nos pregos ou no contrato como infracción grave, concorrendo dolo, culpa ou negligencia no empresario, e sempre que dese lugar á imposición de penalidades ou á indemnización de danos e perdas.

d) Ter dado lugar, por causa de que fosen declarados culpables, á resolución firme de calquera contrato celebrado cunha entidade das comprendidas no artigo 3 da presente lei.

3. As prohibicións de contratar afectarán tamén aquelas empresas das cales, por razón das persoas que as rexen ou doutras circunstancias, se poida presumir que son continuación ou que derivan, por transformación, fusión ou sucesión, doutras empresas en que tivesen concurrido aquelas.»

Dous. O artigo 61 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 61. *Apreciación da prohibición de contratar. Competencia e procedemento.*

1. As prohibicións de contratar relativas ás circunstancias contidas nas alíneas c), d), f), g) e h) do número 1 do artigo anterior serán apreciadas directamente polos órganos de contratación e subsistirán mentres concorran as circunstancias que en cada caso as determinan.

2. A prohibición de contratar polas causas previstas nas alíneas a) e b) do número 1 do artigo anterior será apreciada directamente polos órganos de contratación, cando a sentenza ou a resolución administrativa se pronunciase expresamente sobre o seu alcance e duración e subsistirán durante o prazo nelas sinalado.

No caso de que a sentenza ou a resolución administrativa non conteñan pronunciamento sobre o alcance ou a duración da prohibición de contratar; nos casos da alínea e) do punto primeiro do artigo anterior; e nos supostos determinados no punto segundo, tamén do artigo anterior, o alcance e a duración da prohibición deberán determinarse mediante procedemento instruído para o efecto, de conformidade co disposto neste artigo.

3. A competencia para fixar a duración e o alcance da prohibición de contratar no caso das alíneas a) e b) do número 1 do artigo anterior, nos casos en que non figure na correspondente sentenza ou resolución, e a competencia para a

declaración da prohibición de contratar no caso da alínea e) do punto primeiro do artigo anterior, respecto da obriga de comunicar a información prevista en materia de clasificación e respecto do rexistro de licitadores e empresas clasificadas, corresponderá ao ministro de Facenda e Administracións Públicas logo de proposta da Xunta Consultiva de Contratación Administrativa do Estado, ou aos órganos que resulten competentes no ámbito das comunidades autónomas no caso da alínea e) citada.

Para efectos de poder dar cumprimento ao establecido no parágrafo anterior, o órgano xudicial ou administrativo de que emane a sentenza ou resolución administrativa deberá remitir de oficio testemuño daquela ou copia desta á Xunta Consultiva de Contratación Administrativa do Estado, sen prexuízo de que este órgano, se tivo coñecemento da súa existencia e non recibiu o citado testemuño da sentenza ou copia da resolución administrativa, poida solicitarlos ao órgano de que emanaron.

Nos supostos previstos na alínea e) do número 1 do artigo anterior, referido a casos en que se incorrese en falsidade ao efectuar a declaración responsable a que se refire o artigo 146, e nos supostos previstos no punto segundo do artigo 60, a declaración da prohibición de contratar corresponderá ao órgano de contratación.

4. A competencia para a declaración da prohibición de contratar nos casos en que a entidade contratante non teña o carácter de Administración pública corresponderá ao titular do departamento, presidente ou director do organismo a que estea adscrita ou de que dependa a entidade contratante ou a aquel a que corresponda a súa tutela ou control. Se a entidade contratante estiver vinculada a máis dunha Administración, será competente o órgano correspondente da que teña o control ou participación maioritaria.

5. Cando, conforme o sinalado neste artigo, sexa necesaria unha declaración previa sobre a concorrencia da prohibición, o alcance e a duración desta determinaranse seguindo o procedemento que nas normas de desenvolvemento desta lei se estableza.

6. Nos casos en que por sentenza penal firme así se preveña, a duración da prohibición de contratar será a prevista nela. Nos casos en que esta non haxa establecido prazo, esa duración non poderá exceder cinco anos desde a data da condena por sentenza firme.

No resto dos supostos, o prazo de duración non poderá exceder tres anos, para cuxo cómputo se observará o establecido no punto terceiro do artigo 61 bis.

7. No caso da alínea a) do número 1 do artigo anterior, o procedemento, se for necesario, non se poderá iniciar unha vez transcorrido o prazo previsto para a prescrición da correspondente pena, e no caso da alínea b) do número 2 do mesmo artigo, se transcorreron máis de tres meses desde que se produciu a adxudicación.

Nos restantes supostos previstos no dito artigo, o procedemento para a declaración da prohibición de contratar non se poderá iniciar se transcorreron máis de tres anos contados a partir das seguintes datas:

a) Desde a firmeza da resolución sancionadora, no caso da causa prevista na alínea b) do número 1 do artigo anterior;

b) Desde a data en que se facilitaron os datos falsos ou desde aquela en que se debeu comunicar a correspondente información, nos casos previstos na alínea e) do número 1 do artigo anterior;

c) Desde a data en que foi firme a resolución do contrato, no caso previsto na alínea d) do número 2 do artigo anterior;

d) Nos casos previstos na alínea a) do número 2 do artigo anterior, desde a data en que se adxudicou o contrato, se a causa é a retirada indebida de proposicións ou candidaturas; ou desde a data en que se debeu adxudicar, se a prohibición se fundamenta no incumprimento do establecido no punto segundo do artigo 151.

e) Desde que a entidade contratante tivo coñecemento do incumprimento das condicións especiais de execución do contrato nos casos previstos na alínea c) do punto segundo do artigo 61 bis.»

Tres. Introdúcese un artigo 61 bis, coa seguinte redacción:

«Artigo 61 bis. *Efectos da declaración da prohibición de contratar.*

1. Nos supostos en que se dean as circunstancias establecidas no punto segundo do artigo 60 e na alínea e) do punto primeiro do mesmo artigo, no referente a ter incorrido en falsidade ao efectuar a declaración responsable do artigo 146 ou ao facilitar outros datos relativos á súa capacidade e solvencia, a prohibición de contratar afectará o ámbito do órgano de contratación competente para a súa declaración.

A dita prohibición poderase estender ao correspondente sector público en que se integre o órgano de contratación. No caso do sector público estatal, a extensión de efectos corresponderá ao ministro de Facenda e Administracións Públicas, logo de proposta da Xunta Consultiva de Contratación Administrativa do Estado.

Nos supostos en que, de conformidade co establecido no primeiro parágrafo do punto terceiro do artigo anterior respecto da alínea e) do punto primeiro do artigo 60, a competencia para a declaración da prohibición de contratar corresponda aos órganos que resulten competentes no ámbito das comunidades autónomas, a citada prohibición de contratar afectará todos os órganos de contratación do correspondente sector público.

Excepcionalmente, e sempre que previamente se estendese ao correspondente sector público territorial, os efectos das prohibicións de contratar a que se refiren os parágrafos anteriores poderanse estender ao conxunto do sector público. A dita extensión de efectos a todo o sector público será realizada polo ministro de Facenda e Administracións Públicas, logo de proposta da Xunta Consultiva de Contratación Administrativa do Estado, e por solicitude da comunidade autónoma ou entidade local correspondente nos casos en que a prohibición de contratar proveña de tales ámbitos.

Nos casos en que a competencia para declarar a prohibición de contratar corresponda ao ministro de Facenda e Administracións Públicas, esta producirá efectos en todo o sector público.

2. Todas as prohibicións de contratar, salvo aquelas en que se dea algunha das circunstancias previstas nas alíneas c), d), g) e h) do punto primeiro do artigo 60, inscribíranse no Rexistro Oficial de Licitadores e Empresas Clasificadas do Sector Público ou no equivalente no ámbito das comunidades autónomas, en función do ámbito da prohibición de contratar e do órgano que a declarase.

Os órganos de contratación do ámbito das comunidades autónomas ou das entidades locais situadas no seu territorio notificarán a prohibición de contratar aos rexistros de licitadores das comunidades autónomas correspondentes, ou, se non existiren, ao Rexistro Oficial de Licitadores e Empresas Clasificadas do Sector Público.

A inscrición da prohibición de contratar no rexistro de licitadores correspondente caducará pasados tres meses desde que termine a súa duración e deberá procederse de oficio á súa cancelación no citado rexistro despois do citado prazo.

3. As prohibicións de contratar establecidas nas alíneas a) e b) do punto primeiro do artigo 60 producirán efectos desde a data en que deviñeron firmes a sentenza ou a resolución administrativa nos casos en que aquela ou esta se pronunciasen sobre o alcance e a duración da prohibición.

No resto dos supostos, os efectos produciranse desde a data de inscrición no rexistro correspondente.

Non obstante o anterior, nos supostos previstos nas alíneas a) e b) do punto primeiro do artigo 60 nos casos en que os efectos da prohibición de contratar se

produzan desde a inscrición no correspondente rexistro, o órgano competente para resolver o procedemento de determinación do alcance e duración da prohibición, poderá, se for o caso, adoptar, de oficio ou por instancia de parte, as medidas provisionais que considere oportunas para asegurar a eficacia da resolución que se poida adoptar.

4. As prohibicións de contratar cuxa causa for a prevista na alínea f) do número primeiro do artigo 60 producirán efectos respecto das administracións públicas que se establezan na resolución sancionadora que as impuxo, desde a data en que esta deveu firme.»

Catro. O número 2 do artigo 150 queda redactado da seguinte maneira:

«2. Os criterios que servirán de base para a adxudicación do contrato serán determinados polo órgano de contratación e detallaranse no anuncio, nos pregos de cláusulas administrativas particulares ou no documento descritivo.

Na determinación dos criterios de adxudicación darase preponderancia a aqueles que fagan referencia a características do obxecto do contrato que se poidan valorar mediante cifras ou porcentaxes obtidas a través da mera aplicación das fórmulas establecidas nos pregos. Cando nunha licitación que se siga por un procedemento aberto ou restrinxido se atribúa aos criterios avaliábeis de forma automática por aplicación de fórmulas unha ponderación inferior á correspondente aos criterios cuxa cuantificación dependa dun xuízo de valor, deberase constituír un comité que conte cun mínimo de tres membros, formado por expertos non integrados no órgano propoñente do contrato e con cualificación apropiada, ao cal corresponderá realizar a avaliación das ofertas conforme estes últimos criterios, ou encomendar esta avaliación a un organismo técnico especializado, debidamente identificado nos pregos.

A avaliación das ofertas conforme os criterios cuantificables mediante a mera aplicación de fórmulas realizarase despois de efectuar previamente a daqueles outros criterios en que non concorran esta circunstancia, do cal se deixará constancia documental. As normas de desenvolvemento desta lei determinarán os supostos e as condicións en que se deba facer pública tal avaliación previa, así como a forma en que se deberán presentar as proposicións para facer posible esta valoración separada.

Cando nos contratos de concesión de obra pública ou xestión de servizos públicos se prevexa a posibilidade de que se efectúen achegas públicas á construción ou explotación, así como calquera tipo de garantías, avais ou outro tipo de axudas á empresa, en todo caso figurará como un criterio de adxudicación avaliábeis de forma automática a contía da redución que ofrezan os licitadores sobre as achegas previstas no expediente de contratación.»

Cinco. O artigo 254 queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 254. *Achegas públicas á construción e garantías ao financiamento.*

1. As administracións públicas poderán contribuír ao financiamento da obra mediante achegas que serán realizadas durante a fase de execución das obras, tal como dispón o artigo 240 desta lei, ou unha vez concluídas estas, e cuxo importe será fixado polos licitadores nas súas ofertas dentro da contía máxima que establezan os pregos de condicións.

2. As achegas públicas a que se refire o número anterior poderán consistir en achegas non pecuniarias do órgano de contratación ou de calquera outra Administración con que exista convenio para o efecto, de acordo coa valoración delas que se conteña no prego de cláusulas administrativas particulares.

Os bens inmoables que se entreguen ao concesionario integraranse no patrimonio afecto á concesión, destinaranse ao uso previsto no proxecto da obra e

reverterán á Administración no momento da súa extinción, respectando, en todo caso, o disposto nos plans de ordenación urbanística ou sectorial que os afecten.

3. Todas as achegas públicas estarán previstas no prego de condicións e a súa contía determinarase no procedemento de adxudicación, sen que se poidan incrementar con posterioridade á adxudicación do contrato.

4. O mesmo réxime establecido para as achegas será aplicable a calquera tipo de garantía, avais e outras medidas de apoio ao financiamento do concesionario que, en todo caso, terán que estar previstas nos pregos.»

Seis. O artigo 256 queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 256. *Achegas públicas á explotación.*

As administracións públicas poderán outorgar ao concesionario as seguintes achegas a fin de garantir a viabilidade económica da explotación da obra que, en todo caso, terán que estar previstas no prego de condicións e non se poderán incrementar con posterioridade á adxudicación do contrato, sen prexuízo do reequilibrio previsto no artigo 258:

a) Subvencións, anticipos reintegrables, préstamos participativos, subordinados ou doutra natureza, para seren achegados desde o inicio da explotación da obra ou no seu transcurso. A devolución dos préstamos e o pagamento dos xuros producidos, se for o caso, por eles axustaranse aos termos previstos na concesión.

b) Axudas, incluíndo todo tipo de garantías, nos casos excepcionais en que, por razóns de interese público, resulte aconsellable a promoción da utilización da obra pública antes de que a súa explotación alcance o limiar mínimo de rendibilidade.»

Sete. O artigo 261 queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 261. *Obxecto da hipoteca da concesión e peñor de dereitos.*

1. As concesións de obras públicas cos bens e dereitos que leven incorporados serán hipotecables conforme o disposto na lexislación hipotecaria, logo de autorización do órgano de contratación.

Non se admitirá a hipoteca de concesións de obras públicas en garantía de débedas que non garden relación coa concesión correspondente.

2. As solicitudes referentes ás autorizacións administrativas previstas neste artigo e no seguinte serán resoltas polo órgano competente no prazo dun mes e débense entender desestimadas se non resolve e notifica nese prazo.

3. Os dereitos derivados da resolución dun contrato de concesión de obra ou de xestión de servizo público a que se refiren os primeiros números dos artigos 271 e 288, así como os derivados das achegas públicas e da execución de garantías establecidos nos artigos 254 e 256, só se poderán peñorar en garantía de débedas que garden relación coa concesión ou co contrato, logo de autorización do órgano de contratación, que se deberá publicar no “Boletín Oficial del Estado” ou nos diarios oficiais autonómicos ou provinciais.»

Oito. Os números 1 e 3 do artigo 271 quedan redactados da seguinte maneira:

«1. Nos supostos de resolución por causa imputable á Administración, esta aboará en todo caso ao concesionario o importe dos investimentos realizados por razón da expropiación de terreos, execución de obras de construción e adquisición de bens que sexan necesarios para a explotación da obra obxecto da concesión, atendendo ao seu grao de amortización. Para o efecto, aplicarase un criterio de amortización linear. A cantidade resultante fixarase dentro do prazo de seis meses, salvo que se establecese outro no prego de cláusulas administrativas particulares.

Nos casos en que a resolución se produza por causas non imputables á Administración, o importe que se aboará a este por razón da expropiación de terreos, execución de obras e adquisición de bens que deban reverter á Administración será o que resulte da valoración da concesión, determinado conforme o disposto no artigo 271 bis.

En todo caso, entenderase que a resolución da concesión non é imputable á Administración cando obedeza a algunha das causas previstas nas alíneas a), b), c), e) e j) do artigo 269 desta lei.»

«3. Nos supostos das alíneas g), h) e i) do artigo 269, e sen prexuízo do disposto no número 1 deste artigo, a Administración concedente indemnizará o concesionario polos danos e perdas que se lle irroguen. Para determinar a contía da indemnización teranse en conta:

a) Os beneficios futuros que o concesionario deixará de percibir, cuantificándoos na media aritmética dos beneficios antes de impostos obtidos durante un período de tempo equivalente aos anos que restan ata a terminación da concesión. En caso de que o tempo restante sexa superior ao transcorrido, tomarase como referencia este último.

A taxa de desconto aplicable será a que resulte do custo de capital medio ponderado correspondente ás últimas contas anuais do concesionario.

b) A perda do valor das obras e instalacións que non vaian ser entregadas a aquela, considerando o seu grao de amortización.»

Novo. Engádesse un novo artigo 271 bis coa seguinte redacción:

«Artigo 271 bis. *Novo proceso de adxudicación en concesión de obras nos casos en que a resolución obedeza a causas non imputables á Administración.*

1. No suposto de resolución por causas non imputables á Administración, o órgano de contratación deberá licitar novamente a concesión e o tipo de licitación será o que resulte do artigo seguinte. A licitación realizarase mediante poxa á alza e o único criterio de adxudicación será o prezo.

No caso de que quede deserta a primeira licitación, convocarase unha nova licitación no prazo máximo dun mes cuxo tipo de licitación será o 50 % da primeira.

O adxudicatario da licitación deberá aboar o importe desta no prazo de dous meses desde que se adxudicase a concesión. No suposto de que non se aboe o citado importe no indicado prazo, a adxudicación quedará sen efecto e adxudicarase ao seguinte licitador por orde ou, no caso de non haber máis licitadores, declararase a licitación deserta.

A convocatoria da licitación poderase realizar sempre que se incoase o expediente de resolución, ben que non se poderá adxudicar ata que este non conclúese. En todo caso, desde a resolución da concesión á apertura das ofertas da primeira licitación non poderá transcorrer un prazo superior a tres meses.

Poderá participar na licitación todo empresario que obtivese a oportuna autorización administrativa nos termos previstos no número 2 do artigo 263.

2. O valor da concesión, no suposto de que a resolución obedeza a causas non imputables á Administración, será o que resulte da adxudicación das licitacións a que se refire o número anterior.

No caso de que a segunda licitación quede deserta, o valor da concesión será o tipo desta, sen prexuízo da posibilidade de que o concesionario orixinario ou acredores titulares ao menos dun 5 % do pasivo exixible da concesionaria presenten, no prazo máximo de tres meses contados desde que quedou deserta, un novo comprador que aboe ao menos o citado tipo de licitación, e neste caso o valor da concesión será o importe aboado polo novo comprador.

A Administración aboará ao primitivo concesionario o valor da concesión nun prazo de tres meses desde que se realizase a adxudicación da licitación a que se refire o número anterior ou desde que a segunda licitación quedase deserta.

En todo caso, o novo concesionario subrogarase na posición do primitivo concesionario e quedará obrigado á realización das actuacións vinculadas ás subvencións de capital percibidas cando non se cumprise a finalidade para que se concedeu a subvención.

3. O contrato resultante da licitación referida no número 1 terá en todo caso a natureza de contrato de concesión de obra pública e as súas condicións serán as establecidas no contrato primitivo que se resolveu, incluíndo o prazo de duración.»

Dez. Engádesse un novo artigo 271 ter coa seguinte redacción:

«Artigo 271 ter. *Determinación do tipo de licitación da concesión de obras nos casos en que a resolución obedeza a causas non imputables á Administración.*

Para a fixación do tipo da primeira licitación, ao cal se refire o artigo 271 bis, seguiranse as seguintes regras:

a) O tipo determinarase en función dos fluxos futuros de caixa que prevexa obter a sociedade concesionaria pola explotación da concesión, no período que resta desde a resolución do contrato ata a súa reversión, actualizados ao tipo de desconto do xuro das obrigas do Tesouro a dez anos incrementado en 300 puntos básicos.

Tomaranse como referencia para o cálculo do dito rendemento medio os últimos datos dispoñibles publicados polo Banco de España no Boletín del Mercado de Deuda Pública.

b) O instrumento de débeda que serve de base ao cálculo da rendibilidade razoable e o diferencial citados poderán ser modificados pola Comisión Delegada do Goberno para Asuntos Económicos, logo de informe da Oficina Nacional de Avaliación, para adaptalo ás condicións de risco e rendibilidade observadas nos contratos do sector público.

c) Os fluxos netos de caixa futuros cuantificaranse na media aritmética dos fluxos de caixa obtidos pola entidade durante un período de tempo equivalente aos anos que restan ata a terminación. En caso de que o tempo restante sexa superior ao transcorrido, tomarase como referencia este último. Non se incorporará ningunha actualización de prezos en función da inflación futura estimada.

d) O valor dos fluxos de caixa será o que o Plan xeral de contabilidade establece no estado de fluxos de efectivo como fluxos de efectivo das actividades de explotación, sen computar en ningún caso os pagamentos e cobramentos de xuros, os cobramentos de dividendos e os cobramentos ou pagamentos por imposto sobre beneficios.

e) Se a resolución do contrato se producir antes da terminación da construción da infraestrutura, o tipo da licitación será o 70 % do importe equivalente ao investimento executado. Para estes efectos entenderase por investimento executado o importe que figure nas últimas contas anuais aprobadas incrementadas na cantidade resultante das certificacións cursadas desde o feche do exercicio das últimas contas aprobadas ata o momento da resolución. Do dito importe deducirase o correspondente ás subvencións de capital percibidas polo beneficiario cuxa finalidade non se cumprise.»

Once. O número 1 do artigo 288 queda redactado da seguinte maneira:

«1. Nos supostos de resolución por causa imputable á Administración, esta aboará ao concesionario, en todo caso, o importe dos investimentos realizados por razón da expropiación de terreos, execución de obras de construción e adquisición de bens que sexan necesarios para a explotación da obra obxecto da concesión,

atendendo ao seu grao de amortización. Para o efecto, aplicarase un criterio de amortización linear do investimento.

Cando a resolución obedeza a causas non imputables á Administración, o importe que se aboará a este por razón da expropiación de terreos, execución de obras e adquisición de bens que deban reverter á Administración será o que resulte da valoración da concesión, determinado conforme o disposto no artigo 271 bis.

En todo caso, entenderase que non é imputable á Administración a resolución do contrato cando esta obedeza a algunha das causas establecidas nas alíneas a) e b) do artigo 223 desta lei.»

Doce. Incorporárase unha nova disposición adicional co seguinte contido:

«Disposición adicional trixésimo sexta. *A Oficina Nacional de Avaliación.*

1. Créase a Oficina Nacional de Avaliación, que ten como finalidade analizar a sustentabilidade financeira dos contratos de concesións de obras e contratos de concesión de servizos públicos.

2. Mediante orde do ministro de Facenda e Administracións Públicas, logo de informe da Comisión Delegada do Goberno para Asuntos Económicos, determinarase a súa composición, organización e funcionamento.

3. A Oficina Nacional de Avaliación, con carácter previo á licitación dos contratos de concesión de obras e de xestión de servizos públicos que celebrarán os poderes adjudicadores dependentes da Administración xeral do Estado e das corporacións locais, emitirá informe preceptivo nos seguintes casos:

a) Cando se realicen achegas públicas á construción ou á explotación da concesión, así como calquera medida de apoio ao financiamento do concesionario.

b) As concesións de obra pública e os contratos de xestión de servizos nas cales a tarifa sexa asumida total ou parcialmente polo poder adjudicador concedente, cando o importe das obras ou os gastos de primeiro establecemento superen un millón de euros.

Así mesmo, informará dos acordos de restablecemento do equilibrio do contrato, nos casos previstos nos artigos 258.2 e 282.4 do texto refundido da Lei de contratos do sector público, respecto das concesións de obras e servizos públicos que respecto das cales se emitise informe previamente de conformidade coas alíneas a) e b) anteriores ou que, sen se ter emitido tal informe, supoñan a incorporación no contrato dalgún dos elementos previstos nestas. Cada comunidade autónoma poderase adherir á Oficina Nacional de Avaliación para que realice os ditos informes ou, se creou un órgano ou organismo equivalente, solicitará estes informes preceptivos a este cando afecte os seus contratos de concesión.

Regulamentariamente fixaranse as directrices apropiadas para asegurar que a elaboración dos informes se realiza con criterios suficientemente homoxéneos.

4. Os informes previstos no número anterior avaliarán se a rendibilidade do proxecto obtida en función do valor do investimento, as axudas outorgadas, os fluxos de caixa esperados e a taxa de desconto establecida é razoable en atención ao risco de demanda que asuma o concesionario. Na dita avaliación terase en conta a mitigación que as axudas outorgadas poidan supor sobre outros riscos distintos do de demanda, que habitualmente deban ser soportados polos operadores económicos.

Nos contratos de concesión de obra en que o aboamento da tarifa concesional sexa realizada polo poder adjudicador, a oficina avaliará previamente a transferencia do risco de demanda ao concesionario. Se este non asume completamente o dito risco, o informe avaliará a razoabilidade da rendibilidade nos termos previstos no parágrafo anterior.

Nos acordos de restablecemento do equilibrio do contrato, o informe avaliará se as compensacións financeiras establecidas manteñen unha rendibilidade razoable segundo o disposto no primeiro parágrafo deste número.

5. Os informes serán emitidos, por solicitude do poder adxudicador contratante, no prazo de trinta días desde a petición ou nova achega de información a que se refire o parágrafo seguinte. Este prazo poderase reducir á metade sempre que se xustifiquen na solicitude as razóns de urxencia. Estes informes serán publicados a través da central de información económico-financeira das administracións públicas dependente do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas e estarán dispoñibles para a súa consulta polo público a través de medios electrónicos.

O poder adxudicador que formule a petición remitirá a información necesaria á Oficina, que emitirá o seu informe sobre a base da información recibida. Se a dita Oficina considera que a información remitida non é suficiente, non é completa ou require algunha aclaración, dirixirase ao poder adxudicador petionario para que lle facilite a información requirida dentro do prazo que esta sinala para o efecto. A información que reciba a Oficina deberá ser tratada respectando os límites que rexen o acceso á información confidencial.

6. Se a Administración ou a entidade destinataria do informe se aparta das recomendacións contidas nun informe preceptivo da Oficina, deberá motivalo nun informe que se incorporará ao expediente do correspondente contrato e que será obxecto de publicación. No caso da Administración xeral do Estado, esta publicación farase a través da central de información económico-financeira das administracións públicas.

7. A Oficina publicará anualmente unha memoria de actividade.»

Trece. Incorpórase unha nova disposición transitoria co seguinte contido:

«Disposición transitoria décima. *Prohibición de contratar por incumprimento da cota de reserva de postos de traballo para persoas con discapacidade.*

1. A prohibición de contratar establecida no artigo 60.1.d) relativa ao incumprimento da cota de reserva de postos de traballo do 2 por cento para persoas con discapacidade, non será efectiva en canto non se desenvolva regulamentariamente e se estableza o que se debe entender por cumprimento dese requisito para efectos da prohibición de contratar e como se acreditará este, que, en todo caso, será ben mediante certificación do órgano administrativo correspondente, con vixencia mínima de seis meses, ou ben mediante certificación do correspondente rexistro de licitadores, nos casos en que a dita circunstancia figure inscrita nel.

2. Ata o momento en que se produza a aprobación do desenvolvemento regulamentario a que se refire o número anterior, os órganos de contratación ponderarán nos supostos que isto sexa obrigatorio, que os licitadores cumpren o disposto no Real decreto legislativo 1/2013, do 29 de novembro, polo que se aproba o texto refundido da Lei xeral de dereitos das persoas con discapacidade e da súa inclusión social, en relación coa obriga de contar cun dous por cento de traballadores con discapacidade ou adoptar as medidas alternativas correspondentes, de conformidade co establecido na disposición adicional cuarta.»

Disposición derradeira décima. *Modificación da Lei 17/2012, do 27 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para o ano 2013.*

Modifícase a disposición adicional décimo terceira da Lei 17/2012, do 27 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para o ano 2013, que queda redactada nos seguintes termos:

«Décimo terceira. *Subvencións ao transporte marítimo e aéreo para residentes en Canarias, Balears, Ceuta e Melilla.*

Un. Con vixencia indefinida, terán dereito a obter bonificacións nas tarifas dos servizos regulares de transporte marítimo e aéreo de pasaxeiros os cidadáns españois, así como os dos demais Estados membros da Unión Europea ou doutros Estados asinantes do Acordo sobre o Espazo Económico Europeo ou de Suíza, os seus familiares nacionais de terceiros países beneficiarios do dereito de residencia ou do dereito de residencia permanente e os cidadáns nacionais de terceiros países residentes de longa duración, que acrediten a súa condición de residentes nas comunidades autónomas de Canarias e Illes Balears e nas cidades de Ceuta e Melilla.

O dereito de residencia dos familiares de cidadáns de Estados membros da Unión Europea ou doutro Estado parte no Acordo do Espazo Económico Europeo acreditarase conforme o Real decreto 240/2007, do 16 de febreiro, sobre entrada, libre circulación e residencia en España de cidadáns dos Estados membros da Unión Europea ou doutro Estado parte no Acordo do Espazo Económico Europeo. O dereito de residencia de longa duración dos nacionais de terceiros países a que se refire o parágrafo anterior acreditarase conforme o previsto na Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, de dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social, e a súa normativa de desenvolvemento.

Para cidadáns españois, dos Estados membros da Unión Europea ou dos demais Estados asinantes do Acordo sobre o Espazo Económico Europeo ou Suíza, o documento acreditativo da súa identidade será o documento nacional de identidade ou pasaporte en vigor. No caso dos familiares de cidadáns de Estados membros da Unión Europea ou doutro Estado parte no Acordo do Espazo Económico Europeo e dos cidadáns nacionais de terceiros países residentes de longa duración, a súa identidade acreditarase mediante a tarxeta española de residencia de familiar de cidadán da Unión ou de identidade de estranxeiro na cal debe constar a súa condición de residente de longa duración, respectivamente. Os ditos documentos deben encontrarse en vigor.

No caso de que telematicamente se constatase que o pasaxeiro cumpre as condicións para ser beneficiario da subvención, este poderá acreditar a súa identidade no modo aéreo a través dos mesmos medios que os pasaxeiros sen dereito a bonificación. Neste caso, o pasaxeiro non terá que acreditar a súa condición de residente nin en facturación nin en embarque.

Dous. A porcentaxe de bonificación aplicable nos billetes de transporte marítimo, con vixencia indefinida, para os traxectos directos, xa sexan de ida ou de ida e volta, entre as comunidades autónomas de Canarias e as Illes Balears e as cidades de Ceuta e Melilla, respectivamente, e o resto do territorio nacional será do 50 por cento da tarifa bonificable e nas viaxes interinsulares será do 25 por cento da dita contía.

Tres. A porcentaxe de bonificación nas tarifas dos servizos regulares de transporte aéreo de pasaxeiros, entre as comunidades autónomas de Canarias e Illes Balears e as cidades de Ceuta e Melilla, respectivamente, e o resto do territorio nacional, así como nas viaxes interinsulares será, con vixencia indefinida, do 50 por cento da tarifa bonificable por cada traxecto directo de ida ou de ida e volta.

Para estes efectos, considérase traxecto directo de ida aquel que se realiza desde o aeroporto ou heliporto do punto de orixe nos arquipélagos, Ceuta ou Melilla, ao de destino final, distinto do anterior, no territorio nacional e viceversa, sen escalas intermedias ou con escalas, sempre que estas non superen as 12 horas de duración, salvo aquelas que viñesen impostas polas necesidades técnicas do servizo ou por razóns de forza maior.

Para os efectos desta bonificación, do importe da tarifa bonificable deducirase o importe correspondente ás prestacións patrimoniais públicas a que se refiren as alíneas d), e) e f) do artigo 68.2 da Lei 21/2003, do 7 de xullo, de seguridade aérea,

con independencia de que fosen repercutidas ou non ao pasaxeiro. Para tal efecto, as ditas prestacións patrimoniais aparecerán desagregadas na documentación xustificativa dos cupóns de voo.

Catro. A condición de residente nas comunidades autónomas de Canarias e Illes Balears e nas cidades de Ceuta e Melilla para os efectos das bonificacións reguladas nesta disposición acreditarase mediante o certificado de empadramento en vigor.

Reglamentariamente poderanse establecer outros medios para a acreditación da condición de residente, en substitución do previsto neste número ou como adicionais deste.

Cinco. En relación coa verificación do cumprimento dos requisitos exixidos nesta disposición:

a) Os órganos xestores das bonificacións do Ministerio de Fomento poderán acceder aos servizos de verificación e consulta de datos de identidade, domicilio, residencia, nacionalidade e réxime de estranxeiría da Plataforma de intermediación do Ministerio de Facenda e Administracións Públicas, co fin de comprobar o cumprimento dos requisitos para seren beneficiarios da subvención e realizar as funcións de control encomendadas aos ditos órganos, coas garantías previstas na Lei orgánica 15/1999, do 13 de decembro, de protección de datos de carácter persoal, e na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

b) Os órganos xestores poderán facilitar por vía telemática ás axencias, ás compañías aéreas ou marítimas ou ás súas delegacións que comercialicen os títulos de transporte bonificados e o soliciten, a confirmación do cumprimento dos requisitos para ser beneficiario da subvención.

A cesión de datos prevista nos parágrafos precedentes e o seu tratamento non requirirá o consentimento dos interesados nin requirirá informalos sobre ese tratamento, de conformidade co previsto, respectivamente, nos artigos 11.2, alínea a), e 5.5 da Lei orgánica 15/1999, de protección de datos de carácter persoal.

A integración no sistema telemático de acreditación da residencia dos sistemas de emisión de billetes e a súa utilización ao emitir billetes subvencionados será obrigatoria para todas as compañías, aéreas ou marítimas, que emitan billetes aéreos ou marítimos subvencionados por razóns de residencia en territorios non peninsulares, en todas as súas canles de venda.

No caso da incorporación a un mercado subvencionado dunha nova compañía de transporte regular aéreo ou marítimo, esta poderá emitir billetes aéreos ou marítimos con dereito a subvención, sen necesidade de facer uso do sistema telemático, durante un máximo de tres meses ata a implantación efectiva dese sistema en todas as súas canles de venda.

Seis. Cando o cumprimento dos requisitos exixidos para ser beneficiario destas subvencións non se poida acreditar a través da Plataforma de intermediación conforme o previsto no número cinco, os requisitos acreditaranse por calquera dos medios previstos na normativa de aplicación. Para estes efectos, o certificado de empadramento axustarase ao previsto regulamentariamente na normativa de desenvolvemento destas bonificacións.

Sete. Sen prexuízo do disposto no número un desta disposición, as bonificacións previstas nel para familiares nacionais de terceiros países beneficiarios do dereito de residencia ou do dereito de residencia permanente e os cidadáns nacionais de terceiros países residentes de longa duración, que acrediten a súa condición de residente nas comunidades autónomas de Canarias e Illes Balears e nas cidades de Ceuta e Melilla, producen efectos a partir do 1 de abril de 2013.

Oito. Ademais das obrigas impostas pola normativa reguladora das subvencións ao transporte marítimo e aéreo para residentes en Canarias, Illes Balears, Ceuta e Melilla e para familias numerosas, e pola Lei 38/2003, do 17 de

novembro, as compañías aéreas e marítimas, como entidades colaboradoras, deben cumprir o seguinte:

a) No caso das compañías aéreas, presentarán as liquidacións mensuais dos cupóns bonificados utilizados durante un mes no transcurso dos dous meses seguintes, salvo autorización expresa da Dirección Xeral de Aviación Civil por razóns excepcionais. Estas liquidacións poderán conter aqueles cupóns utilizados nos seis meses anteriores que non puidesen ser incluídos, por causas xustificadas, nos ficheiros de meses pasados.

No caso das compañías marítimas, presentarán as liquidacións trimestrais no transcurso dos dous meses seguintes, salvo autorización expresa da Dirección Xeral da Mariña Mercante por razóns excepcionais. Estas liquidacións poderán conter aqueles embarques bonificados nos seis meses anteriores que non puidesen ser incluídos, por causas xustificadas, nos ficheiros de trimestres pasados.

b) Na documentación xustificativa da subvención desagregarán o prezo e a identificación de todos os conceptos incluídos no billete aéreo e marítimo, así como calquera servizo adicional contratado polo pasaxeiro incluído no billete.

c) Elaborarán un parte de incidente cando un pasaxeiro que posúa un billete subvencionado non acredite a súa identidade e residencia de conformidade coa normativa aplicable. Os partes correspondentes a cada período de liquidación ou, noutro caso, un certificado de inexistencia de incidentes nese período serán enviados ao órgano xestor durante o período seguinte.

d) Cumprir coas obrigas de rexistro establecidas regulamentariamente, así como rexistrar ante o órgano xestor, con anterioridade á súa comercialización, as tarifas aéreas que inclúan servizos alleos ao transporte aéreo, especificándoo nas súas condicións, así como os convenios, contratos ou acordos de calquera tipo, cos seus anexos, adendas ou modificacións, susceptibles de xerar a emisión de billetes subvencionados, con ao menos un mes de anticipación á emisión do primeiro billete bonificado.

Nove. Así mesmo, as compañías marítimas e aéreas e os seus axentes, incluídos os sistemas de reserva, deberán conservar toda a información e documentación relativa a billetes bonificados, tanto por razón de residencia non peninsular como por familias numerosas, calquera que sexa a súa forma de almacenamento, que acredite o importe da subvención e o cumprimento dos procedementos recollidos regulamentariamente para a concesión da subvención, á disposición do Ministerio de Fomento, durante o prazo de prescrición previsto no artigo 39 da Lei 38/2003, do 17 de novembro.

Para efectos da liquidación das bonificacións aplicadas, as compañías marítimas, aéreas e os seus axentes, o que inclúe os sistemas de reserva e calquera terceiro que interviñese na determinación da tarifa bonificada, no pagamento realizado polo pasaxeiro ou na xestión ou aplicación da bonificación, estarán obrigados a prestar colaboración e facilitar canta documentación lles sexa requirida en relación coas tarifas comercializadas obxecto de bonificación, coas bonificacións aplicadas, cos pagamentos realizados polo pasaxeiro e coas liquidacións efectuadas.

A negativa ao cumprimento desta obriga considerarase resistencia, escusa, obstrución ou negativa para os efectos previstos no artigo 37 da Lei 38/2003, do 17 de novembro, sen prexuízo das sancións que, se for o caso, puideren corresponder.

Dez. Autorízase o órgano xestor para modificar mediante resolución, despois de dar trámite de audiencia ás compañías aéreas que exploten os mercados suxeitos a subvención e ás principais asociacións de aeroliñas, o contido dos modelos dos anexos, no que afecta as bonificacións ao transporte aéreo, do Real decreto 1316/2001, do 30 de novembro, polo que se regula a bonificación nas tarifas dos servizos regulares de transporte aéreo e marítimo para os residentes nas comunidades autónomas de Canarias e as Illes Balears e nas cidades de Ceuta e Melilla.

Once. Non serán obxecto de liquidación polas compañías marítimas e aéreas, nin de reembolso a estas:

- a) Os billetes subvencionados con tarifas marítimas e aéreas que inclúan respectivamente servizos alleos ao transporte marítimo e aéreo, sexan ou non repercutidos ao pasaxeiro.
- b) Os billetes aéreos subvencionados emitidos baixo contratos, convenios ou acordos de calquera tipo que non fosen rexistrados e expresamente aprobados pola Dirección Xeral de Aviación Civil.
- c) Os conceptos excluídos de bonificación pola normativa de aplicación, entre outros, as ofertas, descontos, promocións ou prácticas comerciais equivalentes, que deben ser aplicados de forma previa ao cálculo da subvención, así como os servizos opcionais do transporte comercializados pola compañía marítima e aérea.

Doce. Verificación de ficheiro informático das liquidacións solicitadas polas compañías marítimas coa relación dos embarques realmente producidos en portos.

O procedemento de inspección e control das bonificacións ao transporte marítimo debe incluír a comprobación de se os datos dos embarques contidos no ficheiro informático se corresponden con embarques reais producidos nos portos. Para isto, as autoridades portuarias remitirán mensualmente á Dirección Xeral da Mariña Mercante a relación de todos os embarques reais producidos nos portos correspondentes aos traxectos bonificables.

A relación mensual de todos os embarques reais producidos en cada porto incluírá as relacións de embarques de todas e cada unha das escalas que tivesen lugar durante ese período. Estas relacións de embarques de cada traxecto serán obtidas directamente polas autoridades portuarias ou organismos competentes en cada caso ou, na súa falta, remitidas electronicamente a estas polas compañías marítimas. A remisión realizarase no tempo e forma que determine a Dirección Xeral da Mariña Mercante pero, en todo caso, deberán ter sido recibidas polo órgano competente antes de que a nave chegue ao seu destino.

Non se poderá bonificar ningún embarque contido no ficheiro informático que non estea incluído na relación de embarques reais, salvo que se demostre erro ou omisión.

Trece. O Goberno ditará as normas de aplicación e desenvolvemento das bonificacións ao transporte, marítimo e aéreo, regular de pasaxeiros.»

Disposición derradeira décimo primeira. *Modificación da Lei 20/2015, do 14 de xullo, de ordenación, supervisión e solvencia das entidades aseguradoras e reaseguradoras.*

Modifícase o número 2 da disposición derradeira vixésimo primeira da Lei 20/2015, do 14 de xullo, de ordenación, supervisión e solvencia das entidades aseguradoras e reaseguradoras, que queda redactado nos seguintes termos:

«2. Non obstante, a disposición transitoria décimo terceira e a disposición adicional décimo sexta entrarán en vigor o día seguinte ao da súa publicación. As disposicións transitorias cuarta e décima entrarán en vigor o 1 de setembro de 2015. A disposición derradeira novena entrará en vigor o 1 de xullo de 2016. A disposición derradeira décimo segunda entrará en vigor o día seguinte ao da publicación da Lei 40/2015, do 1 de outubro, de réxime xurídico do sector público.»

Disposición derradeira décimo segunda. *Restitución ou compensación aos partidos políticos de bens e dereitos incautados en aplicación da normativa sobre responsabilidades políticas.*

O recoñecemento dos dereitos previstos na Lei 50/2007, do 26 de decembro, de modificación da Lei 43/1998, do 15 de decembro, de restitución ou compensación aos partidos políticos de bens e dereitos incautados en aplicación da normativa sobre

responsabilidades políticas do período 1936-1939, así como a tramitación e resolución dos procedementos iniciados ao abeiro da dita lei, seguirán suspendidos ata se verificaren as condicións que permitan atender as prestacións que a lei recoñece, sen menoscabo do financiamento doutras actuacións públicas prioritarias.

Unha vez que se constate a concorrencia das expresadas condicións, o Goberno aprobará o regulamento de desenvolvemento da lei, o cal fixará un novo prazo para a presentación das solicitudes de restitución ou compensación.

Disposición derradeira décimo terceira. *Referencias normativas.*

As referencias feitas á Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, entenderanse feitas á Lei do procedemento administrativo común das administracións públicas ou á Lei de réxime xurídico do sector público, segundo corresponda.

Disposición derradeira décimo cuarta. *Título competencial.*

1. Esta lei dítase ao abeiro do disposto no artigo 149.1.18.^a da Constitución española, que atribúe ao Estado competencia exclusiva sobre as bases e o réxime xurídico das administracións públicas, así como ao abeiro do previsto no artigo 149.1.13.^a, relativo ás bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica, e do artigo 149.1.14.^a, relativo á Facenda pública xeral.

2. Non ten carácter básico e aplícase exclusivamente á Administración xeral do Estado e ao sector público estatal o previsto:

a) Na subsección 2.ª, referida aos órganos colexiados da Administración xeral do Estado da sección 3.ª do capítulo II do título preliminar.

b) O título I, relativo á Administración xeral do Estado.

c) O disposto no capítulo II, relativo á organización e funcionamento do sector público institucional estatal; no capítulo III, dos organismos públicos estatais; no capítulo IV, das autoridades administrativas independentes; no capítulo V, das sociedades mercantís estatais; no artigo 123.2 do capítulo VI, relativo aos consorcios; nos artigos 128, 130, 131, 132, 133, 135 e 136 do capítulo VII, das fundacións do sector público estatal, e no capítulo VIII, dos fondos carentes de personalidade xurídica, todos eles do título II, relativo á organización e ao funcionamento do sector público institucional.

d) O previsto nas disposicións adicionais: cuarta, sobre adaptación de entidades e organismos estatais; quinta, sobre xestión compartida de servizos comúns en organismos públicos estatais; sexta, sobre medios propios; sétima, sobre o rexistro electrónico estatal de órganos e instrumentos de cooperación; décimo primeira, sobre conflitos de atribucións intraministeriais; décimo segunda, sobre autoridades portuarias e portos do Estado; décimo terceira, relativa ás entidades da Seguridade Social; décimo cuarta, sobre a organización militar; décimo quinta, relativa ao persoal militar; décimo sexta, sobre servizos territoriais integrados nas delegacións do Goberno; décimo sétima, relativa á Axencia Estatal da Administración Tributaria; décimo oitava, relativa ao Centro Nacional de Intelixencia; décimo novena, relativa ao Banco de España, e vixésima, relativa ao Fondo de Reestruturación Ordenada Bancaria.

Disposición derradeira décimo quinta. *Desenvolvemento normativo da lei.*

Facúltanse o Consello de Ministros e os ministros de Presidencia e de Facenda e Administracións Públicas, no ámbito das súas competencias, para ditar cantas disposicións regulamentarias sexan necesarias para o desenvolvemento da presente lei, así como para acordar as medidas necesarias para garantir a efectiva execución e implantación das previsións desta lei.

No prazo de tres meses desde a entrada en vigor desta lei, mediante orde do ministro de Facenda e Administracións Públicas, desenvolverase o previsto no artigo 85 sobre a supervisión continua.

Disposición derradeira décimo sexta. *Precedencias en actos oficiais.*

Mediante real decreto do Consello de Ministros, por proposta do presidente do Goberno, determinaranse as precedencias dos titulares dos poderes constitucionais e das institucións nacionais, así como as dos titulares dos departamentos ministeriais e dos órganos internos destes en relación cos actos oficiais.

Disposición derradeira décimo sétima. *Adaptación normativa.*

1. No prazo dun ano a partir da entrada en vigor da lei, deberanse adecuar a ela as normas estatais ou autonómicas que sexan incompatibles co previsto nesta lei.
2. Os consorcios creados por unha lei singular aprobada polas Cortes Xerais con anterioridade á aprobación desta lei seguiranse a rexer pola súa lexislación especial ata que se produza a citada adaptación normativa.

Disposición derradeira décimo oitava. *Entrada en vigor.*

1. Esta lei entrará en vigor ao ano da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado», con excepción do punto catro da disposición derradeira quinta, de modificación da Lei 22/2003, do 9 de xullo, concursal, dos puntos un a once da disposición derradeira novena, de modificación do texto refundido da Lei de contratos do sector público, aprobado polo Real decreto lexislativo 3/2011, do 14 de novembro, e a disposición derradeira décimo segunda, de restitución ou compensación aos partidos políticos de bens e dereitos incautados en aplicación da normativa sobre responsabilidades políticas, que entrarán en vigor aos vinte días da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado», e o punto doce da mesma disposición derradeira novena, que o fará aos seis meses da citada publicación no «Boletín Oficial del Estado».

2. Non obstante, entrarán en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado» a disposición derradeira primeira, de modificación da Lei 23/1982, do 16 de xuño, reguladora do patrimonio nacional, a disposición derradeira segunda, de modificación do Real decreto lei 12/1995, do 28 de decembro, sobre medidas urxentes en materia orzamentaria, tributaria e financeira, os puntos un a tres da disposición derradeira quinta, de modificación da Lei 22/2003, do 9 de xullo, concursal, a disposición derradeira sétima, de modificación da Lei 38/2003, do 17 de novembro, xeral de subvencións, e a disposición derradeira décimo primeira, de modificación da Lei 20/2015, do 14 de xullo, de ordenación, supervisión e solvencia das entidades aseguradoras e reaseguradoras.

3. A disposición derradeira décima, de modificación da disposición adicional décimo terceira da Lei 17/2012, do 27 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para o ano 2013, entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado», sen prexuízo de que os números un, primeiro e segundo parágrafo; dous; tres, parágrafos primeiro e segundo; catro; cinco, parágrafos primeiro a cuarto, e seis, producirán efectos a partir do 1 de xaneiro de 2013, e do disposto no número sete.

Por tanto, mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 1 de outubro de 2015.

FELIPE R.

O presidente do Goberno,
MARIANO RAJOY BREY